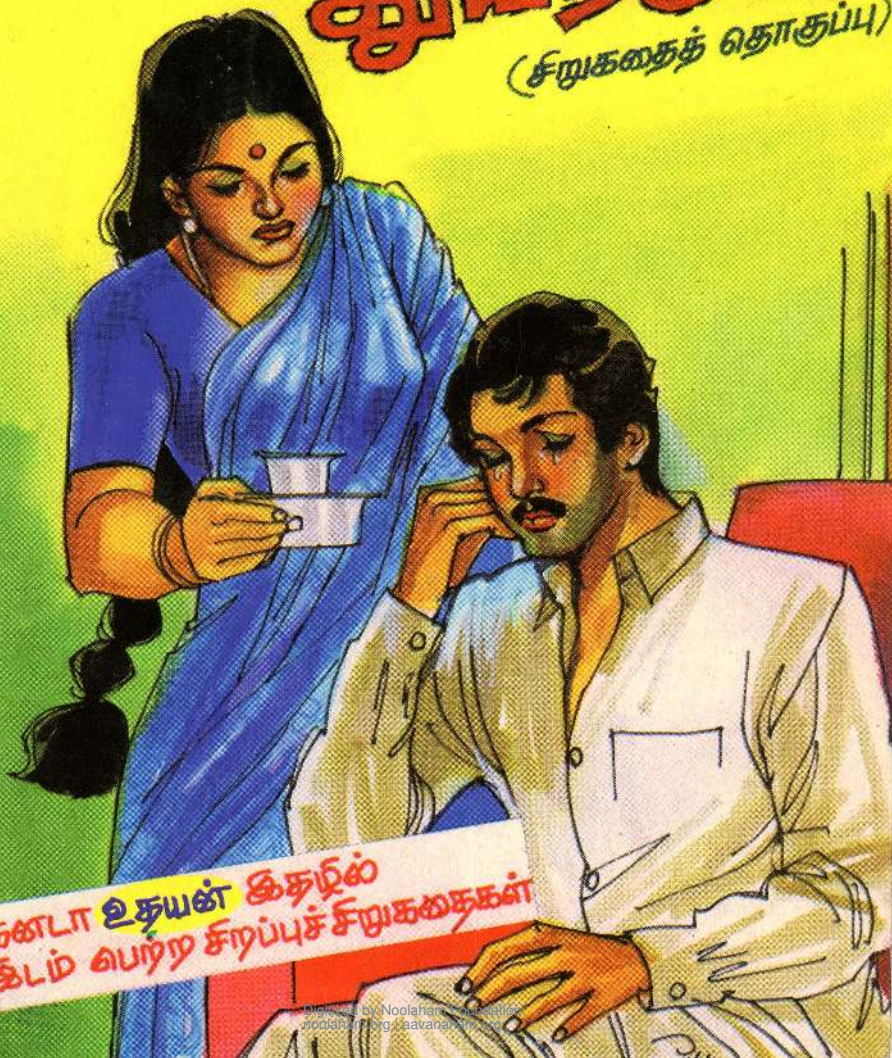

தூரமும் துயரமும்

(சமூகத்தைத் தொகுப்பு)

கனடா உதயன் இதழில்
இடம் பெற்ற சிறப்புச் சமூகத்தங்கள்

*R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow*

தூரமும்

துயரமும்

(கனடா உதயன் இதழ்ச் சிறுகதைகள்)

தொகுப்பு:

ஆர். என். லோகேந்திரலிங்கம்

மணிமேகலைப் பிரகரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 4342926

தொலைநகல் : 0091-44-4346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai@eth.net

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	➤ தாரமும் துயரமும்
தொகுப்பு	➤ ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம்
மொழி	➤ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	➤ 2001
பதிப்பு விவரம்	➤ முதல் பதிப்பு
உரிமை	➤ மணிமேகலைப் பிரசுரம்
தாளின் தன்மை	➤ 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	➤ கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	➤ 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	➤ 168
நூலின் விலை	➤ ரூ. 37.00
அட்டைப்பட ஓவியம்	➤ திரு. ராமு
லேசர் வடிவமைப்பு	➤ கிறீஸ்ட் டி.டி.பி. சென்டர், சென்னை - 24.
அச்சிட்டோர்	➤ ஸ்கிரீப்ட் ஆப்ஸெட், சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	➤ தையல்
வெளியிட்டோர்	➤ மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17.

உள்ளே...

1. தூரமும் துயரமும் -
ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம் 11
2. மென்மையானதால் -
சாவகச்சேரியூர் ஜெயன் 19
3. விடியலைத் தேடி -
சாந்தி வவுனியன் 29
4. பூவைக்குள் பூகம்பம் -
திருமதி விக்னா பாக்கியநாதன் 45
5. ஆறாத வடுக்கள் -
மட்டுவில் ஞானகுமாரன் 53
6. சிதறிய பூக்களும் சிற்றெறும்புகளும் -
றோகினி (றுபினி) செல்வநாதன் 67
7. ஒரு போராளி உருவாகின்றான் -
திருமதி. இரத்னா கல்யாணி மகேந்திரன் 78
8. புதிய முடிவுகள் -
கனகரத்தினம் சுதர்மன் 86
9. மாறுதல் - தேவகி முனீஸ்வரராஜா 100
10. துவேசம் - திலீபன் தி. (நோர்வே) 109
11. ஊமை உறவு -
திருமதி. கலாமலர் கதிர்காமநாதன் 123
12. கௌரவம் -
அல்லையூர், காந்தி அருணாச்சலம் 133
13. நெருப்பு மலர் - சரஸ்வதி அரிகிருஷ்ணன் 141
14. கரை தேடும் ஓடங்கள் - ஈ.கே. கௌதாம் 152
15. நினைவின் அலைகள் - குரு அரவிந்தன் 161

அணிந்துரை

பிரபஞ்சத்தில் அதி உச்ச துயரங்களைச் சுமக்கின்ற - தாங்குகின்ற சில இனங்கள் உண்டென்றால், அதில் எமது ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு மிக முக்கிய இடமொன்றுள்ளது.

உயிர்க்கொடி அறுத்து, உடலதைச் சிதைத்து உவகை கொள்ள ஒரு அநாகரிகச் சமூகம் முயன்ற வேளை, இறுதி மூச்சையும் விற்றுவிட்டு, ஜீவனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, இந்தப் புலம்களுக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

எமது சொந்த தேசமும் சரி, வந்து சேர்ந்த இந்தத் தேசங்களும் சரி, எங்களுடைய ஆத்மாவை நினைவு செய்யக்கூடிய எந்த வழியையும் எமக்கு சரியாகக் காட்டிவிடவில்லை, காட்டி விடவும் முடியாது. அப்படி, எங்களின் ஆத்மா தினம் தினம் படும் துயரங்களும், இழப்புகளும், அவமானங்களும் சாதாரண மொழிகளின் வார்த்தைகளுக்குள் அடங்கிவிடக் கூடியதல்ல.

அந்தரித்து, நிர்க்கதியாகி, துயர் தாங்கித்தாங்கிச் சக்தியிழந்து, எமைத்தாங்கிக் கொள்ள எந்தத் துணையுமில்லையெனும் நிலை பெருகி நெக்குருகி நிலை தவறிப்போவதே வாழ்வியலாய் எம் சமூகம் கொண்ட கொடுமைகளை எப்படி வடித்துவிடுவது?

மறு பொழுதும் புதுச்சோகம் தாங்க உளம் பல தேவையெனும் பொழுது, இறுதிச் சோகத்தை எழுத்தில்

கொண்டுவர பொழுதுகளுக்கு நாம் எங்கே போவோம் எனும் நினைவு எம்மை நோக்கச் செய்யும்பொழுது, “தூரமும் துயரமும்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றின் பிரசவம் கேட்டு, உடல் இதோ சிலிர்த்துக் கொள்கிறது.

கழிவறை மிகச்சத்தம். அது ஊழியம், ஊதியமும் கிடைக்கிறது. அதுபோல் எது செய்யினும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு வழி இருக்கிறது. ஆனால், எழுதுவதற்கு யாரிங்கே ஊதியம் தருவது? ஊதியமில்லாது உழைப்பு, உண்டென்றால், எழுத்து அதில் முதல் இடம் வகித்தால், எங்களின் வரலாற்றை பதிவு செய்வதற்கான “பாரி”களை நாம் எங்கே தேடுவது?

கொடிக்குத் தேரைகொடுத்துவிட்டுத் தெருவில் நடந்த பொழுது, பாரிக்கு காலில் “முள்குத்தி” வலியெடுத்திருக்கலாம், ஆனால், கொடியின் மகிழ்வு கண்டு, மனம் மயில் இறகால் வருடிக்கொடுக்கும் சுகம் பெற்றிருக்கும் அந்த மயில் இறகின் வருடலைப் பெறக்கூடிய பதினைந்து எழுத்தாளர்களின் வார்த்தைக் கோலங்கள், எமது வாழ்வின் ஒரு பகுதியை அழிந்து விடாது வரலாறாக்குகின்றது. எதிர்காலமும், இன்றைய எமது சோகத்தின் தரத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் செய்திகளைக் கொண்டு செல்லும் சேவையை இந்த எழுத்தாளர்களின் கதைகள் சிறப்பாகச் செய்து நிற்கிறது.

கனடா உதயன் பத்திரிகையின் ஆசிரியரும், இந்த நூலின் தொகுப்பாசிரியரும், தூரமும் துயரமும் எனும் சிறுகதையின் படைப்பாளியுமான திரு. ஆர்.என். லோகேந்திரலிங்கம் அவர்களின் முதல் கதையை வாசித்த போது, எனது கண்கள் வெள்ளத்தில் மூழ்கிப் போயிற்று, கரை சேரச் சிறு துரும்பும் கிடைக்காத நிர்க்கதிக்குள் நான் கிடந்து நீந்தத் தெரியாது தவித்தேன். காரணம் அவர் “தூரமும்

துயரமும்” எனும் கதையில் வடித்துள்ள விடயம் புலம் பெயர்ந்த ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் உரியதும், உயரியதும். இது எனது சோகம், இது நான் எழுத நினைத்தது என்று வாசகனும், எழுத்தாளனும் எண்ணிப்பார்த்துக் கண்ணீர் வடிக்கும் கதைதான் “தூரமும் துயரமும்”.

வேலை மேலாளர் வந்து, “உனது தந்தை இறந்து இரண்டு வாரமாயிற்று, இன்னும் நீ அதை மறக்கவில்லையா?” என்று கேட்கிறார். ஒரு தந்தையை இரண்டு வாரங்களில் மறந்து விடமுடியுமா? இரண்டு யுகங்கள் நாங்கள் வாழ்ந்தாலும் தந்தையைத் தாயை, உற்ற உறவை, நட்பை மறந்துவிட முடியாது. எமது இறப்புக்கூட, அவர்களின் இறப்பை நினைக்க வைக்கும். அப்படியிருக்க, வெள்ளைக்கார மேலாளர் அப்படிக்கேட்பது, எங்களை எமது சோகத்தை மிகக்குறைவாக எடை போட்ட செயலே!

தந்தை மரணித்து விட்டார் எனும் செய்திவர, முதலாளியிடம் அதைத் தெரியப்படுத்தி விடுமுறை வேண்டுமென்று கேட்க, “இலங்கையில் இறந்ததற்கு, இங்கே விடுமுறை எடுத்து நீ என்ன செய்யப் போகின்றாய்?” எனும் கேள்வியே அனுதாபத்திற்கும், ஆறுதலுக்கும் பதிலாய், பல முதலாளிகளிடமிருந்து தோன்றியிருக்கும் வார்த்தைகளாகும், ஆனால், இங்கே மறக்கவில்லையா? என்று கேட்டாலும் விடுமுறை கொடுக்கும் மேலாளரை, சமூகத்தின் ஓர் உண்மையை தூரமும் துயரமும் பதிவு செய்துள்ளது. ஈரமுள்ள மனிதர்கள் எங்கேயும் உண்டு.

“ஐயா மரணித்துவிட்டார், அவரின் புகைப்படம் மாலையுடன் தொங்குகிறது! வீட்டுக்கு வந்து, ஊருக்கு தொலைபேசியில் பேச நினைக்கும் மகன், சோகத்தில்

அப்படியே தூங்கிப் போய்விடுகிறான், மனைவி வந்ததும், விழிப்பு வர, படுத்திருந்த இடம் ஈரமாகக் கிடக்கிறது.”

எப்படித் தாங்குவது தந்தையின் இழப்பை? அந்த உடலின் ஒரு பகுதியாக உதயமான நாங்கள், அவர்களின் இழப்பின்போது, ஒரு பிடி மண்போடவோ, வாய்க்கரிசி போடவோ, அல்லது சாம்பலை ஆற்றில் கரைக்கவோ எதற்கும் வழியற்றவர்களாக வாயடைத்து நிற்கின்றோம். இங்கே பணம் எமது தேவைகளையெல்லாம் பூர்த்தி செய்ய முடியாது கிடக்கிறது. இப்படித் தினந்தோறும் ஈழத்தமிழரின் வாழ்வில் ஆயிரமாயிரம் தூரத்துத் துயரங்கள். இதை எழுத்துருகொடுத்த ஆசிரியர் என்றும் பாராட்டுக்குரியவர்.

திரு. லோகேந்திரலிங்கம் அவர்கள் இந்தக் கதையைப் படைத்ததன் மூலம், அவரின் அடிப்படைத் திறமையான இலக்கியவாதி என்பதனை மேலும் பலருக்கு நினைவூட்டி நிற்கிறார், பத்திரிகை ஆசிரியராக, வெற்றிகரமாகப் பவனிவரும் அவரால் புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்கு மேலும் பல விடியல்கள் கிடைக்குமென எதிர்பார்க்கிறோம்.

இந்தோனேசியாவிலுள்ள தீவொன்றில் எரிமலை எந்த நேரமும் வெடித்துச் சீறி, அந்தப் பிரதேச வாழ்மக்களின் உயிர்களைப் பறித்துவிடலாம் என உலக புவியக விஞ்ஞானிகள் எச்சரிக்கை செய்து, அந்த மக்களை அவ்விடத்தை விட்டு அகலச் சொல்லியுள்ளார்கள். ஆனால், அவர்களோ எமது மண்ணை விட்டு அகல மாட்டோமென மறுத்து நிற்கிறார்கள்.

புரீலங்கா இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிப் படையெடுத்து வருகின்றது என்பதனைக் கேள்விப்பட்டதும், 5 இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் அவ்விடத்தை விட்டே

வெளியேறினார்கள். எதற்காக? எரிமலை வெடித்துச் சிதறுவதோ, பூமியதிர்ச்சியேற்படுவதோ இயற்கை அனர்த்தங்கள், ஆனால், மனிதன் மனிதனை அழிக்கவெனவே படையெடுத்து வரும்போது அங்கேயிருப்பது முட்டாள்த்தனம் தான் அப்படியிருந்தால், ஸ்ரீலங்கா சிங்களப் படையின் காமத்துக்கு அழகிய இளம் யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களின் கற்பு இலவச தானமாகப் போயிருக்கும், இளைஞர்கள் முதல் முதியவர்கள் வரை பல்லாயிரக்கணக்கில் படுகொலை செய்யப்பட்டிருக்கலாம், இது திட்டமிடாமல் நடைபெறும் எரிமலை வெடிப்பை விட, மிக உயர்ந்த பாதிப்பை விளைவிக்கக் கூடியது என்பதனால் 5 இலட்சம் மக்களும் பல்வேறு துயரங்களுக்கூடேயும் இடம் பெயர வேண்டியவர்களார்கள். இப்படி இடம்பெயர்ந்தபோது 5 இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகள் அதற்குள் மறைந்து கிடக்கிறது. அதில் ஒரு கதையை “மென்மையானதால்” என்று சாவகச்சேரியூர் ஜெயன் எழுதியுள்ளார்.

அந்தக் கதைக்குள் இறங்கிச் சென்றதும், உற்ற நண்பனொருவன் தன் சோகம் சொல்லிப் போவது போல் ஓர் இயல்பு காணப்பட்டது. பல இடங்களில் கதறியமும் காட்சிப் படிவங்கள் தோன்றின. சம்பவங்கள் கற்பனை மட்டுமே இல்லையென்பதனால் கண்ணீருக்கு அறிவார்ந்த தடை விதிக்கவும் முடியவில்லை.

மழைகொட்டும்போது கொண்டு செல்லப்படும் தாயார் தாகம் எனும் போது மழைநின்று போகிறது. தண்ணீர் வாங்கிக்கொடுக்க முக்கால் மணியாகிறது, பயணத்தினூடே தாயார் மரணிக்கிறார். புதைக்கக்கூட நாதியற்று, பிணத்தை அவ்விடத்தே விட்டுவிட்டு, அண்ணனும் தங்கையும் போய்க்கொண்டேயிருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். இப்படித்

தொடரும் கதையின் நிஜங்களின் தரிசனம் எம்மை நிலைகுலைய வைத்து, சிறந்த வாசிப்பு அனுபவத்தை வழங்குகின்றது.

“தமிழ் மொழியின் இலக்கணத்துக்கு எந்த தேவையும் வைக்காது, வாய்வழியே கூறுவது போல் லாவகமாய் சொல்லப்பட்ட கதை.”

விடியலைத் தேடி எனும் கதையை திருமதி. சாந்தி வவுனியன் எழுதியிருக்கிறார்.

பேனா தூக்கிக்கொண்டு, பொய் எழுதியும், மேடை ஏறிப் பொய் பேசியும் வரும் எழுத்தாளர்களுக்கு வைக்கப்பட்ட கண்ணி வெடியாய்ச் சிதறும் வார்த்தைகள் தளத்தில் நிற்கும் உண்மை மனிதனின் உணர்வுகளைத் துல்லியமாய் உணர்த்தி, மறதிக்கும் சிறுமைக்கும் மருந்து கொடுக்கும் விதமாய் விரிந்து நிற்கிறது. மேலும் எழுதுங்கள். நற்சிந்தனை சமூகத்துக்கு இன்னும் தேவைப்படுகிறது.

இன்றைய மழலைகள் எதிர்காலத்தில், எமது இன்றைய சரித்திரத்தைத் தேடும்பொழுதும், பின்வரும் நூற்றாண்டுகளிலும், இந்தக் கதைகளின் பதிவுகள் இன்றைய வாழ்வியலை மிகச்சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப் பயன்படும் விதமாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

இதிலுள்ள அனைத்துக் கதைகளையும் ஆய்வு செய்து அணிந்துரை வழங்க எனக்கு ஆசை இருக்கிறது, ஆனால், அது, புத்தகத்தின் ஒரு பகுதியையே எடுத்துக்கொண்டுவிடும் எனும் அச்சத்தில், அந்தப் பொறுப்பை வாசகர்களிடமே விட்டுவிடுகிறேன்.

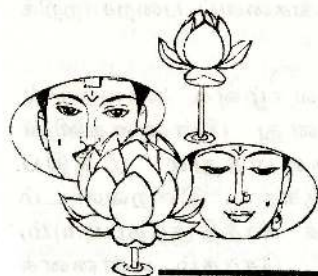
இந்த நூலை நீங்கள், ஒவ்வொருவரும் வாங்கி உங்களின் இல்லத்து நூலகத்தில் பாதுகாத்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள், எதிர்காலத்தில் நிச்சயம் இதன் தேவை அதிகமிருக்கும்.

இதே போன்ற நூல்களை கனடா உதயன் வருடா வருடம் வெளியிட இருக்கிறது என்பது, அதன் ஆசிரியர் வரலாற்றுத் தேவையை எவ்வளவு தூரம் உணர்ந்து நிற்கிறார் என்பதனை மிகச்சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

புலம்பெயர் சூழலில் வெளிவந்த நல்ல சிறுகதைகளைப் படித்த திருப்தியுடன், படைத்த ஒவ்வொரு எழுத்தாளர்களின் கரங்களையும் நன்றியுடனும், வாழ்த்துக்களுடனும் இறுகப்பற்றிக் கொண்டு விடைபெறுகிறேன்.

என்றும் அன்புடன்
கல்லாறு சதீஷ்

தூரமும் துயரமும்

நினைவுகளின் பாரம் நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டிருந்ததனால் நேரம் ஊர்ந்து செல்வது போலிருந்தது. கடந்த ஒருவாரமாகச் சரப்பிடுவதில் நாட்டமின்மையால் உடல் சோர்வாக இருந்தது. தொழிற்சாலை மேற்பார்வையாளனின் கனத்த குரல், ஆங்கில வார்த்தைகளையும் தூஷணச் சொற்களையும் அள்ளி எறிந்து கொண்டிருந்தது. எனது காதுக்குள் அந்த அடைக்கும் பஞ்சுத்திரளை வைத்திருந்தாலும் எனக்கருகில் ஒரு வாகனத்தின் மேற்பகுதியில் காணப்பட்ட “கறள்” படிந்த பகுதியைச் சுத்தியல் ஒன்றினால் தட்டிக் கொண்டிருந்த அந்த சீன நண்பன் தனக்குள் சிரித்தபடி என்னைப் பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டினான்.

மேற்பார்வையாளன் கோபமாக இருக்கின்றான், உனது வேலையைக் கவனி என்பதுபோல இருந்தது அந்த சிரிப்பும், கண்சிமிட்டலும். எனக்கெங்கே சிரிப்பு வரப்போகின்றது; சிரிப்பையும், சந்தோஷத்தையும் நான் மறந்துபோய் இரண்டு வாரங்களாகி விட்டன. இந்த

இரண்டு வாரங்களாக நான் அழுது கொண்டிருக்கின்றேன். ஊரில் காலமாகிவிட்ட ஐயாவின் இழப்பை எனது கண்ணீர் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அழுதழுது சிவந்துபோன எனது கண்கள் உன் மனதின் சோகங்களைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

தனது என்பது வயது வாழ்வுக் காலத்தில் முக்கால் வாசிப்பகுதியைத் தனது பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வுக்காக உழைத்துக் களைத்தும், மிகுதிப் பகுதியை அவர்களின் நற்சுகங்களுக்காக இறைவனிடம் வேண்டுகளை அனுப்பிவிட்டுக் காத்திருந்தபடியும், அவர் சாம்பலாய்ப் போய்விட்ட சோகம் என்னைக் கொண்டு கொண்டிருந்தது.

எமக்காக வாழ்ந்தவரின் இறுதிக் காலத்தில் அவரைக் கண்களால் பார்க்க முடியவில்லையே! அவருக்குரிய இறுதிக் கிரியைகளை எனது கைகளால் ஆற்றமுடியாமல் போய்விட்டதே என்ற ஆழ்ந்த கவலை என்னை இறுகப் பற்றிக் கொண்டுவிட்டது. அந்த இறுக்கம் என்னைவிட்டு நீங்க எத்தனை காலமாகும் என்பது எனக்குத் தெரியாமலிருந்தது.

எனது முதுகை ஒரு முரட்டுக்கரம் அழுத்துவது போலிருந்தது. திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். அந்த வெள்ளைக்கார மேற்பார்வையாளன் எனக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தான். “வேலை எப்படிப் போகின்றது?” அவனது கேள்வியில் சற்று நகைச்சுவை கலந்திருந்ததை அப்போது உணர்ந்தேன். எனது கையிலிருந்து சாவியையும் அந்தச் சிறிய “நட்” ஐயும் அவன் மாறி மாறிப் பார்த்தான். அரைமணி நேரமாக அந்த “நட்” என்னால் கழற்றப்படாமலிருந்ததை அப்போதுதான் நான் கவனித்தேன். அவனது நகைச்சுவைகளுக்கு நாம் சிரிப்பதும் எமது நகைச்சுவைகளுக்கு அவன் சிரிப்பதும் அங்கு தினமும்

இடம்பெறும் “சங்கதிகள்”. ஆனால் இன்று நான் சிரிக்கலாமா! திகைத்தபடி நிற்கின்றேன்.

எனது ஐயாவின் இழப்பைப்பற்றி ஏற்கனவே அவனுக்குத் தெரிவித்திருந்தேன். ஆனாலும் எனது கவலைகளை அவன் புரிந்து கொண்டவனாகத் தெரியவில்லை.

“உனது தந்தை இறந்து இரண்டு வாரம் ஆகிவிட்டதுதானே! இன்னுமா அதைப்பற்றிக் கவலைப்படுகிறாய்? வேலையைக் கவனி” என்றான்.

கண்டிப்புக்கிடையில் ஒருவகையான கனிவையும் அவன் காட்டத் தவறவில்லை. எனக்கு அவசரமாகச் சொல்லிவிடவேண்டும் போலத் தோன்றியது.

“என்னால் வேலை செய்ய முடியாமல் இருக்கின்றது. அரை நாள் லீவு வேண்டும் என்றேன். சற்று யோசித்துவிட்டு ‘ஓகே’ என்று தலையை ஆட்டினான்.

நான் உடையை மாற்றிக்கொண்டு கிளம்பியபோது, சீன நண்பன் அந்த ‘நட்’ஐக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

நேரத்தைப் போல எனது காரும் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு வேகத்தில் காரைச் செலுத்துகின்றேன் என்பதைக் கவனிக்க ஆர்வமில்லாதவாறு செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எண்ணம் விமானங்களில் ஏறிச் சொந்த மண்ணுக்குச் சென்று சொந்தங்களைத் தரிசிக்க எண்ணுகின்றபோது, பின்னால் வரும் வாகனங்கள் “ஹோர்ன்” சத்தத்தை எழுப்பி என்னைக் கனடாவிற்கு அழைத்து வருகின்றன.

ஊரில் ஐயாவின் இறுதிக் கிரியைகள் முடிந்து இரு வாரங்கள் ஆகிவிட்டன. அங்கு எச்ச சொச்சங்களாக

உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் உறவுகள் சில வீட்டிற்குச் சென்று உண்டும், உறங்கியும் போகலாம். இங்கிருந்து நாங்கள் அனுப்பி வைத்த லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களில் ஐயா மரியாதையாகவும், பெருமையோடும் இறுதி ஊர்வலம் சென்றிருப்பார். எங்கள் வீட்டுச் சந்தியில் முகாம் அமைத்திருக்கும் சிங்களச் சிப்பாய்கள் கூட மூக்கில் விரலை வைத்து அந்த ஊர்வலத்தின் சிறப்பைப் பார்த்திருப்பார்கள். ஆனால் இங்கே நாங்கள் பறந்தாவது அந்த மண்ணுக்குப் போக முடியாதா? ஐயாவின் உடலை ஒரு தடவை பார்த்திருக்க முடியாதா? என்ற ஏக்கங்களோடு நிமிடங்கள் யுகங்களாகக் கழிந்து செல்லச் சிறைக்குள் இருப்பது போன்றும், குற்றம் புரிந்தவன் போன்றும், இருப்பது... தலை வெடிக்கும் போலிருக்கின்றது.

போகின்ற வழியில் கடையில் 'போன்கார்ட்' இரண்டு வாங்கிக் கொள்கின்றேன். வீட்டுக்குப் போய் ஊரிலுள்ள பெரியண்ணாவோடும், அக்காவோடும் கதைத்தால் சற்று ஆறுதலாக இருக்கும். நானும் அமுது, அவர்களையும் அழவைத்துச் சோகங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டு அதன் மூலம் மனத்தின் கவலைகளை வெளியே கொட்டிக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணிக் கொள்கின்றேன்.

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு துக்கம் விசாரிக்க வந்த சிறீ அண்ணருக்கு நான் கூறியதை நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். வீட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஐயாவின் படத்திற்கு முன்னால் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

மௌனமாக இருந்த சிறீ அண்ணர் படத்தைப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டார்.

“என்பது வயதாகியும் முகத்தில் நல்ல பிரகாசம் தெரியுது. நல்ல கடவுள் பக்தி உள்ளவரா?”

எனது கண்கள் கண்ணீரைச் சீறி நிற்கின்றன. “ரிசு” வினால் துடைத்துக் கொள்கின்றேன்.

“அண்ணர்! ஐயாவின்ரை முகத்தில் தாடியிருக்குப் பார்த்தீங்களே? அவர் தாடி வளர்க்கிறதை நான் பார்த்ததே இல்லை. போனவருஷம் ஜேர்மனியில் இருக்கிற என்ற தம்பிக்குக் கடுஞ்சகயீனம் வந்தது. அவனுக்காக ஐயா செல்வச் சந்நிதி கோவிலுக்கு நேர்த்திக்கடன் வைச்ச தாடி வளர்த்தார். தம்பிக்கு நல்ல சுகம் வந்தது. ஆனால் ஐயா மட்டும் தாடியை எடுக்கேல்லை. போனமாதமும் போனில் கதைக்கேக்க நான் கேட்டன் ‘ஐயா தாடியை இனிமேல் எடுங்கோவன். தம்பிக்குத் தானே இப்ப நல்ல சுகமாயிட்டுது’ என்று.

அதுக்கு அவர், ‘அவன் தம்பிக்கு நீண்ட சுகமும் ஆயுளும் கிடைக்க வேணுமெண்டா நான் சாகிறவரைக்கும் தாடி வளர்ப்பன். அதை எடுக்கவே மாட்டன்’ என்றார். இப்ப அந்தத் தாடியோடயே ஐயா போய்விட்டார்.” சிறீ அண்ணரிடம் நான் இதைக்கூறி முடித்தபோது எனது கண்களில் நிறைந்த கண்ணீரை என் மகள் ஜனனி கவலையோடு கண்வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எதிராகச் சென்ற காரிலிருந்து ஒரு கை வெளியே தோன்றி எனக்கு “ஹாய்” சொல்லியது. என்னைக் கடந்து சென்ற காரை எனது காரின் கண்ணாடியினூடாகப் பார்க்கின்றேன். அந்த ஓட்டமும், காரின் நிறமும் நண்பன் “சத்தி” தான் வேகமாக வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருக்கின்றான் என்பதைப் புரிய வைத்தது.

எங்கள் மூத்த அண்ணருக்குத் திருமணம் நடக்க இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருந்தன. பந்தல் போடும்

வேலைகளுக்கு உதவிகள் செய்த நண்பர்கள் வந்தார்கள். கிடங்குகள் தோண்டுவதும், கப்புகளை நாட்டுவதும், குறுக்கே மரங்களைக் கட்டுவதுமாக நண்பர்களும், உறவினர்களும் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அங்கே ஏற்கனவே வந்திருந்த பொன்னுத்துரை அண்ணர் நிறை தண்ணியில் அலம்பிக் கொண்டிருந்தார். மூத்த அண்ணரின் பால்ய நண்பர் அவர். சி.ரி.பி.யில் டிக்கட் சோதிக்கும் வேலை. ஒரு தடவை ‘தண்ணி’யில் கடமையிலிருந்தபோது வேலையால் இடை நிறுத்தப்பட்டவர். இப்போது வேலை இல்லை. ஆனால் எப்போதும் “வெறி”யில் இருப்பவர்.

திடீரெனக் கிணற்றடிப் பக்கம் எல்லோரும் ஓடினார்கள். கிணற்றுக்குள் பொன்னுத்துரை அண்ணர் விழுந்து விட்டாராம். இளம் வயதுப் பொடியங்கள் எல்லாம் வட்டமாகக் கிணற்றைச் சுற்றி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பொன்னுத்துரை அண்ணரை “வெளியே” தூக்க ஒருவரும் துணியவில்லை. நானும் எட்டிப் பார்த்தேன். செத்த பிணம் போல் பொன்னுத்துரை அண்ணர் மிதந்து கொண்டிருந்தார். திடீரெனத் துலாக்கயிறு கீழே சென்றது. ஒரு வயதானவர் நரைத்த தலையுடன் வேகமாகக் கிணற்றுக்குள் இறங்கினார். ஐயா தான்... எனக்கு உடம்பு புல்லரித்தது. மீனைப் போல வேகமாகத் தண்ணீருக்குள் இறங்கிய ஐயா தோளில் பொன்னுத்துரை அண்ணரைத் தூக்கிக்கொண்டு ஏணி வழியாக மேலே அவதானமாக ஏறுகின்றார். வாலிபர்கள் எல்லோரும் வெட்கித் தலைகுனியப் பொன்னுத்துரை அண்ணரை மரணத்தின் பிடியிலிருந்து காப்பாற்றிய ஐயா மௌனமாக ஒரு மூலையில் சென்று அமர்ந்து கொண்டார்.

நேர்மை, துணிவு, சத்தியம் முதலியவற்றைத் தனது அணிகலன்களாகக் கொண்டு எம்மை வழிகாட்டிய ஐயாவை நான் பார்க்க முடியவில்லை. ஐயாவை நான் ஏமாற்றிவிட்டேன். ஒரு குற்ற உணர்வு என்னை ஆட்கொள்கின்றது.

பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் உள்ள தனது பிள்ளைகளுக்காகத் தனது இறுதிக்காலம் வரையும் வாழ்ந்து, அவர்களின் நலனுக்கு இறைவனிடம் வேண்டிக்கொண்டு, எம்மைப் பொறுத்தளவில் இறைவனாகிவிட்ட ஐயாவின் படத்தைத்தொட்டு வணங்கவேண்டும் போல் இருக்கின்றது.

காரை, வீட்டுக்கு முன்னால் நிறுத்திவிட்டு உள்ளே செல்லுகின்றேன். பிள்ளைகள் இன்னும் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வரவில்லை. மனைவிகூட இன்னும் வேலையிலிருந்து திரும்பி வரவில்லை.

ஐயா என்னைப் பார்த்து அழைப்பது போல் இருக்கின்றது. அந்தப் படத்திற்கு அருகில் இருந்த “சோபா”வில் சாய்ந்தபடி அதைக் கைகளால் தடவிக்கொள்கின்றேன். அதில் ஒரு கணநேரம் எனது கவலைகளை மறந்துவிடுகின்றேன்.

“அப்பா! எழும்புங்கோ, எழும்பி இந்தத் தேத்தண்ணியைக் குடித்துவிட்டுப் படுங்கோ.”

மனைவி என்னைத் தட்டி எழுப்புகின்றாள். கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்க்கின்றேன். சோபாவில் நான் தலைவைத்துப் படுத்திருந்த பகுதி நன்றாக நனைந்திருக்கின்றது. அவள் கொடுத்த தேநீரின் கவையை உணர முடியாமல் உறிஞ்சிக் கொள்கின்றேன்.

நிலத்தில் “போன் கார்ட்”டுகள் சிதறிக் கிடந்தன. அவற்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டபடி மனைவி என்னிடம் சொன்னாள்.

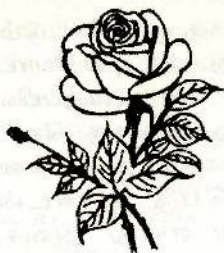
“தேத்தண்ணியைக் குடியுங்கோ, போன் எடுத்துத் தாறன், அண்ணாவோடையும் அக்காவோடையும் கதையுங்கோ. உங்கள் கவலைகள் குறைஞ்சால் எனக்கும் நிம்மதியாய் இருக்கும்.”

ஐயாவின் படத்தை மீண்டும் ஒரு தடவை பார்த்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆர். என். லோகேந்திரலிங்கம்

மென்மையானதால்...

அது ஒரு கார்த்திகை மாத அடைமழைக் காலம். கிடுகு வாங்கி வேயப்பட வேண்டிய காலம் தவறி, வானம் பார்க்கக்கூடிய வீட்டுக் கூரையில் இருந்து வரும் மழை ஒழுக்கு வீட்டில் உள் நிலத்தை ஈரமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. வைக்கோலை எடுத்து வந்து ஒழுகுகின்ற ஓட்டைக்கு நேரே விரித்துப் போட்டாள் அம்மா. அதையும் மீறி, சில ஒழுக்குகள் வரத்தான் செய்தன. தங்கச்சி நிரஞ்சா மட்டும் ஓடுகின்ற மழை நீரைப்பார்த்து விளையாட்டாய் இருக்கிறாள். பாவம் அம்மா நனைந்த சேலையை மாற்றி உடுக்க இன்னொரு சேலை இல்லாமல் அடுப்பங்கரைக்கு வந்து ஈரம் காச்சிக் கொண்டிருந்தாள். பள்ளிக்கூடம் போகேலாத மழை. ஒரு விதத்தில் சந்தோசந்தான். ஆனால், போயிருந்தால் அங்கே தாற பிஸ்கோத்து இரவுக்குத் தங்கச்சிக்கு சாப்பாடாயிருக்குமே.

இரண்டரை வயதான என்றை தங்கச்சி அம்மாவின்றை வயிற்றிலை இருக்கும்போதே அப்பாவை யாரோ அடிச்சுப்போட்டுத் தூக்கிலை போட்டிருந்ததாம். அது யார் செய்ததெண்டு அம்மா எங்களுக்குச் சொல்லவே இல்லை. அப்பா இருந்திருந்தால் நாங்கள் நல்லாயிருந்திருப்போம். அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா. அப்ப எனக்கு நல்லாய் இருந்திருப்பம் என்ற சொல்லின் அர்த்தம் மூன்று நேரமும் வயிராறச் சாப்பிட்டிருப்பம் என்றுதான் விளங்கியது.

முதலாம் வகுப்புப் படிக்கிற எனக்கு ஒரு சேட்டும், ஒரு காற்சட்டையும் மட்டுந்தான் இருந்தது. வீட்டில் போட ஒரு பொத்தான் போட்ட காற்சட்டை. எனது வகுப்பில் படிப்பவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு சேட் போடுவார்கள். எனக்கும் போட ஆசைதான். என்ன செய்வது! வசதியில்லையே என்ற பெரு மூச்சுடன் இருக்கவேண்டியதுதான். அப்போது எனது ஆசை, அம்மாவுக்கு ஒரு சேலையும், தங்கச்சிக்கு ஒரு சட்டையும், எனக்கு ஒரு சேட்டும் வாங்க வேணும். ஆனால் காசில்லாமல் என்ன செய்யலாம். அம்மா வயலிலை அரிவி வெட்டி, புல்லுப் பிடுங்கி வாற காசிலைதான் கஞ்சி காச்சித் தருவா. கஞ்சியிலை இருந்து வடிச்செடுத்துத் தங்கச்சிக்குச் கொஞ்சச் சோறு கொடுப்பா. சில வேளையளிலை சோறு காச்சுவா. அன்று என்னை அறியாமலே எனக்குப் பாட்டு வரும். பெரிய சந்தோசமாக இருப்பேன். நான் அப்படி இருக்கும்போது ஏனோ தெரியாது அம்மாவின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வரும். என்னைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொஞ்சுவா.

அம்மாவோடு சேர்ந்து நானும் தங்கச்சியையும் தூக்கிக்கொண்டு வயலுக்குப் போவோம். அம்மா வேலை செய்யும் பொழுது அவவுக்குத் தெரியாமல் தங்கச்சியையும் இடுப்பிலை வைச்சுக்கொண்டு அந்த வீதியால் போறவர்களிடம் கை நீட்டுவேன். நான் கை நீட்டுவதைப் பார்த்துத் தங்கச்சியும் கைநீட்டுவாள். சில பேர் பத்துசதம் ஐந்து சதம் தந்திட்டுப் போவார்கள். அதை அம்மாவிடம் காட்டாமல் சேர்த்து வைப்பேன். அம்மாவின் இடுப்பில் இருந்து கொண்டும் யாரிடமாவது தங்கச்சி கை நீட்டுவாள். அப்போதெல்லாம் அம்மா அவளின் கைக்கு அடித்து “என்ன பழக்கம் கைநீட்டிறது” என்பா. எனக்குத் “திச” என்றிருக்கும். ஒருநாள் யாரோ அம்மாவிடம் சொல்லி விட்டார்கள். அம்மா எனக்குக் கையிலை ஒரு குடுபோட்டு,

சேர்த்த காசெல்லாம் பன்னம்பிட்டிப் பிள்ளையார் கோயில் உண்டியல்லை போடச் சொல்லிப் போட்டிட்டன். பிச்சை எடுக்கக்கூடாதாம்! கை கால் இருக்கறவை கஷ்டப்பட்டாடாவது உழைக்கவேணுமாம். அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா.

என்னோடை படிக்கிறவையன் வயலிலை என்னைக் கண்டால் பொத்தான் கால்ச்சட்டை என்று சொல்லிச் சிரிப்பார்கள். எனக்குப் பொத்தான் காற்சட்டையே பட்டப்பெயராய் விட்டது. வீதியால் போகும்போது யாராவது தெரிந்தவர்கள் வந்தால் எனது பொத்தான் காற்சட்டையைக் கண்டுவிடுவார்கள் என்று அம்மாவின் சேலைக்குள் ஒளிந்து ஒளிந்து வருவேன்.

செட்டியாரின் சாப்பாட்டுக் கடையடியால் வரும்போது வடை சுட்ட மணம் என்னை அறியாமலே என் நாக்கில் இருந்து நீர் ஊறும். தங்கச்சி “வடேம்மா வடேம்மா” என்று அழுவாள். அப்போதெல்லாம் அம்மாவின் நெஞ்சு எவ்வளவு வேதனைப்பட்டிருக்கும்.

காலம் உருண்டோடி ஒன்பதாம் வகுப்போடு நான் பள்ளிக்குடம் போகவில்லை என்று அடம்பிடித்து, ஒரு மாதிரித் தாமோதரம் பிள்ளையண்ணையின் சைக்கிள் கடையில் வேலை கேட்டு அம்மா சேர்த்துவிட்டா. என்றை ஆசை எல்லாம் தங்கச்சியைப் படிப்பிச்சுப் பெரியாளாக்க வேணும், அம்மாவை நிம்மதியாய்ச் சந்தோசமாய் வைத்திருக்க வேணும். நாங்கள் இப்ப மூன்று நேரம் சாப்பிடுறம்.

நான் கடையிலை வேலை செய்யிற காலத்திலை இயக்கப் பெடியன் வந்து இயக்கத்திலை சேர்ச்சொல்லிக் கேட்பினம். எனக்குப் பயம். நான் அவையனோடை கதைக்கவே மாட்டன். என்றை சிநேகிதர் கனபேர்

இயக்கத்திலை சேர்ந்திருக்கினம். எனக்கு என்றை அம்மாவையும் தங்கச்சியையும் பிரிஞ்சு இருக்கமாட்டன். அதைவிட, இப்ப நாங்கள் மூன்று நேரம் சாப்பிடுறம் என்ற சந்தோசத்தை இழக்கத் தயாரில்லை.

ஆமியும் இயக்கமும் அடிக்கடி சண்டை நடக்கும். பலாலியிலை சண்டை, வசாவிளானிலை சண்டை, தெல்லிப்பளையிலை சண்டை, கடலுக்கை சண்டை, எங்களுக்குக் கெலிவந்து அடிக்கும், கிபீர் வந்து அடிக்கும், புக்காரா வந்து அடிக்கும்; அந்த நேரம் ஓடிப்போய்ப் பங்கருக்கை இருக்கிறது, பிறகு வந்து வேலை செய்யிறது.

அந்த நேரந்தான் அம்மாவுக்கு இரத்தப் புற்றுநோய் வந்தது யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியிலை கொண்டுபோய் விட்டிட்டு, நான் சாப்பாடும் கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் போறது. என்றை கஷ்டம் தெரிஞ்சு தாமோதரம்பிள்ளை அண்ணை லீவும் தந்து செலவுக்குக் காகம் தந்தவர். தங்கச்சி இப்ப வடிவாய்ச் சமைப்பாள். அதாலை ஒரு கஷ்டம் இல்லை. தங்கச்சியையும் ஏத்திக்கொண்டு சைக்கிளிலை இருபத்தி இரண்டு மைல் ஓடவேணும்.

பன்னம்பிட்டிப் பிள்ளையாருக்கு நல்லதொரு நேத்தி வைச்சிருக்கு அம்மாவுக்கு ஒண்டும் ஆகக்கூடாது என்று. ஆஸ்பத்திரியிலை சொல்லிச்சினம் இரத்தம் மாத்தினால் கொஞ்சக்காலம் இருப்பா எண்டு. ஆனால் கொழும்பிலைதான் மாற்றலாம். செலவாகும் எண்டும் சொல்லிச்சினம். நான் யாற்றை உதவியை நாடுறது. எங்களுக்கு உறவென்று யாரையுமே அம்மா காட்டேல்லை. அதாலை யாரிடமுமே உதவி கேட்கேலாது. அம்மாவின்றை நிலைமையும் கொஞ்சம் கூடுதலாக இருந்தது. “நாளைக்குத் தாமோதரம் பிள்ளை அண்ணையைக் கேட்பம்” என்று நினைத்துக்கொண்டு இரவு படுத்திருந்தும் நித்திரையின்றி இருந்தேன்.

பலாலிப்பக்கம் ஒரே குண்டுச் சத்தமும் வெடிச்சத்தமும் கேட்ட வண்ணமிருந்தது. 5 மணி இருக்கும், கோழி கூவி முடியிற நேரம். இயக்கம் ஸ்பீக்கரிலை சொல்லிக்கொண்டு போச்சினம் எல்லாரையும் வெளிக்கிட்டுத் தென்மராட்சிக்குப் போகச்சொல்லி. ஆமி முன்னேறிக் கொண்டுவாறான். நாங்கள் விற்ரோ பண்ணப்போறம் எண்டு. சனம் எல்லாம் ஓடுது. தங்கச்சியும் பதைபதைச்சாள், “அண்ணா அம்மாட்டைப் போவம்.”

உரபாக் ஒன்றிலை உடுப்புகளை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டி யாழ் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடிப்போனம். எல்லா நோயாளரையும் கை ஏற்கச் சொல்லி ஆஸ்பத்திரி நிர்வாகம் சொல்லிச்சுது. உறவுக்காரர் தங்கடை தங்கடை ஆட்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போச்சினம். நாங்களும் அம்மாவைச் சைக்கிள் கரியரிலை தலையணை ஒன்றை வைத்துக்கட்டி அம்மாவைச் அதிலை ஏத்தி மெல்ல மெல்ல நகரத் தொடங்கினம்.

இயற்கையும் ஆமியோடை சேர்ந்து நின்றது போல, கொட்டுமழை பெய்யத் தொடங்கியது. அம்மாவுக்கு ஒரு சொப்பிங்பாக்கைத் தலையில் கட்டிவிட்டு எறும்புகள் போல் ஊர்ந்த மக்களோடு நாமும் ஊர்ந்தோம். அம்மாவுக்கு அடிக்கடி இரத்தமாய் வாந்தி வரும். பன்னம்பிட்டிப் பிள்ளையாரை மனதிலை நினைச்சுக் கொண்டு நாவற்குளி வெளி தாண்டிக் கைதடித் தண்டல்ப் பிள்ளையார் கோயிலடிக்கு வந்திட்டம். அம்மா தண்ணி கேட்டா. வரிசையிலை நிண்டு அம்மாவுக்குத் தண்ணி வாங்கிக் கொடுக்கவே முக்கால் மணித்தியாலமாய்ப் போச்சு. மகாலக்ஸ்மி மாதிரி இருந்த அம்மாவின்ரை முகம் ஏனோ கறுத்துச் சோர்ந்துவிட்டது. அம்மாவுக்கு வாந்தியோடு விக்கலும் வந்திட்டுது. கோயில்லை இருந்து வெளிக்கிட்டு நூற்றி ஐம்பது யார் தூரம் போகையில்லை

அம்மா மயக்கமாயிட்டா. தச்சன் தோப்புக்குப் போகிற பாதை திரும்பிற முலையிலை உள்ள நாவல் மரத்துக்கை சைக்கிளை நிப்பாட்டி அம்மாவைப் படுத்தினம். கொஞ்ச நேரத்திலை அம்மா மயக்கம் தெளிஞ்சா. ஆனால் விக்கலும் வாந்தியும் கூடுதலாகவே இருந்தது. அழகாய்த் தலைசீவி இரட்டைப் பின்னல் பின்னி வட்ட முகத்திலை கறுப்பாய் ஒரு பொட்டு வைச்சு, எப்பவுமே கலகல எண்டு இருக்கும் என்றை உயிர்த்தங்கச்சி கலைஞ்ச தலையோடை, கண்ணீர் வழியும் முகத்தோடை அம்மாவின்ரை தலையைத் தடவினபடி இருக்கிறாள்.

அந்த நேரம் அம்மா “தம்பீ” எண்டு என்னைக் கூப்பிட்டா. “என்னைக் கொப்பர் கூப்படுகிறார். நீ தங்கச்சியை வைச்சுக் கவனமாய்ப் பார். என்னை உந்தச் சனத்துக்காலே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கமாட்டாய். தங்கச்சியையும் கொண்டு நீ போய்ச் சேர்ப்பு...”

விக்கலும் நிண்டது, கதையும் நிண்டது. ஐயோ அம்மா.... என்னாலை ஒண்டுமே செய்ய முடியாமல் இருந்திட்டன். தங்கச்சியைத் தேற்ற முடியாமல் இருந்தது. எங்களை எப்பிடி எல்லாம் கஸ்ட்டப்பட்டு வளர்த்த அம்மா போயிட்டா என்றால் எப்படி இருக்கும்?

மழையுமோ வார்த்துக்கொண்டே இருந்தது. எங்களைத் தெரிஞ்சவை விளத்திப்போட்டுப் போகையுக்கை, “தம்பி கொம்மாவின் பிரேதத்தை இங்காலை கொண்டு வரமாட்டியள்-ஆமி வந்துகொண்டிருக்கிறான். அந்தக் குமர்பிள்ளையையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளிக்கிடு. நடந்தது நடந்துபோச்சு என்ன செய்யிறது?”

எல்லாரும் இதையே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னதாலை எங்களாலையும் ஒண்டும் செய்யேலாத

நிலைமையாலை ஒரு வேட்டி எடுத்து அம்மாவை மூடிப்போட்டு வேதனை நிறைந்த பயணத்தைத் தொடங்கினோம் - எங்களோடை நடந்த எல்லாருக்கும் வீடு, சொத்தை விட்டு வந்த கவலை. எங்களுக்கோ அம்மாவைத் தகனம்கூடச் செய்யவில்லையே என்ற வேதனை.

சாவகச்சேரி கச்சாய் வீதியில் உள்ள முருக மூர்த்தி கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். மாறாத கவலை. யாருக்குமே சொல்லி அழமுடியாத நிலை. எல்லோரும் ஒவ்வொன்றை இழந்து நிற்கிறார்கள். தங்கச்சியும் நானும் ஒரு மூலையுக்கை போய் அழுது கொண்டேயிருந்தோம். அடுத்த நாள் அந்தப் பாதையாலை வந்த இயக்கத்தை விசாரித்தேன். அதெல்லாம் பக்கத்திலை கிடங்கு வெட்டித் தாட்டிருக்கு என்றார்கள். ஏதோ ஆடு, மாடு தாட்டதுபோல் இருந்தது. இதைத் தங்கச்சிக்குச் சொன்னால் தாங்கமாட்டாள் என்று அம்மாவைச் கடலையிலை எரிச்சிட்டாங்களாம் என்று பொய் சொன்னேன்.

மாதம் ஒன்றாகிவிட்டது. முருக மூர்த்தி அந்தியேட்டி மடத்தில் அம்மாவுக்குக் கிரியைச் செய்தோம். அம்மாவை இழந்த கவலை எமக்கு ஆறும்போல் தெரியவில்லை. தங்கச்சியின் படிப்புத் தொடர முடியவில்லை. எல்லாம் வேதனையாக இருந்தது.

நான் அந்த வீதியருகில் இருந்த புளிய மரத்தின் கீழ் ஒரு சைக்கிள் ஒட்டும் கடையைப்போட்டுத் திருத்த வேலைகள் செய்து வந்தேன். இயக்கம் கோயில் அருகே வந்து அடிக்கடி கூட்டம் வைக்கும். இளைஞர் யுவதிகளை இயக்கத்தில் இணையச் சொல்லிக் கூறுவார்கள். கோயில் அருகே வைப்பதால் நாங்களும் பார்ப்போம்.

ஒருநாள் நான் கடையை மூடிவிட்டு நாங்கள் இருந்த கோயிலிற் பகுதிக்குச் சென்றால் அங்கே ஒரு கடிதம் இருந்தது. அதில்-

“அன்பான என் உயிர் அண்ணா,

நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எனது உறவு, எனது குடும்பம் என்று இருப்போமானால் யார் எம் நாட்டை, இனத்தைக் காப்பாற்றுவது. எமது மக்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எதிரியிடம் இருந்து எங்கடை இனத்தைக் காப்பாற்ற இளைஞர் யுவதி எங்களாலைதான் முடியும். அண்ணா என்றை உயிரே நீங்கள்தான். அப்படி இருந்தும் நான் இயக்கத்துக்குப் போறன் என்றால் எங்கடை மக்களின்ரை துன்ப துயரங்களைக் கண்டு தாங்க முடியாமல்தான். உங்களுக்கு நான். எனக்கு நீங்கள் எண்டுதான் அண்ணா இருந்த நாங்கள். ஆனால் நான் கொஞ்சக்காலம் இயக்கத்துக்காகவும் சேவை செய்யப்போறன். என்னை மன்னிச்சிடுங்கோ அண்ணா.

- உங்கள் அன்பு உயிர்த் தங்கை
நிர்ஞ்சா”

எனக்குப் பெரிய இடி தலையிலை விழுந்த மாதிரி இருந்தது. கவரோடை சாய்ந்து இருந்திட்டன். என்ன ஏது என்று என்னைக் கேட்க யாருமில்லையா ஆண்டவா, என்னை ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிறாய்? கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வரவில்லை. அழுது அழுது வற்றிவிட்டது போலும்! வேதனை - வேதனை திரும்பத் திரும்ப வேதனையாக இருக்கிறதே. “என்றை, உயிர் அம்மாவும் இல்லை. என்றை உயிர்த் தங்கச்சியும் என்னோடை இல்லை என்றால் என்னால் எப்பிடி? ஐயோ!” என்னை அறியாமலே கத்திவிட்டேன்.

என் தங்கச்சி ஒருநாள் என்னிடம் வருவாள். அந்த எதிர்பார்ப்பிலே வரும் இயக்கப் பெண்பிள்ளைகளை விசாரிப்பேன். தெரியவில்லை விசாரித்துச் சொல்கிறோம் என்ற பதிலே எல்லோரிடமும் இருந்து கிடைத்தது.

ஒருநாள் மட்டுவிலால் தென்மராட்சிக்கு ஆமி வாறான். எல்லாரும் வன்னிக்குப் போவம் என்று ஓடினார்கள். நானும் தனிக்கட்டையாக ஓடினேன். கிளாலியில் இருநாட்கள் நின்று வள்ளம் ஒன்றில் மறுகரை அடைந்து கிளிநொச்சி, பின் மல்லாவி சென்று அங்கே ஒரு சைக்கிள் திருத்தும் கடை போட்டு நடத்தினேன். அங்கேயும் என் தங்கச்சியை விசாரித்தபடியே இருந்தேன். மாதங்கள் வருடமாகிவிட்டன.

ஒருநாள் மூன்று இயக்கப் பெண்பிள்ளையள் என்றை கடையடிக்கு வந்து “அண்ணா எங்களோடை ஒருக்கால் வாறியளா” என்றார்கள். நான் ஓம் என்று கடையை மூடிவிட்டு அவர்களுடன் சென்றேன். அது ஒரு பெண்போராளிகள் முகாம். அங்கே போன உடன்தான் சொன்னார்கள் “உங்கடை தங்கச்சி வீரமரணம்” என்று. ஐயோ என்று கத்திவிட்டேன். பின் என்னைக்கூட்டிச் சென்று என் தங்கையின் உடலைக் காட்டினார்கள். என்றுமே புன்னகை மாறாத என் தங்கச்சியின் முகம் குண்டுபட்டுச் சிதைந்து துணியால் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தது. என்னால் அழ முடியவில்லை, தலை சுற்றியது, மயங்கிவிட்டேன். எழுந்து பார்த்தபோது ஒரு வாகனத்தில் மாவீரர் மாயனம் நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தோம், தங்கச்சியின் உடலைத்தாங்கிய ஊர்தி முன்னே போய்க் கொண்டிருந்தது. மயானத்தில் அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டுப் புதைகுழியில் தங்கையின் உடலை வைத்தார்கள். என்னைக் கூட்டிச்சென்று கடமை மண் போடச் சொன்னார்கள். ஒரு நடைப்பிணம் போல் சொல்வதைச் செய்தேன்.

கொட்டிலுக்கு வந்தேன். எனக்கென்று யாருமில்லை. தனிமைப் படுத்தப்பட்ட ஒரு நிலை!

அப்போதுதான் தங்கை எழுதிய கடிதம் நினைவுக்கு வந்தது, உண்மைதான். எங்கடை இனம் எவ்வளவு துன்பங்களை அனுபவிக்குது. நாங்கள் இளைஞர்கள்தான் போராட வேணும். ஒவ்வொரு மக்களின் துன்ப துயரங்களை நாங்கள்தான் துடைக்கவேணும். எனது இதயம் மென்மையாகிறது. என்னை அறியாமலே சைக்கிளில் ஏறிப் பயிற்சி முகாமை அடைகிறேன்.

இப்போது நான் ஒரு விடுதலைப் போராளி. இன்று என் தங்கச்சி வீரமரணம் அடைந்து ஒருவருடமும் மூன்று மாதமும். இன்று நான் மிகவும் சந்தோசமாக இருக்கிறேன். நாளைக்கு நடக்கப்போகும் முகாம் தகர்ப்பில் நான்தான் சக்கைலொறி கொண்டு கரும்புலியாகப் போகிறேன். என்னை மக்களுக்கு நல்லதொரு விடிவு வரவேணும். துன்பங்களிலை இருந்து காப்பாற்றப்பட வேணும். அதுதான் என்னை இலட்சியம்.

அதைவிட என்னை அம்மாவிட்டையும் தங்கச்சிட்டையும் போகப்போறன் என்ற சந்தோசம்தான் மிகப்பெரியது.

“ஒரு விடுதலைப் போராளியின் இதயம்தான் உலகில் மிகவும் மென்மையானது. ஒடுக்கப்படும் மக்களின் துன்ப துயரங்களைக் கண்டு தாங்க முடியாத ஒருவனே போராளியாகிறான்” என்பதையும் இப்போது உணர்கிறேன்.

- சாவகச்சேரியூர் ஜெயன்

விடியலைத் தேடி...

அண்ணியைப்பாக்க எனக்குப் பாவமாக இருந்தது. எவ்வளவு கீழ்த்தரமான வார்த்தைகள். அண்ணாவின் உதடுகள் துப்புகிறது. அண்ணி ஏன் இப்படி மௌனமாயிருக்கிறாள். என்னத்தைப் பெரிதாய்க் கேட்டுவிட்டாள். அண்ணியோடு கூடப்படித்த நிசா ரீச்சரின் தம்பி இங்கு ஒரு இசைக்குழு வைத்திருக்கிறான். அவன் தன் இசைக்குழுவில் அண்ணியைப் பாடும்படி கேட்டிருந்தான். அதுதான் அண்ணி அனுமதி கேட்டிருந்தாள். அதற்குத்தான் அண்ணாவின் கோபத்துக்குக் காரணம். அண்ணி அழுதுகொண்டு நின்றாள்.

வீட்டு அழைப்புமணி அழுத்திக் கேட்டது. “இனிமேல் உப்பிட்யான நினைப்புகள் வரட்டும் பார் வண்வே ரிக்கற்றிலை அனுப்புறேனோ இல்லையோண்டு...”

அண்ணியை மிரட்டிக்கொண்டு கதவைத் திறந்தான் அண்ணா. அண்ணி குசினிக்குள் நுழைந்தாள். கதவு திறந்ததும் அண்ணாவின் எழுத்தாள நண்பர்களான தீபன், ரகு, நேசன் ஆகியோர் நின்றார்கள். “T.P. எடுக்க நினைச்சனான் வந்திட்டிங்கன். வாங்கோடா” என அவர்களை அண்ணா வரவேற்றான்.

தீபனின் கைகளில் ஐரோப்பாவில் இந்த மாதம் வெளியான சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகள் பத்துக்கு மேல் இருந்தன. இன்று இவர்களின் விமர்சனம் இதைப்பற்றித்தான் என நினைத்துக்கொண்டேன்.

“வசந்தன் காறடிக்கு ஒருக்கால்ப்போட்டு வருவமே?” தீபன் கேட்டு முடிக்க முன் அண்ணா சப்பாத்தையும் யக்கற்றையும் கொழுவிக்கொண்டு இறங்கினான். காறடிக்குப் போன அண்ணாவும் தீபனும் ஒரு பியர் கேசையும் அல் டிப்பையில் 4 விஸ்கிப் போத்தலையும் சுமந்துகொண்டு அண்ணாவின் அறைக்குப் போனார்கள்.

“மாலினி! கார்த்தினியையும் கூப்பிட்டுக் கெதியிலை சமையும்” என்றான் அண்ணா. அண்ணி என்னைப் பார்த்துவிட்டுக் குளியலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அண்ணாவின் எழுத்தில் மேடைப்பேச்சில் உள்ள முற்போக்குச் சிந்தனைகள் வீட்டில் நடைமுறையில் இல்லை...? அண்ணா தனது ஒவ்வொரு வெளியீட்டையும் ஊருக்கு அனுப்பேக்கை ஐரோப்பா போனதோடு அண்ணா திருந்திவிட்டானெண்டு தான் நினைச்சேன்... ஆனால்... ஏனிப்படி... அண்ணா இன்னமும் இப்பிடி... ஊருக்குத்தான் உபதேசியாய் இருக்கிறான்.

“கார்த்தினி...! ஒருக்கால் வந்திட்டுப்போ” எனக்கூப்பிட்டான். போக விருப்பமில்லைத்தான் ஆனாலும் நண்பர்கள்முன் அண்ணா தலைகுனியக்கூடாது என்பதற்காகப் போனேன் அண்ணாவிடம்.

“இந்தாரும் கார்த்தினி. உம்முடை புதுமைப்பெண் கவிதையை எங்கடை சஞ்சிகையிலை போட்டிருக்கிறம். என்கையில் அந்தச் சஞ்சிகையைத் தந்தான் தீபன். இப்பிடிச்சனத்தைக் கவரிறமாதிரி எழுதும் கார்த்தினி” என்றான் ரகு.

“எழுத்தும் பேச்சும் மாதிரி வாழ நினைக்காதையும் கார்த்தினி அப்பிடி நாங்கள் வெளிக்கிட்டால் இந்தச் சமுதாயம் எங்களைப் பயித்தியங்களாக்கிப் போடுங்கள்”. மற்றவன் நேசனும் தன் பங்கைக்கூற அண்ணா சொன்னான். “அவளுக்கு விளங்கப்படுத்துங்கோடா உதுகளை”.

தீபன் தந்த சஞ்சிகையைப் பிரித்தேன். நடுப்பக்கத்தில் கவிப்பூக்கள் பகுதியில் எனது நிழற்படமும் போட்டு எனது அறிமுகம் பற்றிய சிறுகுறிப்பும் எழுதப்பட்டிருந்தது. “இஷன் எழுத்துக்களில் புதுமை, புரட்சி, சமூகப் பிரச்சனை என எல்லாத் தரப்பிலும் நெருப்பாய்த் தெறிக்கும். இவளுக்குள் இந்த நெருப்பை விதைத்தவன் இவளது சகோதரன்”.

அதற்குமேல் தொடர்ந்து படிக்க எனக்குப் பொறுமையிருக்கவில்லை. என்னமாய் அண்ணாவைப் புழுகிப் புகழ்ந்திருக்கிறார். அந்தச் சஞ்சிகையாசிரியர். பாவம் அந்த ஆசிரியர். அண்ணாவின் நண்பர்கள் எழுதிக்குடுத்ததை அப்படியே போட்டிருக்கிறார்.

இந்தப் புகழ்ச்சியெல்லாம் என் அன்புவிற்குப் போய்ச்சேர வேண்டியவை. எனக்குள் நெருப்பை விதைத்து என்னை நெருப்பாயெழுவித்தவன் என் அன்பு. காடு, மேடு, குளிர், வெயில், மழையில் நின்று எந்தாயகத்தின் விடியலுக்காய்த் தன்னை வருத்திக் கொண்டிருப்பவன். நான் வெறும் கிறுக்கல்கள் என்று நினைத்திருந்தவற்றையெல்லாம் கவிதையென்று சொல்லித் தந்தவன் அவன். அவனுக்குச் சேரவேண்டிய பாராட்டும் புகழ்ச்சியும் இந்தப் போலிக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இங்கு வீட்டில் அண்ணா எனக்கும் அண்ணிக்கும் போட்டு வைத்திருக்கும் சட்டங்களையும் திட்டங்களையும் அந்தச் சஞ்சிகையாசிரியர் அறிய நியாயமில்லைத்தான்.

ஊரில் அண்ணியின் சங்கீதம் கேட்கச் சபையே நிரம்பி வழியும். அன்று அண்ணிக்காக எத்தனை இளைஞர்கள் தவம் கிடந்தார்கள். அக்கினியாகப் பொறிகக்கிய அண்ணியின் கவிதைகளைப் பிரகரிக்கப் பத்திரிகைகள் எதுவும் பின் நிற்கவில்லை. எல்லாத்தையும் உதறிவிட்டு அண்ணாவின் எழுத்தில் மயங்கி அண்ணாவை

நேசித்து அண்ணாவிடம் வந்தவள் இன்று அண்ணாவுக்காக அண்ணாவின் விருப்பப்படி... தன் விருப்புக்களை அடக்கிக்கொண்டு வாழ்கிறாள். எழுத்தாளர்கள் எனத் தங்களை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கும் எல்லாரும் இப்படி அண்ணாவைப்போல்தான் இருப்பார்களோ....? என எண்ணத் தோன்றியது.

எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. 'என்ன இவர்கள் சமுதாயத்தைச் சாக்கடையிலிருந்து வா வா வெண்டு தொண்டை கிழியக் கத்துகிறார்கள். பிறகேன் சமுதாயத்தைக் குற்றவாளிகளென்கிறார்கள். நான் இவர்களெல்லாம் இந்த சமுதாயம்தானே'.

எனக்குள் கேள்விகள் குவிந்து கொண்டு இருக்க அறைக்குத் திரும்பினேன். நான் அறைக்குப்போன கையோடு அண்ணியும் வந்தாள். தீபன் தந்த சஞ்சிகையை வாங்கிப் பார்த்தாள். “என்ன கார்த்தினி யோசனையிலை?” என்ற அண்ணியைப் பார்த்து வெறுமனே சிரித்தேன். அண்ணி தொடர்ந்தாள். “எங்கடை சனங்களிட்டை நல்ல சிந்தனையள் கிடக்குது” ஆனால் தனக்குத்தனக்கன்னேக்கை படபடக்கினம். அதுகளின்ரை ரத்தத்திலை ஊறிப்போச்சுது. பொம்பிளையளெண்டால் ஆம்பிளையளுக்குப் பணி செய்யப் பிறந்ததுகளெண்டு. அதுக்காக எல்லா ஆம்பிளையளும் வசந்தன் மாதிரியில்லை...” சொல்லிக்கொண்டுபோன அண்ணியைக் குறுக்கிட்டேன். “ஏனண்ணி அப்பிடி...? எங்களுக்கெண்டு தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகள் இல்லையே...? அதென்ன பொம்புளையெண்டால் இப்பிடித்தான் வாழவேணுமென்னுதுகள். ஆம்பிளையளுக்கு ஒரு சட்டமும் சம்பிரதாயமும் இல்லையே...? ஏனிதுகளுக்கு விளங்குதில்லை...? எங்களுக்கும் ஒரு மனம், ஓர் உயிர், இருக்குத்தானே. எங்களுக்குள்ளை இருக்கிற ஆளுமையை

ஏன் இதுகள் ஏற்குதுகளில்லை...?” கொதித்த என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான் அண்ணி. பின் சொன்னாள். “நீ ஒருத்தி. குமுறி விடியாது கார்த்தினி”.

“மாலினி பிரிஜ்யுக்கையிருக்கிற கோலாப்போத்தலை எடுத்துவாரும் அண்ணா கூப்பிட்டதோடு அண்ணி குசினிக்குள் ஒடினாள்”.

யன்னலருகே போய்ப் பார்வையை வெளியே அலையவிட்டேன். பனிப்பூக்களை எங்கும் வானம் விதைத்துக் கொண்டிருந்தது. நல்ல வடிவாயிருந்தது. எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னிருந்த Bus தரிப்பிடத்தில் என் பார்வை தரித்தது. என் வயதிருக்கும் ஒரு ஜேர்மனிய யுவதி Busக்காகக் காத்திருந்தாள். நேரத்தைப் பார்த்தேன். இரவு 9.30. போன கிழமை கீபோட் வகுப்பு முடிந்து இரவு 7 மணிக்கு Busஇல் வந்து நான் இறங்கியதைக்கண்ட நம்மவர் யாரோ அண்ணாவைக் கேட்டார்களாம், இரவிலை தங்கைச்சி கீபோட் பழகிறாளோ என்று... அதோடு என் இசையமைப்பாளராகவேண்டும் என்ற கனவு கனவாகவே போய்விட்டது. இப்படித்தான் என் ஒவ்வொரு ஆசைகளின் அத்தியாயமும் அண்ணாவின் ஆதிக்கத்தால் முடுவிழா நிகழ்கிறது. வீட்டில் தைச்சுப் பழகு. சமைச்சுப் பழகெண்டு அடிக்கடி நச்சரிப்பான்.

மீண்டும் அண்ணி என் அருகில் வந்து யன்னலருகே வந்து நிற்குகொண்டு... “என்ன யோசினை கார்த்தினி?” என்று கேட்டாள். “ஒண்டுமில்லையண்ணி” என்றேன். “ம்...ஆ... கார்த்தினி. உமக்கண்ணா கலியாணம் பேசுறாராம். சொல்லச்சொன்னவர்” என்றாள் அண்ணி.

யாரோ உச்சியில் ஓங்கி அடித்தாற்போல் இருந்தது. சுதாகரித்துக்கொண்டு கேட்டேன். “யாரண்ணி மாப்பிள்ளை?” “தீபன்தான்” என்றாள் அண்ணி. நான்

சிரித்தேன். அண்ணி என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அதோடு சிரிப்பை நிறுத்தினேன். “ஏதோ நீ யோசிச்சு முடிவெடு... இது உன்ரை வாழ்க்கை கார்த்தினி” என்று கூறி விட்டு மீண்டும் அண்ணி குசினிக்குள் போய் அண்ணா சொன்ன சமையலைச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அண்ணாவுக்கும் எனக்கும் இடையில் பெரிய பிரச்சனையொன்று நடக்க விருப்பதை எண்ணியபடி நேற்றுவந்த அன்புவின் கடிதத்துக்குப் பதில் எழுத ஆரம்பித்தேன்.

“என் அன்புக்கினிய அன்புவிற்கு! நலமா...? நான்... ஏதோ இருக்கிறேன். நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின் உமது கடிதம் கிடைத்தது. உம்மைப்பாக்க வேணும்போல் இருக்கிறது. எப்ப அந்நன்னாள் வரும்...? காத்திருக்கிறேன். கிட்டத்தட்ட இங்கு சிறைவாசம்தான். இயந்திர வாழ்க்கைதான். இங்கு இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. என்ன வாழ்க்கையிது... வெறுப்பாயிருக்கிறது. அண்ணாதான் என் ஒவ்வொரு அசைவையும் தீர்மானிக்கிறான். அண்ணி அண்ணாவுக்காகத் தன்னை மாற்றிவிட்டாள்.

பதிவு ஓர் இடத்திலும், இருப்பது அண்ணா வீட்டிலும். படிக்கிறேன் உயர்தர வகுப்பில். அடுத்த மாதம் தவணைப்பரீட்சை நடக்க இருக்கிறது. கீபோட் வகுப்பு நின்றுவிட்டது. இல்லை அண்ணா நிறுத்திவிட்டான். கவிதை எழுதுகிறேன். சஞ்சிகைகளுக்கும் அனுப்புவேன். அண்ணாவுடன் கீரியும் பாம்புமாய்த்தான் இருக்கிறேன். அண்ணா வெளியில் ஒரு பெண் விடுதலை விரும்பி. வீட்டுக்குள் வழமையில் நம் சமூகத்து ஆண்கள் பலரின் கருத்தும் கொள்கையும் கொண்ட தமிழன்.

இங்குள்ள எமது இளம் தலைமுறையினரில் ஒரு பகுதி அன்னியப்பாணியில் ஆகிவிட்டார்கள். இன்னும்

சில காலங்களில் எங்கள் அடையாளங்களை இழந்து விடுவார்கள். எங்காவது பார்த்திருக்கிறாயா...? ஒரு இனம் இன்னொரு இனமாய் மாறியதை... ஆனால் எம்மவர்கள் பலர் அன்னநடை நடக்கப்போய் தன்னடையும் கெட்ட கதையாய்... ஆகிக்கொண்டு வருகிறார்கள். தாய்மொழி பலருக்கு நினைவில் இருக்கு. பிள்ளைகளுடன் தத்தித்தடக்கி வேற்றுமொழி பேசுவதில் ஆனந்தப் படுகின்றனர். ஆனால் தாவணிக்குள் தமிழ்க்கலாசாரம் வளர்க்கத் துடிக்கின்றனர்.

பள்ளிக்கூடத்தில் என் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் உனது நாட்டில் என்ன பிரச்சனையென்று கேட்கிறார்கள். உண்மையைச் சொல்ல இல்லையென்கிறார்கள். Colomboஇல் ஒரு குண்டு வெடித்தால் போதும் முழு இலங்கையும் எரிவதைப்போல் எல்லா ஊடகங்களும் அழுது வடிக்கின்றன. அப்படித்தான் போனகிழமை கொழும்பில் குண்டு வெடித்ததாம். தமிழர்தான் குண்டு வைத்தார்களாம். தமிழர்கள் பயங்கரவாதிகள் என்கிறார்கள். சிலர் எம்மீது அனுதாபப் படுகிறார்கள். எங்களது நியாயமான விருப்பங்களை ஆதரிக்கிறார்கள். எம்மில் சிலர் எதிர்வாதம் செய்து இந்நாட்டவர்க்கும் நியாயப்படுத்தி விடுகிறார்கள்.

சரி உமது நிலைமைகள் என்ன மாதிரி...? உமது தோழர்களை நாம் விசாரித்ததாகச் சொல்லவும். உம்மைப்பற்றியும் எம்மண்ணைப் பற்றியும் எழுதவும். இக்கடிதம் உமக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என இறைவனை வேண்டியபடிதான் எழுதுகிறேன்.

அடுத்து அண்ணா தன்னைப்போல் ஓர் ஆளைத் திருமணம் பேசுகிறார். உம்மை நினைத்தபடி நீர் தந்த துணிவோடு அண்ணாவோடு போராடி வெல்வேன்.

வேறு என்ன, நேரம் கிடைக்கும்போது கடிதம் எழுதவும். உமது ஒவ்வொரு கடிதமுந்தான் இம்மண்ணில் உயிரற்றுக்கிடக்கும் என்னை உயிர்ப்பிக்கிறது. மறக்காமல் கடிதம் எழுதவும். அதுவரை விடை பெறுகிறேன்.

அன்புடன்
அன்புக்கினிய கார்த்தினி”

எழுதி முடித்த கடிதத்தை உறையில் இட்டு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அண்ணாவின் அறைக்குள் இலக்கிய விமர்சனம் உச்சக் கட்டத்தில் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சற்றுநேர அமளிக்குப் பின்... “கார்த்தினி...!” குரல் கொடுத்தான் அண்ணா. ஒட்டிய கடிதத்தை லாச்சியில் வைத்துவிட்டு எழுந்தேன். அண்ணா என் அறைக்கே வந்துவிட்டான். விஸ்கி, பியர், சிகரெட் சேர்ந்த நாற்றம் வயிற்றைக் குமட்டியது. “கார்த்தினி, உனக்கு 23 வயதாயிட்டுது. ஆக்களெல்லாம் உன்னைப்பற்றி யோசினையில்லாமல் இருக்கிறனெண்டு பேசினம். இந்தா இவனும்தான்” எனப் பின்னால் தூங்கிக்கொண்டு நின்ற தீபனை முன்னுக்குப் பிடித்துவிட்டான்.

“அண்ணா, வாய் சொல்லுறமாதிரி வாழ்ந்து கட்டுறவனைத்தான் நான் விரும்புறன். போலி எழுத்தும் ஊருக்கு உபதேசமும் பண்ணுற ஊதாரியளை எனக்குப் பிடிக்கேல்லை”.

தீபனைப் பார்த்துச் சொன்னேன். “கார்த்தினி இவனிலை என்ன குறை கண்ட நீ... என்றை நண்பன் எனக்காக உயிரை விடக்கூடியவன்..அவனே உன்னை விரும்புறான். இதுக்கு மேலை என்ன வேணும்?” என்ற அண்ணாவைப் பார்த்துச் சொன்னேன். “நீங்கள் தேடியும் பிடிக்கேலாத ஒரு நல்ல நாட்டுக்காகப் போராடுற ஒரு

போராளியை நான் விரும்புறேன். இவையெல்லாம் என்னை அன்புவுக்கு முன்னாளை நிக்கமாட்டினம்”.

தீபனைப் பார்த்துச் சொன்னேன். “உதுதான் மச்சான் முன்னுக்கே சொன்னனான். ஏதோ ஒரு தூண்டல் இல்லாமல் விடுதலை பேசமாட்டான் தங்கைச்சியெண்டு. நீதான் இல்லையெண்டு அடம்பிடிச்சாய். பாத்தியா இப்ப...” என நக்கலாய்ச் சிரித்தான் தீபன்.

அண்ணா வீரபத்திரராய் மாறினான். “உனக்குக் கொழுப்படி... இண்டுவரைக்கும் நான் ஒருதனுக்குச் சொன்ன வாக்குத் தவறினதில்லை. நான் சொல்லுறபடிதான் நீ கேக்கவேணும்” எனச்சீறினான் அண்ணா.

“நீங்களெல்லாம் இஞ்சை சுகமாக வாழ்க்கை வாழ்ந்துகொண்டு பேரும் புகழும் வாங்கிறதுக்கு உங்களை உருமாத்தி வெளியிலை ஒரு வாழ்க்கையும் உள்ளுக்கை ஒரு வாழ்க்கையும் வாழுறீங்கள். உங்கடை வார்த்தையிலையிருக்கிற சுத்தமும் செயற்பாடும் வாழ்க்கையிலை இல்லை. நீங்க இஞ்சை ஒவ்வொரு சீவனும் அங்கை சிந்திற ரத்ததிலை அகதிவிண்ணப்பம் நிரப்பிக்குடுத்துட்டு நல்ல வசதியளைப் பெற்றிட்டு ஒரு கையிலை பியரும் மற்றக் கையிலை பேனையோடையும் இருந்து தேச விடுதலை பேசுறீங்கள்”.

இந்த கலகத்துக்குள் அண்ணி வந்து என்னை கூப்பிட்டாள் உதுகளுக்கு இப்ப நீ என்ன சொன்னாலும் விளங்காது. கார்த்தினி நீ பேசாமல் உன்னை வேலையைப்பார்”. அண்ணி என்னைக் கூப்பிட்டதோடு அண்ணாவின் கோபம் அண்ணி மீது மாறியது.

“இடம் வந்திட்டுது கார்த்தினி!” பக்கத்திலிருந்த மாட்டினாவின் குரல் கேட்டதோடு நேற்று வீட்டில் நடந்த

கலக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு பஸ்சைவிட்டு இறங்கிப் பஸ்தரிப்புக்குப் பக்கத்தில் இருந்த கடிதப் பெட்டியில் அன்புவின் கடிதத்தைப் போட்டுவிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் போனேன்.

கொழும்பில் அன்று காலை குண்டு வெடித்ததாம். பள்ளிக்கூடத்தில் அதைப்பற்றித்தான் கதையாக இருந்தது. என் வகுப்பு ஆசிரியை சுசானா அடிக்கடி குண்டு வெடிப்புப் பற்றித்தான் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அழகிய கொழும்பைத் தமிழர்கள் சீர்குலைக்கிறார்களாம், கவலைப் பட்டுச் சொன்னாள். இனியும் எனக்குப் பொறுமையில்லை. போனமாதம் வந்த ஒளிவீச்சில் பதியப்பட்டுள்ள எம்மக்களின் அவலங்களைத்தாங்கிய ஒளிநாடாவை சுசானாவிடம் எடுத்துக்கொடுத்தேன்.

ஒளிநாடாவின் முற்பகுதியினையும் பிற்பகுதியினையும் பார்த்துவிட்டு “இதையேன் எனக்குத் தந்திருக்கிறாய் கார்த்தினி...?” கேட்டாள் சுசானா.

“என்னுடைய நாட்டிலை இலங்கை அரசும் இராணுவமும் செய்யிற அட்டூழியங்களைப் பாருங்கோ... அப்பதான் உங்களுக்கு விளங்கும் தமிழர் ஏன் பேராடுகிறார்களென்று...” என்ற என்னைப் பார்த்து சிரித்துவிட்டு ஒளிவீச்சு ஒளிநாடாவைத் தன் கைப்பைக்குள் பத்திரப் படுத்திவிட்டுச் சொன்னாள். சுசானா, “நான் ஏதாவது உன்ரை மனம் வேதனைப் படுகிறமாதிரிக் கதைச்சிருந்தால் என்னை மன்னிச்சுக்கொள் கார்த்தினி”.

இனியாவது தமிழர் கொடியவர்கள் என்று கதைக்கமாட்டாள் சுசானா என்ற நம்பிக்கை எனக்குள் வந்தது.

பாடசாலை முடிந்து வீட்டுக்குப்போக பஸ்குக்குக் காத்திருந்தேன். என்பதிவு உள்ள வீட்டுக்கார நிதியக்கா எனக்கு ஊரில் இருந்து கடிதம் வந்திருப்பதாய் ஒரு கடிதத்தைத் தந்துவிட்டுப் போனான்..

கடிதத்தின் பின் பக்கத்தைத் திருப்பிப்பார்த்தேன். அன்பு என்று மட்டும் எழுதியிருந்தது. வீட்டுக்குப் போனதும் ஆவலோடு கடிதத்தைப் பிரித்தேன்.

“என் அன்புக்கினிய கார்த்தினி! நலம். நலம் வேண்டுகிறேன். உனது நிலைமைகள் என்ன மாதிரி? படிப்பு எப்படிப் போகிறது? கவனமாகப் படிக்கவும். உன் படிப்பு எமது மண்ணின் சேவைக்காக இருக்கவேண்டும். அந்த உறுதியோடு படி. நம்பிக்கையைத் தளரவிடாதே... நீ நீயாக உன்னைப்பற்றி நீயே சிந்திக்கவும், உனக்காக உன்னால்தான் வாழமுடியும். எதிலும் உறுதியோடிரு. எடுத்த காரியத்தை முடிக்கும் வரை ஓயாது உழைக்கவேண்டும். அப்போதுதான் வெற்றியடைய முடியும்.

இங்கு எமது பெண் போராளிகள் அடைந்துள்ள வளர்ச்சி உலகத்தில் எங்குமே காணாத வளர்ச்சியை எட்டியுள்ளது. இதற்கு அவர்களின் ஓயாத உறுதி குலையாத முயற்சிதான் காரணம். நீயும் உறுதி குலையாமல் உனது பணியைத் தொடரவும்.

கார்த்தினி, முந்தநாள் உனக்கு ஒரு கடிதம் போட்டேன் கிடைத்திருக்கும். இனிக் கொஞ்ச நாளைக்கு எனக்குக் கடிதம் போடவேண்டாம். நான் ஒரு அலுவலாக வேறு இடம் போகிறேன். திரும்பி வந்தால் தொடர்ந்து கடிதம் போடுவேன்.

எங்கள் உழைப்பும் அசௌகரியங்களும் எமது மக்களின் மண்ணின் விடியலுக்கே. நாளை நம் சந்ததிக்குச்

சுமைகள் வேண்டாம். அவர்கள் சுகமாகச் சுதந்திரமாக வாழவேண்டும்.

கடந்த வாரம் போன சண்டையில் தோளில் சிறுகாயம். இப்போ சுகம். மூன்று கவிதைகள் அனுப்பியிருந்தாய். ஈழநாதத்துக்கு அனுப்பியுள்ளேன். எம் சொல்லிலும் எழுத்திலும் உள்ள வீரமும் சுத்தமும் நம் வாழ்விலும் இருக்கவேண்டும்.

கார்த்தினி, உனது நிழற்படம் அனுப்பியிருந்தாய்.. ஏன் சிரிக்க மறந்துபோனாய்? இங்கு எமது மக்களின் அவலங்கள் சொல்லி அடங்காது. ஆனாலும் உறுதியாயிருக்கிறார்கள். முதலாளி வர்க்கந்தான் முகம் சுளிக்கிறார்கள். எது எவ்வாறு இருப்பினும் எமது மக்கள் வாழவேண்டும். எம்மவர் எல்லோருக்கும் பொதுவானது தான் தமிழீழம். இம்மண்ணின் விடியலுக்காய் நம்மவர் எல்லோரும் துணைநின்றால்தான் நாம் நிமிரமுடியும். உனது பங்குக்காகவும் எனது தேசம் காத்திருக்கிறது. விரைவில் இங்கு வருவாய் என நம்புகிறேன்.

அனேகமாக எனது கல்லறைதான் உன்னை வரவேற்கும். கலங்கி வடியாது உறுதியாய்ப் பயணிக்கவும். வெற்றி பெறும் வரை உழை. வேறு என்ன கார்த்தினி?

அன்புடன்

உன் அன்புக்கினிய அன்பு”

“என்ன கார்த்தினி, ஆர் கடிதம் போட்டது?” பக்கத்தில் வந்து கேட்டாள் அண்ணி. பதில் சொல்லாமல் கடிதத்தை மடித்து உறையில் வைத்துவிட்டு வெளியுறையைக் காட்டினேன். அதோடு அண்ணி எதுவும் கதைக்கவில்லை. “சரி வந்து சாப்பிடு கார்த்தினி” என்ற அண்ணிக்குப் “பசிக்கேல்லை” என்றேன். அன்புவின்

கடிதம் ஏதோ உன்மனசுக்குள் பயத்தைத் தந்து கொண்டிருந்தது.

மேசையில் நேற்றில் இருந்து கிடந்த எரிமலை இதழை எடுத்துக்கொண்டு அறைக்குப் போனேன். ஏதேதோ விபரீதமான நினைவுகள் மனசுக்குள் விரிந்து கொண்டிருக்க எரிமலையின் பக்கங்களைப் புரட்டினேன். நடுப்பக்கத்தில் என் கண்கள் நிலைகுத்தி நின்றன. கண்கள் இருண்டு... தலையில் யாரோ ஓங்கி அறைவதுபோல்... பெரும்பாறாங்கற்கள் விழுந்து நான் நசிவதுபோல்... மீண்டும் படித்தேன் அந்தச் செய்தியை. அவரை... என் அன்புவா... நம்ப மறுத்தன விழிகள். நான் கனவு காண்கிறேனா..? இல்லை... அது உண்மைதான்... என் கண்களில் இருந்து நீர்த்திவலைகள் தாரைதாரையாய் வழிந்து கொண்டிருந்தது. பெலத்து... சத்தமாக... அழவேண்டும் போல்... விழவிழ எழுந்து மீண்டும் வேரோடி விழுதெறிவார்கள். அன்புவின் வீர வணக்கத்தைத் தாங்கிய நிழற்படத்தின் கீழ் எழுதப்பட்டிருந்த வாசகங்கள் அவை.

என்னையும் மீறி அழுதேன். என் அழுகை கேட்டு ஓடிவந்த அண்ணி... “என்ன கார்த்தினி..! என்... கார்த்தினி அழாதை...”

அண்ணி புரியாமல் என்னை உலுக்கினாள். அண்ணியை நிமிர்ந்து பார்க்க என்னால் முடியவில்லை. கையேடுத்துக்கும்பிட்டுச் சொன்னேன். என்னை தனியா இருக்க விடுங்கோண்ணி...

“கார்த்தினி என்ன இது... காரணமில்லாமல் அழுகிறாய்...?”

அக்கறையோடு என்னை அணைத்துக்கொண்டு கேட்டாள் அண்ணி.

“அண்ணி என்றை.. அன்பு... போட்டான். ஏனண்ணி என்னை இஞ்சை கூப்பிட்டிங்கள்... நான் நாட்டுக்குப் போப்போறேன்... நான் போப்போறேன்..” என் அழுகையில் அண்ணியும் கலங்கிப்போனாள்.

அன்பு... யாழ் போதனாவைத்திய சாலையில் என் சின்னண்ணா காயப்பட்டு இருந்தபோது அவனைப் பார்க்கப் போனபோதுதான் அன்புவும் காயப்பட்டு இருந்தான். எப்போதும் தாயகம், தமிழ் மக்களின் விடியல் என்றபடியே தன் நாட்களைச் செலவழித்துக்கொண்டு இருந்தவன். 27 நாட்கள் விழுப்புண்ணடைந்து இருக்க நேர்ந்தபோது எனக்கு அவனது நட்புக் கிடைத்தது. சின்னண்ணா காயம்மாறிப் பாசறைபோன பின்னும் அன்புவைச் சந்தித்து வந்தேன். காலப்போக்கில் அன்பு என் அன்புக்கினியவனானான்.

சின்னண்ணா வீர மரணமடைந்த பின் அம்மா என்னைப் பெரியண்ணாவிடம் போகச்சொன்ன போது “கிடைக்கிற சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நாட்டுக்குச் சேவை செய்யப் பிரியோசனப்படுத்தலாமே என்றான் அன்பு. அவனை விட்டு வர விருப்பமின்றி மறுத்தபோதும் அறிவுரை சொல்லிச் சம்மதிக்கவைத்து முத்திரைச் சந்தைவரை வந்து வழியனுப்பி வைக்கும்போது... “எதிலும் உறுதியா இரு...” என்று எனக்குச் சொல்லி, கண்களுக்குள் ஓடிவந்த கண்ணீரை எனக்குத் தெரியாமல் சமாளித்து விடைபெற்றவன்... எனக்கு எழுதிய ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் எமது மண்ணுக்காக உன் ஒவ்வொரு உழைப்பும் இருக்கவேண்டும் என வரிக்குவரி எழுதும் என் அன்பு இனிமேல் எனக்குக் கடிதம் எழுதமாட்டான்... என்னை எனது மண்ணில் அவனது கல்லறைதான் வரவேற்கப் போகுது. எனக்கு இந்த வெளிநாடு வேண்டாம்... எனக்கு வெளிநாடு வேண்டாம்...”

விக்கிவிக்கியழுத என்னைப் பார்த்து அண்ணி சொன்னாள். “கார்த்தினி, நீ அழுது எதுவும் நடக்கப் போறதில்லை. இண்டைக்கு நீ எந்த அன்புவுக்காக அழுகிறியோ அந்த அன்புவுக்காக உன்ரை அழுகையை நிப்பாட்டிப் படிப்பை முடிச்சுப்போட்டு நாட்டுக்குப்போய் சேவை செய்யிறதுதான் உன்னை நேசிச்ச, நீ நேசிச்ச அன்புவுக்கு நீ செய்யிற அஞ்சலி”.

என்னை அணைத்து அண்ணி கூறிய வார்த்தைகள் நியாயமானவைதான். ஆனால் என்னால் அவனுக்காக அழாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

வீடு வெறிச்சென்றிருந்தது. அறைக்குள்ளிருந்து அழுதழுது நான்.. அண்ணா வேலை முடித்து வந்தவுடனேயே அண்ணியோடு ஏதோ புடுங்குப்பட்டான். என்னைப்பற்றி அண்ணாவோடு அண்ணி ஏதும் கதைத்திருக்கவேணும். எனக்கு அதிலெல்லாம் கவலையிருக்கவில்லை. அன்புவைப் பார்க்கவேண்டும் போல்... அவனோடு கதைக்கவேணும்போல்... என் கண்கள் ஓயாது கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“கார்த்தினி! எல்லாத்தையும் மறந்திட்டு நாங்க சொல்லுற மாதிரி உன்னைமாத்து. எழுதுற மாதிரியும் சொல்லுறமாதிரியும் யார் வாழுகினம் கார்த்தினி சொல்லுபாப்பம்... ம்...” என் அருகில் வந்திருந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்த அண்ணாவைக் குறுக்கிட்டு “என்னாலை அப்பிடி வாழ ஏலும். நீ சொல்லுற மாதிரித்தான் என்னாலை வாழ ஏலாது அண்ணா.

இதெல்லாம் நடைமுறைக்கு வராது. நடக்காது கார்த்தினி... உனக்கு உலகம் விளங்கேல்லைக் கார்த்தினி... தீபன் நல்ல பெடியன். பேசாமல் வாழிற வழியைப்பார்! கார்த்தினி என்ன நான் சொல்லுறது விளங்குதே” எனக்கேட்டான் அண்ணா.

நான் மௌனமாகவே இருந்தேன். இவனுக்கு என் வேதனை விளங்காது. இவனும் யாரையும் உண்மையா நேசிச்சிருந்து இழந்திருந்தா விளங்கும்.

“என்ன கார்த்தினி. நான் கதைச்சுக்கொண்டு இருக்கிறேன் நீ பேசாமல் இருக்கிறாய்”. என் நாடியை நிமிர்த்திக்கேட்டான் அண்ணா. என் கண்கள் நிறைந்திருந்த கண்ணீர் அண்ணாவின் கைகளை நனைத்தது.

“அண்ணா என்னைவிடு... நான் படிக்கப் போறேன். படிச்சிட்டு நாட்டுக்குப் போப்போறேன். தயவு செய்து தடுக்காதையண்ணா...” கையெடுத்துக் கும்பிட்டு அழுதேன்.

“கார்த்தினி... நாளைக்கு நாலுபேர் நாலுசா கதைகதைப்பார்கள். நீ சின்னப்பிள்ளை. உனக்கு இதெல்லாம் விளங்காது கார்த்தினி..” எனக்கடுகடுத்தான் அண்ணா.

“இனி நான் யாருக்காகவும் இல்லை. என் அன்புவிற்காக... அவனது பாதையில் நடக்கப் போகிறேன். என்னை 21 வருடம் தாங்கிச் சுமந்து காத்த மண்ணின் விடியலுக்காக உழைக்கப் போகிறேன்”. எதிர்வரும் தடைகளை உடைத்து விடியலைத்தேடி என் கவனம் விரைவாகிக் கொண்டிருந்தது. அண்ணாவுக்குச் சொன்னேன். “என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளண்ணா”.

என்னோடு இனியும் பேசிப் பலனில்லை என்று சாந்தி அண்ணா நினைத்தானோ என்னவோ பேசாமல் எழுந்து போனான்.

சாந்தி வவுனியன்

புவைக்குள் புகம்பம்

ஈழத்தில் நடுத்தரக் குடும்பம் ஒன்றில் தோன்றிய பிரசாந், நாட்டுப் பிரச்சினை என்ற போர்வையுடன் பொருளாதார வசதி கருதி, ஜேர்மனிக்கு வந்து எட்டு ஆண்டுகளாகிவிட்டன. கலாச்சாரத்துக்கு முற்றாகத் தலை சாய்க்கும் குடும்பப் பின்னணியில் வாழ்ந்த இவன் வெளிநாடு என ஜேர்மனிக்கு வந்ததும், கேட்பாரின்மையால் தன் மனப்படி வாழச் சுதந்திரம் கிடைத்தது. பொதுவாக எமது இளைஞர்களுக்கு வெளிநாட்டு வாழ்வு சுதந்திரமாக இருந்தபோதும் மறுபக்கம் தனிமை அழுத்தும் ஏக்கமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. சிலருக்கு இது விரக்தி வாழ்க்கையாகவே இருக்கிறது என்பதையும் மறுக்கமுடியாது.

தமது கலாச்சாரத்தைக் கைவிட முடியாமலும், வெளிநாட்டுக் கலாச்சாரத்தைப் பின்பற்ற முடியாமலும் “இரண்டும் கெட்டான்” நிலையில் வாழ்ந்து வந்த பிரசாந், தான் தொழில் செய்யும் அச்சுக்கூடம் ஒன்றில் மக்டலேனா என்ற ஜேர்மன் மங்கையைச் சந்தித்தான். இவர்கள் இருவரும் ஒரே பகுதியில் வேலை செய்வதால் அடிக்கடி சந்திக்கவும் கதைக்கவும் போதுமான சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன, மக்டலேனா (ஜேர்மன் கலாச்சாரம்) தான் பிறந்து வளர்ந்த கலாச்சாரத்துக்கு ஏற்ப பிரசாந்துடன் தொடர்பும் முட்டியும், கேலி செய்தும், சிரித்தும் மிக நெருக்கமாகப் பழகினாள். அதாவது சாதாரண ஒரு சிநேக முறையிலேயே பிரசாந்துடன் பழகினாள். இவர்களின்

இத்தகைய சந்திப்பு இரு வேறுபட்ட கலாச்சார நாடுகளின் அறிமுகங்களாகவே ஆரம்பத்தில் இருந்தன. ஆனால் நாட்செல்ல நாட்செல்ல இளம் உள்ளங்களின் இன்பக் கனவுகளாக மாறின. பிரசாந், மக்டலேனாவின் பேச்சுக்களையும் துடிதுடிப்பான சுபாவத்தையும், கீழைக் கலாச்சாரத்தில் உள்ள அவளது ஆர்வத்தையும் பெரிதும் நேசித்தான். இறுதியில் அவளையே நேசிக்கத் தொடங்கினான் பிரசாந். “ஆம்” உண்மையான காதலுக்கு மொழி என்ன? நாடென்ன? நிறம் என்ன? எதுவுமே எதிர்நிற்க முடியாது என்பது போல் ஏறக்குறைய நான்கு வருடங்களாக இவர்களுடைய காதல் வாழ்வு வசந்தகீதம் பாடி அவர்களை இன்பக் கடலுள் ஆழ்த்தியது. மக்டலேனா தமிழ்க்கலை, கலாச்சாரத்தில் ஈடுபாடு கொண்டு அவைபற்றிப் பிரசாந்துடன் அடிக்கடி உரையாடுவாள். தமிழ்ச்சினிமாப் படங்கள், பரதக்கலை என்றாலே, அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தனவாக மாறிவிட்டன.

பிரசாந்-மக்டலேனா காதல் தளிர்விட்டு மரமாகிக் கிளை பரப்பும் வேளையில், ஒருநாள் மக்டலேனா பிரசாந்தை நோக்கி, நாம் திருமணம் செய்து, ஒரு வீட்டில் சேர்ந்து வாழ்வோம்; இதனால் ஒருபக்கம் நாம் இணைந்து வாழ்வது மட்டுமன்றி, எமது செலவுகளையும் ஒருமுகப்படுத்திக் குறைத்துக் கொள்ளமுடியும் என்னும் தன் மனக்கிடக்கையை அவனிடம் கூறியபோது, பிரசாந் அவற்றைக் காதில் வாங்கியும் வாங்காதது போல் நடந்து கொண்டமை மக்டலேனாவுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. உடனே அவள், “பிரசாந் என்ன பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்? எமது உற்ற, நண்பர்களுடனும் எனது குடும்பத்தினருடனும் பதிவுக்கந்தோரில் திருமணத்தை முடித்துவிடுவோம். ஏனெனில் என் வயிற்றில் உருவாகும் கருவுக்குத் தாய் தந்தையர் பெயரைக் கொடுக்கவேண்டும் அல்லவா? கல்யாண எழுத்துக்கு முதல் குழந்தை பிறந்தால் எனது

பெயரில்தான் பிள்ளையின் பதிவு இருக்கும். அதை நான் விரும்பவில்லை. திருமண எழுத்து முடிந்ததும் பிள்ளை பிறந்தால் அதன் பிறப்புப் பதிவில் நம் இருவரின் பெயரும் பெற்றோர்கள் என்ற ஸ்தானத்தில் இடம் பெறுவதையே நான் விரும்புகிறேன். பின்னர் பிள்ளைப் பதிவை மாற்றி எழுதும் தேவை இருக்காது. எனவே தான் திருமண எழுத்தை எதிர்வரும் நமது விடுமுறை நாட்களில் வைத்துக்கொள்ள திருமணப் பதிவுக் காரியாலத்தில் ஒரு முன்னேற்பாட்டுத் தேதியை எடுத்துக் கொள்வோம்” என விபரமாக யாவற்றையும் கூறி முடித்தாள் மக்டலேனா.

இந்தக் காதல் பயணத்துக்கு முற்றுப்புள்ளியாக அல்லது ஒரு தரிப்பிடமாக திருமணம் என்றதும் பிரசாந்துக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. தனக்குப்பின் இரு தங்கைகள் இருக்கிறார்கள் என்பதும், தமது கலாச்சாரத்தின் கட்டுப்பாடு எத்தகையது? என்பதும் இப்போதுதான் ஞாபகத்துக்கு வருவதுபோல் அவனுக்கு வந்தது. காதல் மயக்கத்தில் காடு, வெளி, பூங்கா, சினிமா, டிஸ்கோ ஹோட்டல், கடைகள் என்று அவனோடு உல்லாசமாகக் கைகோர்த்து, சுதந்திரப் பறவைகளாகத் திரியும்போது வீட்டு ஞாபகமோ, தங்கைமார் ஞாபகமோ அவன் மனத்திரையில் எங்கோ ஒரு மூலையிலும் வரவேயில்லை. இப்போது மக்டலேனா திருமண எழுத்து, திருமணம் என்றவுடன் பிரசாந்துக்குச் சஞ்சலத்தை உருவாக்கியது. இதற்கு இன்னொரு காரணம் அவனுடைய தந்தையிடமிருந்து வந்திருந்த கடிதமாகும்.

தனது பெற்றோருக்கு மாறாக மக்டலேனாவைத் திருமணம் செய்வதா? விடுவதா? என்ற போராட்டம். பொருத்தமான பெண்ணைப் பார்த்து, முற்றாக்கிவிட்டு அடுத்த மாதமளவில் ஜேர்மனிக்கு வருவான் என்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அடிக்குறிப்பாக கடிதத்தில் “கொழுத்த

சீதனம் கிடைக்கிறது. எமக்கு விமோசனம் கதவைத் தட்டுகிறது என்றும் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது. அத்துடன் அப்பெண்ணின் போட்டோவும் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. பிரசாந் அப்போட்டோவிலுள்ள உயிரோவியமான அழகோவியத்தை உற்று நோக்கினான். காஞ்சிபுரச் சேலையுடன் மல்லிகைப்பூ நிறைந்த நீண்ட கூந்தலுடன் இருப்பது அவனை நிலைகுலைய வைத்தது. எப்போதும் இறுக்கமான ஜீன்ஸ், மினிப்பாவாடை, எனப் பலரும் பலவாறு பார்த்து இரசித்த மக்டலேனாவின் உடலழகைவிட சாதியில் முடங்கி, வெளிப்படாதிருந்த அழகை மனக்கண்ணால் அனுபவித்தான் பிரசாந்.

தந்தையின் கடிதத்தால் சில தினங்களாக எதிலும் ஒரு பற்று அற்றவன் போல் திரிந்த பிரசாந்தின் போக்கு மக்டலேனாவுக்குத் திகிலையும், ஒரு ஏக்கத்தையும், ஐயத்தையும் ஏற்படுத்தியது. உயிராக நான் விரும்பும் இவருக்கு என்ன பிரச்சினை வந்துவிட்டது? என எண்ணியவளாய், “என்ன பிரசாந்! சில நாட்களாக என்னுடன் பேச மறுக்கிறீர்கள்? எப்போதும் தனிமையை விரும்புகிறீர்கள்? என்ன நடந்தது? என்னில் விருப்பம் இல்லையா? என்ன? சொல்லுங்கோ!”

மக்டலேனாவின் தொந்தரவு தாங்க முடியாமல் சொல்வதா? விடுவதா? எனத் தவித்து, தனிமையில் மனப் போராட்டத்துடன் உழன்றான். இறுதியில் அவளது விடாப்பிடி வென்றுவிட தன் வீட்டில் இருந்துவந்த கடிதத்தையும் போட்டோவையும் காட்டினான். கலாச்சாரத்தில் ஊறிய தந்தையின் இறுக்கமான பிடிவாதத்தையும் பிரசாந் இப்போதுதான் வெளியிட்டான். “என்னை மன்னித்துவிடு! மறந்துவிடு!” மக்டலேனா! எனக்கூறி, “தந்தையின் கலாச்சாரக் கட்டுப்பாட்டை மீற முடியாமல் இந்த முடிவை எடுக்கிறேன்... என்னை

மன்னித்துவிடு!...” என்று மேலும் ஏதோ கூற முயன்றபோது...

“பிரசாந்! என்ன கலாச்சாரம் உங்கள் கலாச்சாரம்? நல்லாகப் பேசுகிறீர்கள். ஒரு பெண்ணின் மனதிலே காதல் விதைகளைத் தூவிவிட்டு, அது வளர்ந்து வரும்போது அவற்றோடு வேரோடு பெயர்ப்பதுதான் உங்கள் இனத்துக்குக் குணம் என்பதையா உங்கள் கலாச்சாரம் போதிக்கின்றது? நல்ல நாடகம் ஆடுகிறீர்கள்! கலாச்சாரம் என்று கத்துகிறீர்கள், அதன் தாற்பரியம் நான் “திருமணம் செய்வோம்” என்று கேட்டபோதுதான் வெளிச்சமாகின்றதா?

எங்களுக்கும் கலாச்சாரம் என்று ஒன்று உண்டு. எமது கலாச்சாரத்தின் பெரும்பான்மைத் தாக்கத்தைக்கொண்டு என்னையும் அதற்குள் தள்ளிவிட்டு எடை போடமுடியாது. நான் ஏற்கனவே உங்கள் கலாச்சாரம் ஒருவன் - ஒருத்திக் கோட்பாடு, என்பவற்றை அறிந்து அதுவே நல்லது, அப்படித்தான் நான் வாழவேண்டும் என்று எண்ணிய வேளையில் நீங்கள் என் வாழ்வில் குறுக்கிட்டீர்கள். அப்போது என் கனவு வெற்றி என எண்ணி அந்நியோன்யமாகப் பழகினேன். கணவனாக உங்களை என் நெஞ்சில் நிறுத்தினேன். ஆனால் இப்போது நீங்கள் தான் “உங்கள் கலாச்சாரம், இறுக்கமான கலாச்சாரம்” என்று காலம் கடந்து கடைப்பிடிக்கப் போய் உங்கள் கலாச்சாரத்தையே மாகபடுத்துகிறீர்கள்.

ஒரு பெண்ணை விரும்பி அவளுடன் நெருங்கிப் பழகிவிட்டு, ஒன்றி வாழ்ந்துவிட்டு, இன்னொரு பெண்ணை விரும்பி, அவளை அணைத்து இன்பம் துய்க்க எப்படி உங்கள் கலாச்சாரம் சம்மதம் தந்தது? இந்த விடயத்தில் உங்கள் கலாச்சாரத்துக்கும் எங்கள் கலாச்சாரத்துக்கும் வித்தியாசம் இல்லையே. இதே மாதிரி

உங்கள் கலாச்சாரத்தில் உங்கள் இனப்பெண், ஒருவனைக் காதலித்து நெருங்கி வாழ்ந்துவிட்டு, பின் இல்வாழ்க்கை என உங்களைத் திருமணம் செய்ய வந்தால், ஏதோ குலத்தைக் கெடுத்தவள், குடியைக் கெடுத்தவள்; மானங்கெட்டவள்; காமப் பிசாகு; என நீங்களே பிரசாரம் செய்கிறீர்கள். ஆனால் இதே வேலையை நீங்களோ உங்கள் இனத்து ஆண்களோ செய்துவிட்டால் காந்திகள் ஆகிவிடுகிறீர்கள். ஏன் இராமன் ஆகவே மதிக்கப்படுகிறீர்கள்; பெண்ணுக்கு வாழ்வளித்த தெய்வமாகிவிடுகிறீர்கள். உங்கள் கலாச்சாரத்தைப் பார்த்தால் “பிணமாகக் கிடந்த மங்கைக்கு உயிர் கொடுத்து உயிர்ப்பித்த ஆண்டவனைப் போல் உங்களை வாழ்வு கொடுத்தவர் என்று ஏற்றிப் போற்றுகிறது உங்கள் சமுதாயம்; இது கலாச்சாரமா? அல்லது கலாச்சாரம் என்ற போர்வைக்குள் நீங்கள் நடத்தும் களியாட்டமா? கலாச்சாரம் என்பது மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையை வளமாக, ஒழுங்காக, செவ்வனே வாழ்வதற்கு உருவாக்கியதேயன்றி, கண்ட கண்ட இடங்களில் பாம்பு செட்டையைக் (சட்டையை) கழற்றிவிடுவது போல் கழற்றி விடுவதல்லக் கலாச்சாரம்.

நானும் ஒரு பெண்தான். பெண் என்றால் உங்களுக்கு ஏளனமாகத் தெரிகிறதா? அப்படி இருந்தால் அது நீங்கள் வளர்ந்த வளர்ப்புமுறையும் ஆணாதிக்கமும் தான் காரணம். ஜேர்மனியில் உள்ள எல்லாப் பெண்களும் ஒரு மாதிரி என ஒரே தராகத்தட்டில் எடை போடமுடியாது. இதுவரை இப்படித்தான் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றீர்கள். எனது இதயத்தைத் திறந்துகாட்டியும் எனது மனோநிலை உங்களுக்கு இதுவரை புரியவில்லையே. பெண்களின் மனதிலே மிகவும் ஆழமான, கருத்தொருமித்த காதல், ஒருமுறை தான் தூய்மையுடன் பகமையாய்ப் பிறக்கும் என்ற உணர்வில் ஊறியவள் தான்

நான். நீங்கள் நினைப்பதுபோல் நான் இலகுவில் மனம் மாறித் திருமணம் செய்யலாம் என நினைக்கலாம். அப்படியான ஒரு எண்ணம் இதுவரை என்னிடம் இல்லை. உங்கள் வித்தான என் வயிற்றில் வளரும் குழந்தை ஆணாக இருந்தால், உங்கள் நாட்டிலேயே உங்கள் கலாச்சாரத்தைப் பயிற்றுவித்து வளர்க்க என்னால் முடியும். அப்படியே செய்வேன். இது உறுதி, உங்களால் பாதிக்கப்பட்ட எனக்கு இந்த முடிவுதான் ஒரு விமோசனம் ஆகும்.

தாய்நாடு, தாய்மொழி, சக்தி எனப் பெண்களுக்கு மதிப்புக்கொடுக்கும் உங்கள் தெய்வீகக் கலாச்சாரம் இதுதானா? பேசுவது ஒன்று. நடப்பது ஒன்றாகவும் போலி வாழ்க்கை வாழ்வதும், வீட்டில் உணவுக்கு வழியில்லாத போதும் ஆடம்பரமான வெளிவேடத்துக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதும் தான் உங்கள் கலாச்சாரத்தன்மை என எனக்குப் புரிகிறது.

கதையாலும் போலி நடப்பாலும் உங்கள் கலாச்சாரம் என்று வாழாமல் உண்மையாக வாழுங்கள். அதுதான் உங்களுக்கு நான் இறுதியாகக் கூறும் வார்த்தை” என ஆவேசத்துடன் கூறிவிட்டு அகன்றாள் மக்டலேனா.

மக்டலேனாவின் கடுமையான வார்த்தைகளால் மனம் குழம்பிய பிரசாந், எனக்கு ஒரு பெண்ணுமே வேண்டாம் என்ற விரக்தியின் விளிம்பில் இருந்தான். தனது நண்பனை நாடி மனப்பாரத்தைக் குறைக்க எண்ணி அவர்களிடம் தனது இக்கட்டான நிலையை வெளிப்படுத்தினான். அவனது குழம்பிய மனதுக்கு ஆறுதல் கூறினர் குடும்பஸ்தனான அவனது நண்பனும் மனைவியும். “நீர் உமது வீட்டுக் கட்டுப்பாடு, கலாச்சாரம் தெரியாமல் மக்டலேனா உன்னை விரும்ப, நீ இடமளித்தது உனது மாபெரும் தவறு என்றும், ஆண்களான நீங்கள் கத்தமாக இல்லாமல் நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் பெண்கள்

சுத்தமாக வரவேண்டும் என நினைக்க முடியுமா? இந்தத் தன்மையைப் புதிதாய் வரப்போகும் புதுமணப் பெண்ணுக்கு உன்னால் கொடுக்க முடியுமா? இல்லையே. இது எல்லாம் எமது சமுதாயத்திலிருந்து ஒழிய வேண்டும்” என்றும் கூறி அவனை ஆசுவாசப்படுத்தினர். “இனி என்ன செய்வது? முடிந்தது முடிந்தவையாக இருக்கட்டும்! எமது மரபின்படி நாம் வாழவேண்டும் என்றால் நீ உனது அப்பா விரும்பியபடியே திருமணம் செய்வதுதான் நல்லது” என்றும் தமது எண்ணத்தைத் தெரிவித்தனர்.

தனது பிழையை உணர்ந்துகொண்ட பிரசாந்தின் திருப்பம் மக்டலேனாவைப் பொறுத்தவரை பூச்சியம்தான்! ஆனால் பிரசாந்துக்கோ ஒரு பெரிய பூகம்பத்திலிருந்து தப்பிய தற்காலிக நிம்மதி.

விக்னா பாக்கியநாதன்
ஜேர்மனி

ஆநாத வடுக்கள்

கை தடி கோப்பாய் வீதியில் உள்ள வெளிகளினூடாகப் பலமான காற்று வீசிக்கொண்டு இருந்தது. வீசியகாற்றின் வேகத்தைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் சைக்கிள் தடுமாறியது.

இன்னும் இன்னும் பலமாக மிதித்தும் சைக்கிள் நகர மறுத்தது. முன் பக்கத்தில் இருந்த றமேசு பெடலை அழுத்தினான். “அப்பா இந்தக் காத்துக்குத் தாக்குப்பிடிக்க ஏலாது போலிருக்கு. கொஞ்சத்தூரம் சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு போவம்” என்றான்.

அவன் சொன்னதை ஆமோதிப்பதுபோல் சோமண்ணையும் இறங்கி நடந்தார்.

நீண்டுகிடந்த கோப்பாய் வீதியின் இருபக்கமும் பரவைக்கடல் பரந்திருந்தது. கடலின் ஒரு பகுதிமுனை நாவற்குழி முகாமைச் சூழ்ந்திருக்க, மறுபகுதியோ புத்தூர்வெளியுடன் ஊடறுத்து இருந்தது. பரந்தவெளியில் நீண்டிருக்கும் பரவையைப் பார்த்தால் இயற்கையை ரசிக்காதாவர்கூட இயற்கையில் இலயித்திடுவர்.

சில மீனவர்கள் கைவலை வீசியும் தூண்டில் போட்டும் மீன்பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நெத்தலி மீன் என்றால் றமேசுக்கு நல்ல விருப்பம். பாடசாலை முடிந்து சைக்கிளில் வீட்டுக்குப் போகும்போது நெத்தலி

மீன் வாங்கி அம்மாவின் கையால் மீன் குழம்பு சமைத்து கவைத்துச் சாப்பிட்டதும் உண்டு.

நாவற்குழி இராணுவ முகாமின் மின்சார விளக்குகள் ஒளியைப் பாய்ச்சியபடி இருக்கும். கட்டட நிழல்களும் விளக்கு வெளிச்சங்களும் நீரில்ப்பட்டு எதிர் ஒளித்துக் கொண்டிருந்தன.

அழகான இந்தப்பாதை இன்று ஆபத்தைத் தருகின்ற மரணப்பொறியாகிய பாதையாக மாறிவிட்டது. மக்கள் பயந்தபடி உயிரைக் கையில் பிடித்தபடிதான் செல்கிறார்கள்.

கண்கொத்திப் பாம்புகளைப் போல் மக்களைக் குறிவைத்துக் கொண்டிருக்கும் இராணுவக் கழுகுகள். சிறிது அசந்தாலும் சினப்பர் தாக்குதலால் குறிவைத்துச் சுடப்படுவோம். இடையிடையே வந்துவிழும் செல் என்று எந்நேரமும் ஆபத்து நிறைந்த பாதையாக கோப்பாய் கைதடிப்பாதை இருக்கிறது.

இந்தப் பாதையை விட்டால் வேறு பாதை இல்லை சாவகச்சேரியில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் போறதுக்கு. நாவற்குழிப்பாதை இலகுவான பாதை. ஆனா அங்கு போக முடியாது இராணுவம் இருக்கு.

புத்தூர்ப் பாதையாலை யாழ்ப்பாணம் போகலாம். ஆனா அந்தப் பாதை சும்மா தொடுற மூக்கை சுத்தித் தொடுறது போல இருக்கும்.

“கோப்பாச்சந்திக்குக் கிட்ட வந்திட்டம். ஏறுங்கோ, நான் மிதிக்கிறேன்” என்றான் றமேஸ்.

கல்லுடைக்கும் தொழிற்சாலையின் இயந்திரங்கள் சத்தத்தை எழுப்பியது. சைக்கிளை மிதிக்கக் கால்வைத்த

போதுதான் 'படார்' என்ற சத்தத்துடன் பின் சில்லின் ரியூப் வெடித்தது.

“கண்டிப்பாக ரியூப் மாத்தவேண்டும். என்ன செய்வது?”

“அதோ அந்தக் கடையிலை மாத்துவம் அப்பா.”

“இல்லைத்தம்பி ரியூப் மாத்தக் காசில்லை. சைக்கிளை சைக்கிள்க் கடையிலை விட்டுட்டு பஸ்சிலை யாழ்ப்பாணம் போவம். உனக்கு வேறை ரியூசனுக்கு நேரம் போச்சு.”

“ஏனப்பா உங்களிட்டக் கொஞ்சக்காக இருந்ததெல்லே! இப்ப ரியூப்பை வாங்குங்கோ பிறகு பாப்பம்.”

“சீச்சீ உனக்கு ரியூசன்காக்கட்ட அந்தக் காகதான் இருக்கு. வா பஸ்வருது போவம்.”

அதிகாலை நாலுமணிக்கே அப்பா எழுந்துவிட்டார்.

“வேலைக்குப் போனாத்தான் ரண்டு பணமாவது உழைக்கலாம். பிந்திப்போனா வியாபாரியளிடந் தான் வாங்க வேண்டியிருக்கும். ஆனைவிலை பூனை விலைக்கு வாங்கி விக்க ஏலாது” என்றபடி கிணற்றடிப்பக்கம் போனார்.

அடுப்படியிலே தேநீர் வைப்பதற்காய் அம்மா அடுப்புடன் போராடிக் கொண்டிருந்தார். இடையிடையே இருமிக் கொண்டிருந்தார். குளிர்காலம் தொடங்கி விட்டாலே இப்படித்தான் அவள் ஆஸ்த்மா வியாதியால் அவஸ்தைப்படுவாள்.

“பச்சை மட்டையன் பத்தமாட்டன் எண்டுதுகள். ஊதாங்குழலால் மூச்சடைக்க ஊதவேண்டி இருக்கு” என்று புறுபுறுப்பதும் கேட்டது.

அவனுக்கோ நித்திரை வரவில்லை. எதிர்காலத்தை நினைத்தால் பயமாகவும் உயர்தரப் பரீட்சையை நினைத்தால் கனவாகவும் இருந்தது.

பொருளாதாரத்தடை, வறுமை, வெட்டுப்புள்ளி, தரப்படுத்தல் இவைகளை மீறிப் பல்கலைக்கழகம் போவது ஒரு கின்னஸ் சாதனையைப் போலவே அவனுக்குத் தோன்றியது. அவனுக்கு மட்டுமில்லை வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழே உள்ள தமிழனுக்கு இதுதான் தலைவிதி.

“இந்தா றமேஸ் நீயும் சுடச்சுட இந்தத் தேத்தண்ணியைக் குடிச்சிட்டுப்படி” என்று கூறியபடி ஒரு துண்டுச் சக்கரையையும் தேநீர்க் கோப்பையையும் அவனுக்கருகில் வைத்தான் தாயார். அவன் கண்விழித்துக் கனநேரம் என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. பனிக்குளிளுக்குச் சூடான தேநீர் இதமாக இருந்தது.

விபரம் தெரியாதவயதில் மூன்று தம்பிகளும் கடைக்குட்டி அகல்யாவும் இன்னும் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். போர்வையால் உடலைச் சுற்றியபடி பொருளியல் வினாவிடையையும், கணக்கியல் கொப்பியையும் எடுத்துக்கொண்டு முருகன் கோவிலடியை நோக்கிப் போனான். வீட்டிலே மின்சாரம் இல்லாததால் கோயில் மின் விளக்கிலே தினமும் படிப்பதற்காகச் செல்வான். முன்பொருநாள் இப்படித்தான் படிப்பதற்கென்று அதிகாலை சென்றவேளை பதுங்கி இருந்த இரானுவத்தினரிடம் அடி வாங்கியும் இருக்கிறான். இந்த மண்ணெண்ணை விலையிலும் குப்பி விளக்கும் கொளுத்த முடியாமல் இருந்தது. பாக்கியம் அக்கா கோயில் முற்றத்தைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தா. ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலையிலே வந்து, கோயிலுக்குத் தொண்டு செய்வது அவரது வழக்கம். போர்வையை மீண்டும்

இழுத்துப் போர்த்தியபடி ஒரு சுவர் ஓரமாக அமர்ந்திருந்து படிக்கத் தொடங்கினான். இப்பொழுதெல்லாம் அவன் நெஞ்சிலே ஒரு வெறி, படித்து வாழ்க்கையில் முன்னேறவேண்டும் என்றொரு துடிப்பும் மேலோங்கி இருந்தது.

பணம் இல்லை என்பதற்காக ஒதுங்கிப்போன உறவுகள் தந்த வலி இன்னும் நெஞ்சிலே வலித்தது. ஆழ்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஷெல் வீழ்ந்து வெடித்து நிலம் அதிர்ந்தது. “எங்கே விழுந்து வெடித்ததோ? எத்தனை பேரைச் சிதறடித்ததோ? இந்த நாசமாய்ப் போனவங்களின் கரைச்சல் எப்பதான் தீருமோ? எனப் புறுபுறுத்தா பாக்கியமக்கா. சிறிது நேரத்தில் பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்தா ரமேஷின் தாயார். “பள்ளிக் கூடத்திற்கு நேரமாயிட்டது. குளத்தில போய்க் குளிச்சிட்டு, குசினிக்குள் சாப்பாடு வைத்திருக்கிறேன் சாப்பிடு” என்றார். அவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை என்றாலும் றமேஷுக்குச் சாப்பாடு ஏதாவது செய்து கொடுப்பாள். புத்தகங்களை ஒரு ஓரத்தில் வைத்து விட்டு எழுந்து போய்க் குளத்திலே இறங்கினான். சில்லென்ற நீரில் உடல் சிலிர்த்தது.

யாழ்ப்பாணம் நோக்கி அந்தப் பேருந்து மெதுவாக அசைந்து கொண்டிருந்தது. நீண்ட காலமாகத் திருத்தப்படாத வீதிகளில் பள்ளங்கள், மேடுகள் என்று மாறி மாறி வந்ததால் சிரமப்பட்டே அந்தப் பேருந்து சென்றது. சாறு பிழியப்பட்ட சக்கைகளாக நெருக்கி ஏற்றப்பட்ட மக்கள். மூச்சு விடுவதற்கே சிரமப்பட்டார்கள். பேருந்தின் ஜன்னல் கண்ணாடிகள், இல்லாததால் சிறிது காற்று உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தது. ஏறும்போது வெள்ளை நிறத்தில் இருந்த பாடசாலைச் சீருடை இறங்கும் போது

நிச்சயமாக நிறமாறிவிடும். யாருடைய சட்டை என்ன நிறமாக மாறும் என்பது அருகில் நிற்கின்ற வியாபாரியைப் பொறுத்தது.

கிழங்கு வியாபாரியோ வெத்தலை வியாபாரியோ வெள்ளைச்சட்டையில் அதன் அடையாளம் பதிந்துவிடும்.

அவ்வளவு சனங்களாலும் வண்டிநிரம்பிவழியும்.

“என்னடா றமேஸ். சோதனையும் நெருங்கிக்கொண்டு வருது. கணக்கியல் சிலபஸ் இன்னும் முடிக்கேல்லை” என்று சிந்தனையைக் கலைத்தான் அரவிந்தன்.

“ஏன் ரியூசன் சென்றாயே! அங்கும் முடிக்கேல்லையோ?”

“அங்கையும் என்ன, பாடம் விளங்குதோ விளங்கேல்லையோ சிலபஸ்சை முடிச்சாப் போதுமென்டெல்லே போறாங்கள்.”

“இனி என்ன நாங்கள்தான் யாரிட்டேம் கேட்டுப் படிக்கவேணும். சரி நான் இதிலை இறங்கிறன். போகேக்கை சந்திப்பம்” என்றபடி யாழ்மத்திய கல்லூரியில் இறங்கிக் கொண்டான் றமேஸ்.

மீண்டும் அதேபல்லவி. சனக்கூட்டம் அதிகமாகச் சிலர் கண்ணாடிக்கு வெளியே தலையை நீட்டியபடி நின்றார்கள். சிலர் மிதிபலகையில் தொங்கிக்கொண்டு சென்றார்கள். கோப்பாய்ச் சந்திக்கு அருகில் வண்டி வந்தபோதுதான் சனநெருக்கத்தில் வாந்தி எடுக்கத் தொடங்கினார் வயோதிபர் ஒருவர்.

“காசையும் கழையா வாங்கிறாங்கள்; சனத்தையும் சாக்கொல்லுறாங்கள் என்ன மனுசரப்பா” என்று முணுமுணுத்தார் அருகில் நின்ற பெண்மணி.

கோப்பாய் பாலத்தினூடாக வாகனங்கள் சென்று கொண்டிருந்தன. ஒன்றை ஒன்று எதிர்கொள்ளும் வாகனங்கள் விலத்துவதற்கு மிகச்சிரமப்பட்டன. பாலத்தினூடாகச் சென்று கொண்டிருந்த வாகனங்கள் திடீரென்று நிறுத்தப்பட்டன.

யன்னலால் எட்டிப்பார்த்தேன். தூரத்தில் சில இளைஞர்கள் ஜீப் வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் தோள்களில் ஆயுதங்கள். என்ன நடக்குமோ என மனம் பதற்றமடைந்தது.

யாழ் மத்திய கல்லூரி ஆசிரியர் சாம்பசிவம் என் அருகில் இருந்து சொன்னார். “தம்பி பலாலியில் இருந்து நாவற்குழிக்கு இந்த வழியில்தான் ஆமின்ரை கெலி போறது. அவங்கடை கண்ணிலை பட்டா எல்லாரும் துலைஞ்சம்”

அருகில் இருந்த மற்றவர் அதை மறுத்தார்.

“சீச்சி நீங்கள் நினைக்கிறமாதிரி இல்லை. பெடியளிட்டை நல்ல சாமான் இருக்கு” என்று அவர் கூறியது எங்களுக்குத் தென்பாக இருந்தது. தூரத்தில் கெலிக்கொர்ப்டர் வரும் ஓசை போல் கேட்டது. பிரமையாக இருக்குமோ என நினைத்தபடி தலையை வெளியே நீட்டினன். தூரத்தில் கரும்புள்ளி வடிவில் ஒன்று தெரிந்தது. வானத்திலே வரவர அது பெரிதாகிக் கொண்டு வந்தது.

“ஆ மாஸ்டர், அது எங்களை நோக்கித்தான் வருது” என்றபடி ஒழிவதுக்கு இடம் தேடினான் றமேஸ். எங்கு ஒழிவது. இருபக்கமும் கடல்சார்ந்த பரந்தவெளி. துப்பாக்கிகள் வெடிக்கும் ஓசை காதைச் செவிடாக்கத் தொடங்கியது. வானத்தில் இருந்து தீப்பந்தங்களைக் கக்கியபடி கெலிக்கொர்ப்டர் சுட்டுத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

போராளிகளும் ஜீப்பிலே மறைந்து கவர் எடுத்துப் பதில் தாக்குதலைத் தொடுத்தனர். சில பயணிகள் பேருந்துக்குக்கீழே படுத்தார்கள். ஒரு ஆங்கிலப்படம் நேரிலே நடந்து கொண்டிருந்தது. நீர்ப்பரப்பிலே கலிவர் ரக துப்பாக்கிகள் ரவைகளைத் துப்பியதால் கடல்நீர் தெறித்தது.

உயர இருந்தே பெற்றோல்க் குண்டுகளை ஜீப்மீது வீசினார்கள். கவாலையுடன் ஜீப் வண்டி வெடித்துச் சிதறியது.

“நாவற்குழிப்பக்கமா கெலி போகுது” என்றார் மாஸ்டர்.

“வாங்கோ என்ன நடந்ததெண்டு பாப்பம்” ஒருவர் கூறியபடி வாகனத்தை விட்டு இறங்கினார். படபடப்புடன் எரிந்து கொண்டிருந்த ஜீப்பை நோக்கி ஓடினார்கள். ஒரு போராளி காயமடைந்து மயக்கநிலையில் கிடந்தார். பாலத்துக்குக் கீழே மற்றொரு போராளி ஆயுதத்தை அணைத்தபடி விழுந்து கிடந்தார். அவனது உடலைச் சன்னங்கள் துளைபோட்டிருந்தன.

“என்ன செய்யிறது பெடியளின்ரை கையிலை மட்டும் நல்ல ஆயுதம் இருந்தா ஜீப்புக்குப் பதிலா அவங்கடை கெலிதான் எரிஞ்சு கொண்டிருக்கும்” என்றான் ஒரு இளைஞன் ஆவேசத்துடன். மினிபஸ் ஒன்றிலிருந்து ஒரு பாடசாலை மாணவனை இருவர் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தார்கள்.

வெள்ளைச் சீருடையில் குருதி உறைந்திருந்தது.

“ஏன் தம்பி பெடியனுக்குக்குச் சூடுபட்டதே?”

“அண்ணை யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரிலை இருந்து ஒண்டாத்தான் பாடசாலை பஸ்சிலை

வந்தனாங்கள். குடு தொடங்கின உடனை வாசல்லை நின்ட இவனுக்கு மேலை குடுபட்டுது” எனச் சக பள்ளி மாணவன் கூறினான்.

“பொதுமக்களின் வாகனம் எண்டு தெரிஞ்சும் சுட்டிருக்கிறான். நாசமாப்போவான்.” வயோதிப மாதா சாபமிட்டாள். எங்கும் மக்கள் பதட்டமாக இருந்தார்கள்.

றமேஸ் வீட்டுக்குப் போகும் போது நேரம் இரவைத் தாண்டிவிட்டது. வீட்டு வாசலிலேயே எல்லாரும் கலவரமாக நின்றார்கள்.

அவனைக்கண்ட, சந்தோசத்தில் அம்மா அழுதேவிட்டார். “வேண்டாமப்பு இனிமேல் படிக்க யாழ்ப்பாணம் போகவேண்டாம். சோதனை கிட்டிட்டுதுதானே! பேசாமை வீட்டை நின்டே படி” என்றபடி விம்மிவிம்மி அழுதாள்.

“ஓம் ஓம் இனி நான் யாழ்ப்பாணம் படிக்கப் போகேல்லை” என்று சமாதானம் கூவியபடி அவர்களை விலத்தியபடி வீட்டுக்குள்ளே போனான் றமேஸ்.

இலங்கை வானொலியில் மதியழகன் செய்தி வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

லங்காபுவத் செய்தி நிறுவனத்தை ஆதாரம் காட்டி உள்ள பொய் எல்லாத்தையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

தச்சன் தோப்புப் பகுதியில் விமானங்கள் பறந்தவண்ணம் இருந்தன.

“இரவிரவா ஒரே கெட்டகனவு. எங்கை என்ன நடக்கப்போகுதோ” என றமேசின் அம்மா தேவி கூறிக்கொண்டாள். தேநீரை எடுத்துக்கொண்டு கணவனின் பக்கம் போனாள்.

சோமண்ணை எதையோ ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். கடுமையான யோசனை என்றால் தனிமையில் இருந்து பீடி புகைத்துக் கொண்டிருப்பார்.

“என்னப்பா றமேசுக்கு ரியூசன் காகம் சோதனைக் காகம் கட்டவேணும் இப்ப என்ன செய்யிறது” என்று தேவி கூறிய போதுதான் கய நினைவுக்கு வந்தார் சோமண்ணை.

“நானும் அதைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். பிள்ளை பாவம். கஸ்ரப்பட்டுப் படிக்கேக்கை ரியூசன் காசைத்தன்னும் எங்களாலை கட்ட முடியுமேல்லை என்பா அவன்ரை படிப்புக் குழம்பிடுமே!”

“ஏனப்பா உங்கடை தங்கச்சி செல்வாவிட்டை கொஞ்சக் காசை கடனாக்கேட்டுப் பாருங்கோவன்.”

“ஆரு செல்வாவே அவளிட்டைத்தானே அண்டைக்கும் கேட்டனான். தன்னட்டை இல்லை எண்டு சொல்லிப் போட்டான்.”

“சிலவேளை பொறுப்பா ஏதாவது குடுத்து வட்டிக்கு கேட்டுப் பாருங்கோவன்.”

“சரி இன்னொருக்கா முயற்சி செய்வம்” என்றபடி சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு வெளிக்கிட்டார் சோமண்ணை. கால்கள்தான் முன்னே சென்றனவே தவிர சோமண்ணையின் மனம் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அந்த நீல நிறத்திலான நேசிங்மொடல் சைக்கிள் றமேசினுடையது. அவனுடைய தாயார் சிறிது சிறிதாகச் சேர்த்த பணத்தில் வாங்கியது. றமேஸ் ஒரு சைக்கிள் இல்லாதபடியால் நீண்ட தூரங்களையும் நடந்தே போக வேண்டி இருந்தது. மட்டுவிலில் இருந்து சாவகச்சேரி போவதென்றாலும் சரி, சந்தைக்கோ கடைக்கோ

எங்கென்றாலும் சரி நடந்தே பழக்கப்பட்டுப் போன அவனுக்குப் பரீட்சையின் சிறந்த பெறுபேறுக்காக ஒரு வருடத்திற்கு முன்புதான் வாங்கிக் கொடுத்தார்.

பழைய சைக்கிள் எண்டாலும் கிழமைக்கொரு தரம் எண்ணை போட்டுத்துடைத்து வைப்பான். அந்தச் சைக்கிளுக்குத்தான் இப்போ சோதனை வந்திருக்கிறது.

“என்ன செல்வா எப்பிடிச்சுகமா இருக்கிறியோ?” என்றபடி சுத்திவளைச்சு விசயத்துக்கு வந்தார் சோமண்ணை.

“செல்வா உன்னட்டைச் சொன்னா என்ன? உவன்றமேசுக்கு ரியூசன் காக, சோதனைக் காசெண்டு கொஞ்சம் கட்ட வேண்டிக்கிடக்கு. ஒரு ஐ நூறு ரூபா இருந்தாக் கடனாக் குடன்.”

“என்னட்டை இருந்த காசைக் கொஞ்சம் முதல்த்தான் உன்றை மச்சான் வேறையாருக்கோ கைமாத்தாக் கொடுத்திட்டார். அந்தானை நான் கலியாணம் செய்திலை இருந்து நான் படுற பாடு பெரியபாடு” என ஒரு புராணமே பாடத் தொடங்கிவிட்டாள் தங்கை செல்வா.

“இப்ப எப்பிடியாவது அவனுக்குக் காககட்ட வேணும் செல்வா. அப்ப இந்தச் சைக்கிளை பொறுப்பாக் கொடுத்து யாருட்டை எண்டாலும் வட்டிக்கு எடுத்துத் தாவன்”

“கொஞ்சம் நில்லு, உவர் துரையண்ணைட்டை கேட்டுக்கொண்டு வாறன்” என்றபடி படலையைத் திறந்துகொண்டு போனவள் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வந்துவிட்டாள்.

அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த சோமண்ணை “என்னவாம் செல்வா கிடைச்சதோ?” என்றார்.

“ஒரு மாதிரிக் கதைச்சு வேண்டியாச்சு, 8 சதவட்டியாம். ஆனா ஒரு மாசத்துக்குள்ள மீட்டுப்போடு” என ஒரு கட்டளை வேறு பிறப்பித்தான் செல்வா.

“சரி செல்வா ஒரு மாசத்துக்கை மீட்டுப்போடுறன்” என்றபடி சைக்கிளைச் சுவர் ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினார். பணத்துக்கு முன்னால் பந்தமென்ன பாசமென்ன? வட்டிக்குக் கடனாகக் கேட்டாலும் பொறுப்புக்குச் சாமான் கேக்கிறாள். என்ன உலகமடா என்று சலித்தபடி பொன்னரின் கடையை நோக்கிப் போனார் சோமண்ணை.

யாழ் கோட்டை முகாமில் இருந்து நிமிடத்திற்கொரு செல் என்று விழுந்து வெடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“என்னடாப்பா அரவிந்தன், இண்டைக்கெண்டு வலு அகோரமாய் அடிக்கிறாங்கள்” என்று கலக்கத்துடன் றமேஸ் கேட்டான்.

“உனக்குத் தெரியாததே எங்கை எண்டாலும் ஆமிக்கு நல்ல சாத்து விழுந்திருக்கும் அந்த ஆத்திரத்தை எங்கள்ளைதானே காட்டுவாங்கள்!” ஆத்திரத்தில் அரவிந்தன் வேகமாகச் சொன்னான்.

“இப்பிடியான நேரங்களிலை யாழ்ப்பாணம் பள்ளிக்கூடங்கள் லீவு விட்டிடும். ஆனா இண்டைக்கு அப்பிடிச் செய்ய ஏலாது. உயர்தரப் பரீட்சையை எப்பிடி நிப்பாட்டுறது” என்றான் றமேஸ்.

கடையளும் திறக்கப்படவில்லை. தெருவெல்லாம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. அதுவே மனதுக்கு அச்சத்தைத் தந்தது.

றமேசினுடைய நீண்ட நாள்க்கனவு இந்தப் பரீட்சையிலைதானே தங்கி இருக்கு! உலகமே அழிஞ்சாலும் பரீட்சை எழுதுவதென்று தீர்மானித்து விட்டான்.

“வாடாப்பா திரும்பிப்போவம்” என்றான் அரவிந்தன்.

“உனக்கு விசரே! இரண்டு வருசமா கஸ்ரப்பட்டுப் படிச்சபடிப்புக்குப் பலன் இல்லாமல் எல்லே போயிடும்!”

“அதுக்காக உயிரையே குடுக்கிறது” என்று கூறியபடி திரும்பியவனுக்குச் சில நூறு மீற்றர்களுக்கு முன்பாக பாரிய சத்தத்துடன் செல் ஒன்று விழுந்து வெடித்தது. அரவிந்தன் ஒரு மூலையில் தூக்கி எறியப்பட்டு மூச்சை அற்றுக்கிடந்தான். றமேசினுடைய கால் ஒன்று கழிவு நீர்க்கால்வாயில் துடிதுடித்து அடங்கியது. அவர்கள் நின்ற கவருக்கு அருகில் சதைத் துண்டுகள் சிதறிக் கிடந்தன.

அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் இருந்து விபத்துப் பிரிவுக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தான் றமேஸ். மயக்கம் தெளிந்தபோது அருகிலே அவன் அம்மா அப்பா சகோதரங்கள் அழுதபடி நிற்பது தெரிந்தது. வைத்தியர் ஒருவர் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டு காலுக்கு ஏதோ செய்தது தெரிந்தது.

“டொக்டர், அரவிந்தன்... எப்படி? இருக்கிறான்” முனுகியபடி வார்த்தைகள் வெளிவரத் துடித்தன றமேசுக்கு.

“றமேஸ். அரவிந்தன் சுகமா இருக்கிறார். ஆனா உமக்கு ஆம் சொறி கால் ஒண்டை.. யூ லொஸ்ற் யுவர் லெக்.”

வார்தைகள் றமேசுக்கு வரவில்லை. கண்களில் அருவியாக நீர்தான் வழிந்தது.

றமேஸ் கால் போனதிற்காக மட்டும் அழவில்லை. அவன் பரீட்சையும்கூடவே போய்விட்டது என்றே இன்னும் அழுகிறான்.

றமேஸ் மட்டுமல்ல. இன்னும் எத்தனையோ இளைஞர்கள் உயிரைக் குடித்தேனும் கல்விக்காகவும் மண்ணுக்காகவும் தாய்நாட்டில் இன்றும் வாழ்கிறார்கள். வாழ்ந்து கொண்டதான் இருப்பார்கள்.

“கல்வி எங்கள் மூலதனம்-இதில் கத்தி வைக்கிறது ஆளுமினம்.”

மட்டுவில் ஞானகுமாரன்

சிதறிய பூக்களும் சிந்றெறும்புகளும்

“சுபத்திராவின்ரை மாமா ஆஸ்பத்திரியிலையாம். வாறியளே ஒருக்காப் பாத்திட்டு வருவம்.” மாலா குசினியிலிருந்து குரல் எழுப்பினாள். லோகனுக்குப் பத்திக் கொண்டு வந்தது. “விருப்பம் எண்டால் நீர் போட்டு வாரும் நான் வரயில்லை.”

லோகன் எப்போதும் ஒரு ரிசேர்வ் டைப். ஜேர்மனியில் கேர்ல்ன் நகரில் தன் வதிவிடத்தை அமைத்துக்கொண்ட நாளிலிருந்து அவன் குணமே மாறி விட்டது. ஊரிலிருந்து புறப்படும் போது ஏதோ பெரிதாக எதிர்பார்த்து வந்தவன். ஆனால் நிஜமான ‘அகதி வாழ்க்கை’ அவன் மனதைக் கல்லாக்கிவிட்டது. எதற்க்கெடுத்தாலும் ‘நறுக்’ என்ற பதில் குதர்க்கமான பேச்சு. மாலா கூட இந்தப் புதிய வாழ்க்கையைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டாள். மாலாவின் கை சமையலில் இருந்தாலும் மனம் சுபத்திராவின் குடும்பத்தை அசைபோட்டது.

சுபத்திராவின் கணவன் நடேசன் உழைப்பதிலேயே கவனமாக இருந்ததினால் தம்பி பூகுந்தன் வந்த பின்புதான் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தான். சுபத்திரா இலங்கையிலிருந்து வந்த போது பேர்லினில் தங்கியிருந்தாள். அவளை அழைத்துப் போவதற்காகப் பூகுந்தனோடு பேர்லின் நகர் வந்தான் நடேசன். பேர்லின் அன்ரி வீட்டிலைதான் சுபத்திரா இருந்தாள். பேர்லின்

அன்றி அடிக்கடி இலங்கையிலிருந்து வருபவர்களுக்குப் புகலிடம் கொடுத்துப் பழகியவர். எந்த ஊரைச் சொன்னாலும் அங்கே ஒரு பிரபல்யத்தைத் தனது உறவினராக்கி விடுவார். அவர் உறவுமுறை கூறுவதே ஒரு தனி ரகம். தெரியும் என்று சொன்னால் போதும், “என்றை அம்மாவின்ரை தங்கச்சியின்ரை புருஷனுக்கு ஒன்றவிட்ட சகோதரனின் மாமன்” என்று நீட்டி முழக்கி விடுவார். இன்றும் “தம்பி வந்து கனகாலமோ?” என்று பீடிகையுடன் ஆரம்பித்தார்.

“ஓ வந்து ஏழு வருசம்”

“அப்ப எங்களுக்கு இரண்டு வருஷம் முதல் வந்து விட்டீர் வேலை கிலை ஏதும் பாக்கிறீரோ... சோஷலோ? நழுட்டுச் சிரிப்புடன் இழுத்தாள்.

“ஒரு பாக்டரியிலை வேலை அப்ப சுபத்திராவிக்கு வாச்சுப் போச்சு. இங்க பொடியள் அந்த இந்த உடுப்பைப் போட்டுப் பெரிய வேலை எண்டு சொல்லி எல்லேப் பொம்பிளையளைக் கூப்பிடுயினம்.

நடேசன் ஒன்றும் பேசவில்லை. புறப்படும் போது “சுபத்திரா ஒரு நல்ல பிள்ளை” என்றார், ஏதோ பெரிய சிபாரிசு செய்வது போல். புறப்பட்டால் போதும் என்றமாதிரி முகுந்தனும் நடேசனும் விடுவிடுவென்று நடக்கச் சுபத்திரா பின் தொடர்ந்தாள்.

“என்னப்பா கத்தரிக்காய் எரிஞ்சு மணக்குது, நீர் எங்கே இருக்கிறீர்?” லோகன் கூடத்திலிருந்து உரக்கக் கூவியது மாலாவை இவ்வுலகத்திற்கு இழுத்து வந்தது. யார் எப்படியானாலும் ருசிக்கேற்றவாறு சாப்பாடு இல்லாவிட்டால் அன்று முழுவதும் ஏன் சிலவேளைகளில் ஒரு வாரத்திற்குத் திட்டிக் கொண்டே இருப்பான். பொரியல் இல்லை என்றால் சொதியைத் தொட மாட்டான்.

அடுப்பிலிருந்து கறியை இறக்கி விட்டு மோர்மிளகாயைப் பொரித்தான். சட்டுப்புட்டென்று பாத்திரங்களைக் கழுவும் இயந்திரத்தில் அடுக்கியபின், வேலைக்குப் புறப்பட்டான். பஸ்சில் உட்கார்ந்த பின்பும் அவன் மனம் சுபத்திராவைச் சுற்றி வட்டமிட்டது.

மாலாவிற்கும் சுபத்திராவிற்கும் 'அல்டி' கடைமில் தான் முதல் முதலில் சிநேகிதம் ஏற்பட்டது. புதிதாக அந்தப் பட்டணத்திற்கு வந்திருந்தாள் சுபத்திரா. நடேசனையும் முகுந்தனையும் தெரியும் என்பதால் மாலா சுபத்திராவுடன் பேசுவதற்குக் கூச்சப்படவில்லை. லோகனுக்கு நடேசனைக் கண்டால் பிடிக்காது. "அவர் பெரிய லெவல். டொக்டர், எண்ட நினைப்பு." என்று அடிக்கடி கூறுவான். ஒரிரு தடவைகளுக்குப் பின் "இனி உவன்ரை வீட்டை நான் வரமாட்டன்" என்று அடித்துக் கூறிவிட்டான்.

ஆனால் சுபத்திரா மாலினி உறவு தொடர்ந்தது. ஏதோ சகோதரிகள் போல பழகத் தொடங்கினார்கள். கருத்து வேறுபாட்டில் கூடச் சண்டை பிடிக்கவில்லை. பல காலத்திற்குப் பின் ஊரில் இருப்பதைப் போன்ற உணர்வு மாலாவிற்கு இப்படி இருக்கும் போதுதான் கண்பட்டது போன்று அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

"கமலாசனி அக்கா சீட்டுப் போட்டால் நம்பிக்கையாக இருக்கலாம். சொன்னபடி சொன்ன திகதிக்குக் கொடுத்து விடுவா" என்றுதான் 'கேல்ன்' நகரில் பேசிக் கொள்வார்கள். சிலர் குறித்த திகதிக்குப் பணம் கொடுக்காவிடிலும் கமலாசினி அக்கா வீடு தேடி வந்து தன் பணத்தைப் போட்டுக் கொடுத்துவிடுவார். இதனால், தொடர்ந்து பல வாடிக்கையாளர்கள் சீட்டுக் கட்டினார்கள். மளிகைக் கடை, ஜீவன் வீடியோ, வட்டிக் கந்தசாமி, நகைக் கடை ரவி, என்று பிரபல்யங்கள் தான் சீட்டுக் கட்டுவார்கள். வீதியில் எதேச்சையாக மாலாவைச் சந்தித்தாள் கமலாசனி அக்கா.

“என்ன பிள்ளை. இப்பவேலைக்குப் போறீராம். உந்தக் காசை எல்லாம் என்ன செய்யிறீர்?” என்று ஆரம்பித்தாள்.

“வீட்டிலை எத்தனையோ செலவுகள். பிள்ளையன் வளர வளரச் செலவு கூடும் தானே.”

கடன் கேட்கப் போறாவோ என்ற நோக்கில் மாலா தடைக்கல் போட்டாள்.

“எப்பவும் மாதம் இவ்வளவு என்று சேர்க்க வேணும் பிள்ளை. அதுவும் பொம்பிளைப் பிள்ளையையும் வைச்சுக் கொண்டு. எப்ப என்ன நடக்கும் எண்டு ஆருக்குத் தெரியும். சொன்னாப் போல அடுத்தமாதம் தொடங்கிற சீட்டுக்கு இன்னும் ஒரு ஆளுக்கு இடம் இருக்கிது. விருப்பம் எண்டால் சொல்லும்”

கமலாசனி அக்காவிற்கு ஆட்களை எப்படிப் பிடிப்பதென்பது கைவந்த கலை.

ஐரோப்பா வந்தவர்கள் எல்லாம் ஒரு போலிக் கௌரவத்திற்கு அடிமைப்பட்டிருந்தனர். கடன் கேட்பவர்களுக்கு இல்லை என்பார்கள். பள்ளிக் கூடத் தேவைகளைப் பிள்ளைகள் கேட்டால் பொறு சோஷல் காசு வரட்டும் கிண்டர் காசு வரட்டும் - என்று சாக்குச் சொல்வார்கள். “சரி உங்களுக்குப் பணக் கஷ்டம் என்றால் விடுங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டால் போதும். வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சண்டைக்கு வந்து விடுவார்கள். இந்த விதிமுறையை நன்கு அறிந்து கொண்டு அடிக்க வேண்டிய இடத்தில் அடிப்பார் கமலாசனி அக்கா.

மாலா இதற்கொன்றும் விதிவிலக்கில்லை. கௌரவத்தை விட்டுக் கொடுக்க அவள் தயாராய் இல்லை. “அப்பிடி இல்லை அக்கா. முழுச்சீட்டுக் கட்டிற்றென்றால்

கொஞ்சம் கஷ்டம். அரைச் சீட்டென்றால் பரவாய் இல்லை.” மாலா தனது சம்பளத்தைக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டாள்.

மாலா இறங்கி வந்தது கமலாசனி அக்காவின் புன்னகையில் தெரிந்தது. “ஆகும். வந்து வாச்சால் சொல்லுகிறேன். நீரும் ஆரையும் விசாரித்துப் பாரும்.” விதை விதைத்த திருப்தியில் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள் கமலாசனி அக்கா.

வீட்டிற்குத் திரும்பும் வழிபூராகவும் மாலாவின் நினைவு சீட்டு மேலே தான் இருந்தது. யாரைக் கேட்பது? கரைச்சல் இல்லாத வசதியான ஆளாக இருந்தால் தான் கடைசிச் சீட்டிற்கு இரண்டு, மூன்று முந்தி லாபத்தோடு எடுக்கலாம் என்று மனதிற்குள் கணக்குப் போட்டபடி வீட்டுக் கதவைத் திறந்த போது தான் சுபத்திராவின் பெயர் தட்டுப் பட்டது. “ஒருக்கால் கேட்டுப்பாப்பம்!” உள்ளே நுழைந்த கையோடு தொலைபேசியை எடுத்தாள்.

லோகன் இன்னும் வேலையால் வரவில்லை. மாலா “போனமாதம் இவருக்குச் சம்பளம் கூட்டிக் கொடுத்தவை. என்றை காலையும் போட்டால் கட்டலாம் தான். பொறுங்கோ இவரிட்டை கேட்டுச் சொல்லுறன்.” தொலைபேசியின் மறுமுனையில் துடிப்போடு காத்திருந்தாள் மாலா. மறுமுனையில் சுபத்திரா தொலைபேசியை எடுப்பது தெரிந்தது.

“அரைமனசோடதான் ஓம் எண்டு சொன்னவர். செலவு எண்டால்தான் யோசிக்கவேணும். இது ரொக்கமாகச் சேரும் தானே என்று சொல்லிச் சம்மதிக்கப் பண்ணிவிட்டன்” என்றாள் சுபத்திரா.

“இப்ப நான் என்றை பூனைக்கு மணி கட்ட வேணும்” சிரித்தபடி கூறித் தொலைபேசியை வைத்தாள் மாலா.

லோகன் ஒரு விசித்திரப் பேர்வழி. ஏதாவது விஷயத்தைச் சொல்லாமல் செய்தால் ஏன் எனக்குச் சொல்லவில்லை என்பான். செய்ய முன்பு கேட்டாலோ எதுக்கு எனக்குச் சொல்ல வேணும்? என்பான். இதனால் மாலா, தான் முடிவை எடுத்ததும் ஒரு அறிவித்தல் தான் விடுவாள். அன்றும் அப்படித்தான் லோகன் வேலையால் வந்து சாப்பிட்ட பின்பு அறைக்குள் நுழைந்த போது “கமலாசனி அக்காவோடு ஒரு அரைச் சீட்டுச் சேர்ந்திருக்கிறேன்.” என்றாள் மாலா. சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் “ஏதோ ஒழுங்காகக் காக வீடு வந்தால் சரி” என்றான் லோகன்.

“எப்பபார்த்தாலும் சுத்துப் பல்லி மாதிரி ஏதும் சொல்லாமல் இருக்கமுடியாது” என்று தனக்குத்தானே முணுமுணுத்துக் கொண்டாள், மாலா. மறுநாள் காலையில் கமலாசனி அக்காவைத் தேடிப் பிடித்துச் சீட்டிலே சேருவதாகக் கூறிய பின்புதான் நிம்மதியாக மூச்சுவிட்டாள்.

மாதங்கள் உருண்டோடின. சீட்டு எடுக்கிற மாதம். மாலாவும் சுபத்திராவும் வாய்விட்டு கணவன்மாரிடம் பேசவில்லை என்றாலும், ஆவலோடு சீட்டுப் பணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு நாள் லோகன் வந்ததும் வராததுமாக “எனக்குத் தெரியும் இது நடக்கும் என்று. எல்லாற்றை சீட்டுக்காசையும் எடுத்துக் கொண்டு கமலாசனி அக்கா கனடாவுக்குப் பறந்துவிட்டவாம். வீடு பூட்டிக் கிடக்காம். இரண்டு நாளா ஒரு அரவமும் இல்லையாம். போன கிழமையே எல்லாரும் சீட்டுக்காக கட்டிப் போட்டினமாம். நான் சொன்னனான் உது தேவையில்லை எண்டு, இப்ப என்ன செய்யப் போறாவெண்டு பாப்பம்!”

அவனது கத்தல் அணுகுண்டுபோல் மாலாவைத் தாக்கியது.

“இந்த முறை எங்களுக்குச் சீட்டு” நேற்றுத்தான் சுபத்திராவும் மாலாவும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

மாலாவிற்குத் திக் என்றது. “ஐயோ காசு எல்லாம் போய்விட்டது” என்று உள்மனம் அறைகுவத் தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு கட்டிலில் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

அறைக்குள் வந்த லோகன் “இந்த முறை உமக்கெண்டல்லே சொன்னனர். இப்ப வெறும் கையைத் தட்டிக் கொண்டிரும்.” அவன் குரலில் வெறுப்பும் கேலியும் கலந்திருந்தது. அதிர்ச்சியிலிருந்து சற்று விடுபட்டு “யார் உங்களுக்குச் சொன்னது?” என்று ஈனஸ்வரத்தில் கேட்டாள் மாலா.

“வீடியோ ஜீவன்தான். பக்கத்து வீடுதானே. ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வீட்டை விட அறிவித்தல் குடுத்திருக்கிறா. இண்டைக்கு அந்த வீட்டிற்குப் புதுசா ஆரோ வீடு பாக்க வரேக்கதான் தெரியுமாம்.”

இவ்வளவு நேரமும் ஒருவேளை பொய்யாக இருக்கலாம் என்ற மாலாவின் எண்ணத்தில் இடி விழுந்தது. சுபத்திராவை எடுத்துக் கேட்பதோ வேண்டாமோ என்று நினைத்த வேளை தொலைபேசி மணி அடித்தது. மகள் தொலைபேசியைக் கையில் வைத்தபடி “அம்மா சுபத்திரா அன்றி” என்றாள். “சரிதான் சுபத்திராவிற்கும் விஷயம் தெரியும் போல” மெல்ல நடந்து வந்து “ஹலோ” என்றாள். எடுத்த எடுப்பிலேயே சுபத்திரா “மாலினி புதினம் தெரியுமே. கமலாசனி அக்கா கனடா போட்டாவாம். எங்கட காசொண்டும் தராமல் இப்ப என்ன செய்யிறது.” சுபத்திராவின் குரலில் பதட்டம் தெரிந்தது.

“சேத்து விட்டவவைக் கேக்கிறது தானே?” பின்னணியில் நடேசன் கேட்டதது என்னவோ ஒத்திகை பார்த்துக் கேட்டது போல் இருந்தது.

மாலாவிற்குப் பொறுக்கவில்லை. காகு போய்விட்ட வெப்பிராயம் வேறு. அதனால் வெடுக்கென்று “ஏன் நான் தரவேணும்? நீங்கள் விரும்பித்தானே சேந்தனியன்” என்று சற்று உரக்கவே கேட்டாள். லோகனுக்குக் கேட்டுவிட்டது. “என்ன நீ தர வேணுமாமோ? சீட்டுக் கட்டேக்க லாபம் பார்த்துச் சேருவினம். நட்டம் வந்தால் சேர்த்தவையோட கோவம். எங்களுக்கும் நட்டம் தானே.” கேட்கட்டும் என்று சற்று உரக்கவே கேட்டாள். தொலைபேசிதான் பெண்கள் கையில்; பேச்சு மட்டும் ஆண்களிடையே.

புத்திசாலித் தனமாய் மாலா தொலைபேசியை வைத்துவிட்டாள். அதற்காகக் காத்திருந்தவன் போல் மாலாவைத் திட்டித் தீர்த்தான், லோகன் மௌனமாகக் கண்ணீர் வடிப்பதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.

நாட்கள் மாதங்களாகின. வெந்த புண் சற்றுக் குணம் அடையப் பேசாமல் இருந்த சுபத்திராவும் மாலாவும் நலம் விசாரிக்கும் அளவிற்கு இறங்கி விட்டார்கள். லோகன் மட்டும் இதை வரவேற்கவில்லை. நடேசனைப் பற்றிச் சுபத்திரா ஒன்றுமே கூறவில்லை. ஆனால் கேர்லன் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் புதுப் பணக்காரர் சொல்வதைக் கேட்பதற்கென்றே ஒரு கூட்டம். அதனால் சீட்டு விஷயம் வெளியே வந்ததும் புதுப் பணக்காரர் சீதா “மாலாவிடம் கமலாசனி அக்கா காசைக் கொடுத்தவவாம். மாலாதான் அதை அழுக்கிப் போட்டாளாம்” என்று ஒரு வதந்தியைத் தன் ‘மீடியாக்கள்’ மூலம் பரவவிட்டாள்.

சுபத்திராவிற்குச் சீதாவைப் பிடிக்காததால் “மாலா அப்பிடிப்பட்டவ இல்லை” என்று பகிரங்கமாகக் கூற, மாலாவிற்குச் சுபத்திராவின் மேல் மதிப்பு உண்டானது. அதனால் எது ஆனாலும் சரி, சுபத்திராவின் உறவை முறிப்பதில்லை என்று தீர்மானித்தாள். லீவுக்குச் சுபத்திரா

குடும்பம் இந்தியாவிற்குப் போன போது மாலாவிற்கு அம்மாள் வருத்தம், அதனால் சந்திக்க முடியவில்லை.

சுபத்திரா திரும்பிய அன்றே நடேசனின் தகப்பனாரும் வந்து விட்டார். அதனால் இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளவில்லை. தொலைபேசியில் கூட ஆறுதலாகப் பேசமுடியவில்லை. மாமனார் வியாதியாய் இருக்கிறார் என்றாள் சுபத்திரா. வீட்டில் மகளுக்கும் அம்மாள் வருத்தம் வந்ததால் மாலாவிற்கு வெளியே புறப்பட முடியவில்லை. விளையாட்டாக ஒருமாதம் ஓடிவிட்டது.

அன்று கடைசி முழுக்கு. நாளைக்குச் சுபத்திராவின் மாமனாரைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணி இருக்கையில்தான், “சுபத்திராவின் மாமனாருக்கு ஹாட் அட்டாக்” என்று ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்திருந்தனர். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து தொலைபேசியில் வெகு உருக்கமாகச் சுபத்திரா கூறியபடியால்தான் மாலா இன்று லோகனைக் கேட்டாள்.

வேலை முடிய இந்தியன் கடையில் ஒரு ஹார்லிக்ஸ் போத்தல் ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனாள். சுபத்திரா சொன்ன குறிப்பைக் கொண்டு மாடிப் படி ஏறினாள். தமிழ்ச் சனம் நிற்பதைக் கண்டு ஒதுக்கமாக நின்றாள். ஆண்கள் கூட்டத்தில் மார்க்கண்டு அண்ணன் பேசுவது தெளிவாகக் கேட்டது. “பாவம் மனுஷன். ஊரிலை போய் உயிரை விடவேணும் என்னுதான் ஆசைப்பட்டார். அதுக்குள்ள முடிஞ்சு போச்சு.”

மாலினிக்குத் திக் என்றது தூரத்தில் சுபத்திரா நிற்பது தெரிந்தது. பையை ஓரமாக வைத்துவிட்டு மெதுவாக நடந்தாள். சாயங்காலமானபடியால் கூடத்தில் இருள் மண்டிக் கிடந்தது. அறையிலிருந்து நடேசன்

முரளியோடு வெளிவருவதைக் கண்டு சற்றுத் தயங்கி நின்றாள் மாலா. அவர்களின் உரையாடல் அவள் காதில் விழுந்தது.

“என்னப்பா செத்த வீட்டுச் செலவை முகுந்தன் பொறுப்பிலை விட்டு விடுங்கோ.”

“நான் எப்பிடிக்கேக்கிறது. சிவாந்தி ஒரு மாதிரி” சிவாந்தி முகுந்தனின் மனைவி.

“எங்களிட்டை எங்கை அப்பா காக இருக்குது. இருக்கிறதைக் குடுத்தாக் கார் வாங்கமுடியாது.”

“அரைவாசியை நாங்கள் குடுப்பம். பரவாய் இல்லை.”

“உப்புடிச் சொன்னால் முழுதையும் நீங்கள் போடுங்கோ நான் பேந்து தாறன் எண்டுதான் அவன் சொல்லுவான்.”

“இப்ப என்ன செய்யச் சொல்லிச் சொல்லுறீர்?”

இப்போது முரளியின் குரல் கணீரென்று கேட்டது.

“அம்மா, நாங்கள் கனடாவிலை இருக்கேக்க கமலாசனி அன்றி நிறையக்காக தந்தவ இல்லே. அதிலே இருந்து எடுக்கலாம் தானே. ஆ!... ஏன் அம்மா துள்ளறியள்?”

“அதைப்பத்தி வாயைத் துறந்தாய் எண்டால் வெழுவைதான் வாங்குவாய். அது உனக்குத்தானே பாங்கிலை போட்டிருக்கு.”

“எனக்குக் காக வேண்டாம் தாத்தா தன்ரை அஸ்தியைச் சிறிலங்காவுக்குக் கொண்டு போகச் சொல்லி எல்லே சொன்னவர். அப்படித்தானே செய்ய வேண்டாம்.”

“உந்தக் கிழடுகளுக்குச் சிலவழிக்கவே நான் ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் கனடா போனனான். இதுக்குத்தான் சொல்லுறது. குழந்தையனை வைச்சுக் கொண்டு ஒன்றும் செய்யக்கூடாது எண்டு. இஞ்சருங்கோ, இவனை ஒருக்கா உறுக்கி வையுங்கோ. அல்லாட்டி எல்லாச் செலவையும் நாங்கள் தான் கட்டி அழவேணும்.”

நடேசன் முரளியை இழுத்துப் போவது மங்கலாகத் தெரிந்தது. அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட சில வினாடிகள் சென்றன மாலாவிற்கு. ‘எமது தலைமுறையினரை விட இளம் தலைமுறையினர் எவ்வளவோ மேல். இதனால்தான் என்னவோ சுதந்திர ஈழம் கிடைக்க நாட்கள் தள்ளிக் கொண்டே போகுது. சுபத்திரா போன்ற நிறம் மாறும் புல்லுருவிகள் அங்கு பேர்வதை விட தெளிவான சிந்தனை உள்ள இளைய தலைமுறையினர் போவது தான் சரி, மேலைநாட்டில் இடம் பெயர்ந்து வந்தபோது சிலர் பண்பையும் இடம் பெயர்ந்து விடுகின்றனர். இந்த எண்ணங்களோடு இறந்த பெரியவரின் ஆத்மா சாந்தி அடைய வேண்டும் என்று பிராத்தித்தபடி வீட்டை நோக்கி நடையைக் கட்டினாள் மாலா.

ரோகினி (றூபினி) செல்வநாதன்

ஒரு போராளி உருவாகின்றான்!

முற்றத்து மல்லிகை மலர்கள் தமது நறுமண வாசனையைச் சுற்றுப்புறங்களில் அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தன. வானத்து வண்ண வட்ட முழுமதி நட்சத்திரங்களின் நடுவில் பிரகாசிப்பதும், கருமேகங்களுக்குள் இருள்வதும், வெண்முகில்களுக்குள் ஒளிர்வதுமாய், அங்கும் இங்கும் அழகாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தன. இந்த ரம்மியமான நிகழ்வுகளை ரசித்தபடி ராகவன் போட்டிக்கோவிலுள்ள கல்தூணில் சாய்ந்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். என்ன அழகு! இயற்கையிலே தன்னை மறந்தபடி அருகே கிடந்த மல்லிகை மலரை எடுத்து மூக்கில் முத்தமிட்டபடி சந்தமின்றிச் சுவாசித்துக் கொண்டிருந்தான் ராகவன்.

“தம்பி தம்பி இன்னும் தூங்கவில்லையா?” எனத் தந்தை ராசையா குரல் கொடுக்க...

“நித்திரை கொள்ளத்தான் போகப் போகின்றேன்” எனச் சொல்லிக்கொண்டு படுக்கையறைக்குச் சென்றான் ராகவன்.

அன்று விடுமுறை நாள். தந்தைக்கு உதவியாக ராகவனும், தங்கை ராகினியும் தோட்டத்திற்கு வேலை செய்யப் போகின்றார்கள். பகலவன் பாரில் பாதம் பதிக்க ஆரம்பிக்கின்றான். மூவருமாக மிளகாய்க் கன்றுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிவிட்டு, வெங்காயத்திற்குப் புல் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். “ராகினி, எனி வீட்டிற்குப் போம்மா”

எனக் கூறினான் ராகவன். “வெயிலில் நின்று கஸ்ரப்படக்கூடாது. இந்த அண்ணன் இருக்கும் வரை நீ ராசாத்தி மாதிரி இருக்கவேண்டும்” என்றான் ராகவன்.

“அண்ணா வீட்டிற்குப் போனால் அம்மா சமைக்கச் சொல்லுவார். நான் போகமாட்டேன்.” என அடம்பிடிக்கின்றான் ராகினி. தங்கையின் குறும்பு ஒரு புறம், பாசம் மறுபுறம், சிக்கித் தவிக்கின்றான் ராகவன்.

பௌர்ணமி தினத்திற்கு மறுநாள் பல்கலைக் கழகத்தில் விருந்துபசாரம் நடைபெற நிச்சயிக்கப்பட்ட நாள். ராகவன், பஸ் தாமதமாகப் போனாலும் போகலாம் என முதல் பேருந்திற்குப் புறப்படுகின்றான். அங்கே ஆண்கள் பெண்கள் என ஆரவாரமாக இருந்தார்கள். ராகவனின் நாயகி வானதி, செதுக்கி வைத்த சிற்பச் சிலை போல் தக தக என அசைந்து அசைந்து நடந்து வந்தாள். வானுலகத்துத் தேவதை பாதைமாறிப் பூமிக்கு நடந்து வருகின்றாளோ என வைத்த கண் வாங்காமல் வானதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ராகவன்.

“ஹாய் ராகவன் எப்போது வந்தீர்கள்?” என வானதி கேட்டாள்.

ராகவன் எதுவுமே பேசாது விழித்தபடி நின்றான். வானதி தனது மெல்லிய மென்மையான, நீளமான கைவிரல்களால் ராகவனின் வட்ட முகத்தின் முன் கீழும் மேலுமாக அசைத்தாள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ராகவன் கயநினைவுக்குத் திரும்புகின்றான். சிகை அலங்காரத்தில் மல்லிகை மொட்டு முத்துக்கள் சூடப்பட்டிருந்தது. “சங்குக் கழுத்தில் வெண்மையான முத்துமாலை, காதிரண்டிலும் கலகலக்கும் முத்துச்சிமிக்கி, கைகளில் முத்துப் பதிக்கப்பட்ட கண்ணாடி வளையல்கள், மோதிர விரலில் மோகம் தரும் முத்துப்

பதித்த மோதிரம். கண்ணுக்குள் கருமணி முத்துக்கள், அவள் உதட்டுச் சாயத்தில் உருவகமாக உருளும் சிவப்பு மணி முத்துக்கள். மொத்தத்தில் நீயே ஒரு முத்து” என கூறியபடி, “நானும் நீயும் தனியாக இருந்தால், நான் என்ன செய்வேன் என எனக்கே தெரியாது” என்றான் ராகவன்.

“இவ்வளவு நேரமும் இந்த இடத்திலே தனியாகத்தான் நிற்கின்றீர்கள். ஒன்றுமே செய்யவில்லை.”

“தனியாக ஒரு தீவிற்குப் போனீர்கள் என்றால் வானதி கையால் விகக்க வேண்டியதுதான். நீ நன்றாக நித்திரைகொள்ள வேண்டியதுதான்” என கிண்டலாக கூறினான் நண்பன் ராஜா.

எல்லோரும் சிரிக்கின்றார்கள்.

ராகினி உயர்தரப் பரீட்சை முடிந்ததும் தனது கிராமத்திலே தான் படித்த பாடசாலையில் வசதிக் கட்டணப் பணத்தில் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றுகின்றாள். நாட்கள் நகருகின்றன. பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் வருகின்றது. ராகினி நான்கு பாடங்களிலும் சித்தியடைந்திருந்தாள். பல்கலைக் கழகம் போக அவளுக்கு மதிப்பெண்கள் போதாதிருந்தது. அதிர்ஷ்டவசமாக அதே பாடசாலையில் நிரந்தர ஆசிரியராக தொழில் புரிய இடம் கிடைத்தது.

என்னடா தங்கை உழைக்க நான் என்னும் படிப்பதா என மனக்குள் சங்கடம் ராகவனுக்கு, எப்போது படிப்பு முடியும் எப்போது பட்டதாரியாக வருவது? எப்போது வேலை செய்வது என்பது ராகவனின் ஆதங்கம்.

ராகினி முதல் மாதச் சம்பளம் எடுத்துக் கடைக்குப் போய் அப்பாவுக்கு வேட்டி சேட், அம்மாவுக்குச் சாறி, அண்ணாவுக்கு ஜீன்சும், சேட்டும் என்னும் இரண்டு சாறிகளும் வாங்கி வந்தாள் ராகினி. எங்கள் எல்லோருக்கும்

ஒவ்வொரு உடுப்பு, உனக்கு மட்டும் இரண்டு சாறிகள் வாங்கி வந்திருக்கின்றாய்” என சினுங்கலோடு கேட்டான் ராகவன்.

“அண்ணா உங்களுக்கு இந்தப் பச்சைச் சாறியா மஞ்சள் சாறியா? பிடித்திருக்கின்றது” எனக் கேட்டாள் ராகினி.

“எனக்கு மஞ்சள் சாறிதான் பிடித்துள்ளது” என்றான் ராகவன். “மஞ்சள் சாறி கட்டித்தானே வானத்து வண்ண நிலா முத்து வானதி அண்ணி இறங்கி வருவா” எனக் கூறினாள் ராகினி.

ராகினியின் வாயைத் தனது கைகளால் மெல்ல மூடியபடி அவளைத் தூக்கிச் சுழன்று கொண்டு, “என் தங்கை, இந்த அண்ணனின் தங்கை. நீ வாழ்க!” எனக் கூறியபடி கட்டிலில் தூக்கிப்போட்டான் ராகவன்.

“நான் இல்லாத நேரம் நீ என் றுமைச் செக் பண்ணியிருக்கின்றாய் என்ன” எனக் கேட்டான் ராகவன்.

“உன் தங்கை உன் றுமைக் செக் பண்ணினால் என்ன” எனக் கேட்டாள் ராகினி.

காதை இறுகப் பிடித்து நசுக்கினான் ராகவன்.

அண்ணா முன்னரே நான் செக் பண்ணியிருந்தால் இப்போது உங்களுக்குக் கல்யாணமே நடந்திருக்கும். உங்களுக்கு ஜீன்ஸ்வாங்க என்ன அளவு என ஜீன்சை எடுத்துப் பார்த்தேன். முத்து முத்து என எழுதப்பட்ட கவிதை ஒற்றை விழுந்தது. கொஞ்சம் அலசிப் பார்த்தேன். குறிப்புக் கிடைத்தது. அவ்வளவுதான்” என்றாள் ராகினி.

“அம்மாவிடம் மெல்லமாகக் கதையைச் சொல்லி ஜாம் ஜாம் எனக் கல்யாணத்தை நடத்த வேண்டியதுதான்” என்றாள் ராகினி.

“இல்லை ராகினில் உன் கல்யாணத்தை நடத்திய பின்புதான் என் கல்யாணம்” என்றான் ராகவன்.

“இங்க பாரண்ணா. படித்த அளவுக்கு உனக்கு புத்தியே இல்லை. இந்த அம்மா அண்ணனின் மகளுக்குச் செய்வோமா, தம்பியின் மகளுக்குச் செய்வோமா என மனசுக்குள்ளே என்ன கணக்குப் போட்டிருக்கின்றாரோ தெரியாது. அப்பா தங்கச்சியின் மகளுக்குச் செய்து கொடுத்தால் தோட்டக்காணி முழுவதும் சீதனம் தருவார்கள் என இருப்பார்” எனச் சொன்னான் ராகினி.

“யாருடைய மனதை யார் அறியமுடியும்” என்றான் ராகவன்.

ராகினியின் கள்ளமற்ற வெள்ளை உள்ளம், வெகுளித்தனம், சிரித்த முகத்துடன் மற்றவர்களை மதித்து நடக்கும் பழக்க வழக்கங்கள், தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் ஒன்றித்துவிட்ட அவள் சுபாவம் யாவும் ராகினியுடன் பணிபுரியும் ஆசிரியரான வாமனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ராகினியின் பெற்றோரிடம் கேட்டுப் பெரியவர்களின் சம்மதத்தோடு திருமணம் நிச்சயப்படுத்தப்பட்டது. ஊர் புடை சூழ எளிமையாகக் கல்யாணம் நடைபெற்றது. பெருமக்கள் வந்து பார் புகழ்ப் பாராட்டி வானுயர வாழ்த்திச் சென்றார்கள்.

ராகவன் வானதி காதல் விடயம் மெதுவான உரசலோடு ஊசலாடப்படுகின்றது. அம்மாவிடம் கூறிவிட்டாள் ராகினி. அப்பாவுக்கு எப்போது தெரியப்படுத்துவது என ஒரே திண்டாட்டம். நேரம் வரும்போது சொல்லலாம் என இருக்கின்றார்கள்.

“சிவகாமி! சிவகாமி” எனத் தந்தை ராசையா கூப்பிட்டார்.

“ஓய்” என்றபடி சிவகாமி முன்னே வந்தாள்.

“புறோக்கர் ராமசாமியை நேற்றுக் கண்டனன். இன்று இங்கு வருவதாகச் சொன்னவர். தம்பியின் குறிப்பைக் கொடுத்துவிடு” என்றார் ராசையா.

“நானும் நினைத்தனான் தான். அடுத்த வருடம் அவனுக்குப் படிப்பு முடியுது. கல்யாணத்தைச் செய்து வைத்துவிட்டால் எமக்கு நிம்மதிதானே என்றான்” சிவகாமி.

“எடி சிவகாமி! எங்களின் நிம்மதியைப் பார்க்கக் கூடாது. அதுகள் நல்ல சந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும். அதுதான் என்ர விருப்பம்” என்றார் ராசையா.

“ராகினி அப்பா சொல்லுறதைப் பார்த்தால் தம்பிக்கும் வானதிக்கும் கல்யாணம் செய்ய மறுப்புச் சொல்லமாட்டார் போல தெரியுது. மருமகனை இவரோட தம்பியின் விசயம் பற்றிக் கதைக்கச் சொல்லுவம்” என்றாள் தாய் சிவகாமி.

தந்தை ராசையாவும் மருமகன் வாமனும் ராகவனின் கல்யாண விடயத்தைப் பேசிக் கதைத்து, வானதியின் குடும்பத்தாருடன் சம்மதம் பெற்று, அடுத்த வருடம் கல்யாணத்தைச் செய்ய நிச்சயம் செய்கின்றார்கள்.

அதிகாலை முதல் பஸ் எடுத்துத் தந்தையார் விவசாயப் பொருட்கள் வாங்க யாழ்ப்பாணம் சென்றார். மத்தியானம் ஆகியும் தந்தையார் வீடு திரும்பவில்லை. மினி பஸ்ஸில் வந்த செந்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆமி கடுகின்றான். குண்டி வெடிச்சத்தம் காதைப் பிளவு படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது என்று கூறினான். தாய் சிவகாமியும் தங்கை ராகினியும் கதறி அழுதபடியே இருந்தார்கள். “அப்பா வருவார் ஏன் நீங்கள் அழுகின்றீர்கள்.

அழவேண்டாம்” என ஆறுதல் சொன்னார்கள் ராகவனும், வாமனும்.

“அப்பா எப்படியும் தப்பி வந்துவிடுவார். அப்பாவுக்குச் சிங்களம் தெரியும். ஆமிக்காரனோட கதைத்து எதையாவது சொல்லி எப்படியாவது வந்துவிடுவார் என்பது எனது நம்பிக்கை” என்றான் ராகவன்.

“அப்பாவுக்கு ஏதாவது நடந்தால் அப்பா தாங்குவாரா அண்ணா?” என்றான் ராகினி.

பொழுதுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. முற்றத்திலே அழுது மயங்கியபடி கண் அயர்ந்தபடி இருந்தாள் சிவகாமி.

சற்று நேரத்தில் மெல்லிய தடுக்கிய குரலில் “சிவகாமி, சிவகாமி” எனக் கூப்பிட்டபடி ராசையா கேற்கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தார்.

“பிள்ளைகளே அப்பா வந்துவிட்டார்” எனச் சத்தமிட்டாள் சிவகாமி. ராகவனும் ராகினியும் ஓடி வந்தார்கள்.

தந்தையார் தாயின் மடியில் சாய்ந்த வண்ணம் “ஆமிக்காரன் பிடித்து வைத்திருந்தவன். பின்னர் எல்லோரையும் ஓடச் சொல்லிப்போட்டுச் சுட்டுப்போட்டான். நான் கஸ்ரப்பட்டு நடந்து வந்தனான். எனி நான் தப்பமாட்டேன் என்று கூறியவாறு ராகவனையும், ராகினியையும் கட்டி அணைத்தபடி கண் மூடிவிட்டார். அந்த நிலா வெளிச்சத்திலே நிற்கதியற்று நிறை கண்ணீரோடு நாதியற்று நின்றார்கள் மூவரும்.

நாட்கள் நகர்ந்து சென்ற போதிலும் தந்தையின் பிரிவுச் சோகம் தாங்கமுடியாது தவித்தார்கள். தந்தையின் பிரிவிற்குப் பின்னர் தாய் உள்ளத்தாலும் உடலாலும்

மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாள். கலகலப்பும், சந்தோஷமும், எட்டாத தூரம் சென்றுவிட்டது. ஆமிக்காரர்களின் அடக்குமுறையினால் எமது ஊரிலே ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாக மனித உயிர்களை வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ராகவனின் மனதில் தந்தையின் இழப்பு, சக நண்பனின் இழப்புப் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. அடக்கு முறையை ஒழித்து ஆமிக்காரனைப் பழிவாங்கவேண்டும் என்று நெஞ்சுக்குள் வேகாத வெந்தணலாக வெந்து கொண்டிருந்தது. படிப்பா? பாசமா? காதலா? எனப் பரிதவித்தான் ராகவன். சிந்தித்தான் சிரம் நிமிர்ந்து போராடத் துணிந்தான். தன்னைப் போராட்டத்திற்காக அர்ப்பணிக்கின்றான்.

வானதியும் ராகவனின் பாதையில் மெல்ல மெல்ல அடி எடுத்து வைக்கின்றாள்.

ரட்ணகல்யாணி மகேந்திரன்

Mrs. RATNAKALYANI MAHENDRAN
HOFWIESEN STR-4
74081, HEILBRONN.
GERMANY.
Tel : 07131, 570446.

கயில்புறோன்
ஜேர்மனி.

புதிய முடிவுகள்

கிணற்றடியில் குளித்துக் கொண்டிருந்த சங்கரனுக்குத் தாயார் கூப்பிடுவது போலிருந்தது. குளிப்பதை ஒருமுறை நிறுத்திக் காதை உற்றுக் கொடுத்துக் கேட்டான்.

“தம்பி... இஞ்சை ஆரோ ஒரு பெடியன் உன்னைத் தேடிவந்திருக்கு” என்றபடி கிணற்றடியை நோக்கி வந்தவாறு இருந்தாள் அவனது தாய்.

கிணற்றடி வேலிக்கு மேலாய்த் தலையை நீட்டிய சங்கரன் “அட..ரவீந்திரனே! இஞ்சை வாடாப்பா” என்றவாறு கோடைகால வெய்யிலுக்கு இதமாகக் குளிப்பை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ரவி சலவைக்கல்லில் ஏறி வசதியாய் இருந்து கொண்டே அவனது தசைகளின் திரட்சியை மனதுக்குள் இரசித்துக் கொண்டான். “எனக்கேதும் பிரச்சினை என்றால் உன்னை அடிபடக் கூப்பிடலாம் போலை கிடக்கு மச்சான்” என்று கிண்டல் செய்ய, “என்றை பலத்தைவிட உன்றை அப்பரிட்டை இருக்கிற பணப்பலத்தாலை செய்யேலாததே மச்சான்” என்று சிரித்தவாறே சங்கரன் அருகில் நின்ற தென்னம் வட்டுக்குள் இருந்து தேய்ந்து போன ஒரு “சன்லைட்” கட்டியை எடுத்து உடம்பில் தேய்க்க ஆரம்பித்தான்.

மார்பில் எறிவது போலிருந்தது. உற்றுப் பார்த்தான். அவன் கையில் இருந்து தேய்ந்து தகடு போல் வந்து விட்ட மோதிரம் கீறியிருந்தது. அவனது தகப்பனார் ஆசையாய் அவனுக்குச் செய்து கொடுத்தது அந்த மோதிரம். அதன் பின் ஒரு வருடத்தில் அவர் காணாமல் போய்விட்டார். ஒரு நாள் இரவு “ஐயா! நாங்கள் உங்களோடு கொஞ்சம் கதைக்கவேணும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு சாரத்தோடை வந்த இரண்டு பேரோடையும் போனவர் தான் இன்றுவரை திரும்பி வரவேயில்லை. எத்தனையோ பேரிட்டை விசாரித்து எவ்வித பிரியோசனமும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

குடும்பச்சுமை சங்கரன் தலையில் விழுந்து கொண்டது. அப்பாவின் நினைவு வரும் போதெல்லாம் சங்கரன் அந்த மோதிரத்துடன்தான் மானசீகமாகக் கதைத்துக் கொள்வான். அதனால் கழட்டிவிட மனமின்றி அப்படியே விட்டு விட்டான். மனம் குளிக்கும் போது ஒருமுறை தந்தையின் நினைவுக்குள் சென்று திரும்பியது.

“தம்பி! தேத்தண்ணியை வந்து குடியுங்கோவன்” தாய் குசினிக்குள் இருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

“மச்சான் தேத்தண்ணியைக்குடி நான் டக்கெண்டு வாறன்.” சங்கரன் குளிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டான்.

ரவி, தேநீருடன் திண்ணையில் இருந்து சங்கரனின் பெளதீகவியல் கொப்பிக்குள் கவனத்தைச் செலுத்தினான். தனது சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளவே அவன் இன்று வந்திருந்தான்.

சங்கரன் தனது சாரத்தின் சட்டைகளை எல்லாம் மறைக்க முயன்று ஒருவாறான வெற்றியுடன், தலைவாசலில் தூக்கப்பட்டிருந்த கண்ணாடிக்கு முகத்தைக் காட்டிவிட்டு ரவிக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன மச்சான் நாளைக்குச் சோதனை எல்லோ? என்ன மாதிரிப் படிச்சிட்டியே? எனக்கெண்டால் கொப்பியைத் தூக்கத் தலையைச் சுத்துது மச்சான்” என்று தான் இன்னும் படிக்கவில்லை என்பதைக் கொடிகாட்டினான் ரவி. குசினிக்குள் இருந்து இவர்கள் சம்பாசனையைக் கேட்ட தாயின் மனதில் சங்கரன் படிக்காது விறகுக்குப் போவதை நினைத்ததும், நெஞ்சில் யாரோ ஈட்டிமுனையால் குத்தவது போலிருந்தது.

“நான் இனித்தான் மச்சான் எல்லாம் ஒருக்கால் பாக்கவேணும். இண்டைக்கு நேரமும் இல்லை. விறகுக்கும் போகவேணும் என்று நீண்டதொரு பெருமூச்சை விட்டுக் கொண்டான்.

“சோதினை முடியப் போ மச்சான். இண்டைக்கும் நாளைக்கும் படியன்” என்று கூறியபடி சங்கரனைப் பார்க்க அவன் மெல்லக் கதை அம்மாவுக்குக் கேட்கப் போகுது எனச் சைகை காட்டிக் கொண்டான். ரவியும் தன்னால் அவனுக்கு உதவ முடியாமல் உள்ளதையிட்டு மனம் வருந்தினான்.

நேற்றிரவு சங்கரனுக்கு உதவி செய்யும்படி தந்தையாரிடம் கூற “அந்த நாய்களுக்கெல்லாம் காசைச் செலவழிச்சா நல்லா வந்தவுடன் எங்களை மதிக்காதுகள். அதுகள் இப்படியே இருந்தால் தான் அதுகளின்ரை கொழுப்படங்கும். கீழ்சாதி நாய்களெல்லாம் படிக்க வெளிக்கிட்டுத்தான் நாட்டிலை இவ்வளவு பிரச்சனை. பார் ஒரு வேலைக்காரப்பிள்ளையைப் பிடிக்கிறது எவ்வளவு கஷ்டம்! முந்தி எண்டா செட்டியார் வீட்டிலை வேலை செய்யிறது கவண்மென்ட் வேலை மாதிரி மரியாதை...”

தகப்பன் பேசிய அத்தனை வார்த்தைகளும் அவன் மனக்கண்முன் ஒரு தடவை வந்து போனது. பின் ஏதோ நினைத்தவனாய்..

“சரி மச்சான். நான் போட்டு வாறன். நாளைக்கு School க்கு வருவாய் தானே?” என்றவாறு சைக்கிளில் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

சங்கரனுக்குக் கொஞ்சம் அசதியாய் இருந்தது. திண்ணையில் சாய்ந்தவாறு கொஞ்சம் அயர்ந்து போனான். குசினிக்குள் இருந்து வந்த தாயாரின் குரல் கேட்டு நித்திரையை ஆரம்ப நிலையிலேயே கலைத்து விட்டு, எழுந்து சென்று சாப்பிட உட்கார்ந்தான், அவனுக்குப் பிடித்தமான மரவள்ளிக் கிழங்கைக் கண்டதும் அவன் நாவில் நீர் ஊறியது. தாயார் இரு தட்டுக்களில் சோற்றைப் போட்டு ஒன்றை அவனுக்கும் மற்றையதைத் தங்கைக்கும் என மூடிவைக்க -

“அம்மா உங்களுக்...கு” என்னும் பொழுது இருவருடைய கண்களுமே கண்ணீரை வெளியேற்றத் தயாராக இருந்தன.

“நான் இப்பான் தம்பி கஞ்சி குடிச்சனான். நீ சாப்பிடு” என்றவாறு மறுபுறம் திரும்பிச் சங்கரனுக்குத் தெரியாமல் கண்ணீரை முந்தானையால் துடைத்துவிட்டு “உப்புக் காணுமோ தம்பி?” என்றாள்.

அங்கே அந்த வேலையின் ஒரு பங்கை அவனின் கண்ணீர்த்துளிகள் செய்து முடித்திருந்தன.

“அம்மா! மூன்று மணிக்கு எழுப்பிவிடுங்கோ. விறகுக்குப் போகவேணும்” என்றவாறு திண்ணையில் சாய்ந்து கொண்டான்.

“தம்பி! நாளையிண்டைக்குச் சோதனையெல்லே...” என்றவாறு பழைய களகு ஒன்றுக்கு உயிருட்டிக் கொண்டிருந்தான். “நாளைக்கு நிவாரணம் எடுக்கக் காக வேணுமெல்லே! இரவைக்கு வந்து படிப்பம்” என்றவாறு சங்கரன் திண்ணையில் படுத்தவாறே தூங்கிப் போனான்.

மூன்று மணியளவில் வாசுகி வந்ததும் வராததுமாக “அம்மா...மா” என்றவாறு உள்ளே ஓடிவந்தாள்.

“பிள்ளை, சத்தம் போடாதை, அண்ணை நித்திரையெல்லே” தாய் கண்டிப்புடன் சொல்ல,

“அவர் விறகுக்குப் போற நேரமாச்சுத்தானே” என்றவாறு வாசுகி அறைக்குள் சென்றாள். அதற்குள் கண்விழித்த சங்கரன் கிணற்றடிக்குச் சென்று முகம் கழுவிக்கிணத்தடி வேலியில் கிடந்த பழைய காற்சட்டையையும் சேட்டையும் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். சைக்கிளுக்கு காற்றையும் ஒருமுறை சரிபார்த்துக் கொண்டான்.

“அம்மா! போட்டுவாறன்.”

வாசலை நோக்கிச் செல்ல, பக்கத்தில் நின்ற பூனை ஒன்று வாசலுக்குக் குறுக்கே பாய்ந்தோடியதும் அவனுக்கு மனம் ஒருமுறை “திக்” என்றது. அவனுக்கு இந்தச் சகுனம் என்ற நம்பிக்கை எல்லாம் கிடையாது. ஆனால் காலம் காலமாக இந்தச் சமுதாயம் இவற்றிக்கு அடிமையாய்த் தான் இருக்கிறது. இளவயதுகளில் இவற்றின் மீது நம்பிக்கை குறைந்தாலும் வயதின் வளர்ச்சிகளில் சிலர் இவற்றிற்கு அடிமையாகிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

தாயார் ஓடிச்சென்று பிள்ளையார் கோவில் பக்கமாக நின்று “அப்பனே பிள்ளையாரப்பா” என்று கூறக் கோயில் மணி பூசைக்காக ஒருமுறை ஒலித்துக் கொண்டது.

ஏதோ ஒருவித திருப்தியுடன் வாசுகியைக் கூப்பிட்டவாறு குசினிக்குள் சென்று தனது வேலைகளில் மூழ்கிக் கொண்டான். வாசலில் வீதியைப் பார்த்தவாறு நின்ற வாசுகியின் அருகில் ரவியின் சைக்கிள் அவசரமாய் வந்து நின்றது.

“அண்ணா நிக்கிராரோ”

“இல்லை! அவர் விறகுக்குப் போட்டார், நில்லுங்கோ அம்மாவைக் கூப்பிட்டு விடுறன்” என்றவாறு வாசகி உள்ளே செல்ல முற்பட -

“இல்லை. இதை அண்ணாட்டைக் குடுங்கோ. எக்சாமுக்கு படிக்கச் சொல்லுங்கோ” என இருநூறு ரூபாயை வாசகியின் கைகளுக்குள் திணித்துவிட்டு, ரவி சைக்கிளில் சென்று மறைந்தான்.

வாசகியிடம் பேசியதில் அவன் உடல் முழுவதும் ஏதோ புது இரத்தம் பாய்வது போன்ற உணர்வு. வாசகியின் முகம் ஓரிரு முறை அவன் மனக் கண்ணிலும் வந்து போனது.

இங்கே வாசகி, ரவி போன திசையிலேயே பார்த்தபடி நின்றாள்.

குசினிக்குள் இருந்த தாயின் குரலால் அவள் நினைவுகள் கலைந்தன.

“பிள்ளை பாண் வாங்க வேணுமெல்லே. கெதியாய்ப் போட்டுவாவன். சும்மா ரோட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாய்.”

அப்போது தான் ரவி வந்து விட்டுப் போனது போல் “அம்மா அண்ணாட்டைக் குடுக்கச் சொல்லி ரவி அண்ணை தந்திட்டு அவசரமாய்ப் போறார்” என்றவாறு இருநூறு ரூபாய்த் தாள்களை நீட்டினாள்.

“நீ ஏன் வாங்கினை பிள்ளை? இப்ப அண்ணை வந்திடுவார், அவரிட்டைக் குடுங்கோ எண்டு சொல்லியிருக்கலாமே!” என்று தாய் கூற, அப்பொழுதுதான் வாசகியின் மூளையிலும் அப்படிச் செய்திருக்கலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. ஏனோ அவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“அம்மா கொப்பி ஒண்டும் வாங்க வேண்டும். நான் கடைக்குப் போட்டுவாறன்” என்றவாறே அவள் வெளியேறினாள்.

வீதியில், இரண்டு மூன்று வாகனங்கள் அவளைக் கடந்து சென்றன. உள்ளிருந்தவர்கள் அவளைக் கேலி செய்தவாறே சென்று மறைந்தார்கள். அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

வயல்வெளியில் ஈரக்காற்று என் வேகமான கவாசத்திற்கு இதமாகயிருந்தது. பொழுது கருகிக் கொண்டதால் வேகமாகச் சைக்கிளை மிதித்தேன். அந்தத் தென்றலின் இனிமையில் என் சுமைகள் கூட மறைந்து போனதாய் உணர்வு. நம்மூர்த் தென்றலில் கூட இப்போது கந்தக வாடைக்குத்தான் முன்னுரிமை இரசாயனத்தில் பிணைப்புரிமையை அதிகரிக்கும். இது இங்கே மனிதப் பிணைப்புகளை மண்ணாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இன்று விறகு எடுக்கவும் நேரமாகிவிட்டது. அவசர அவசரமாய்ச் சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டேன். ஆறுமணிக்குப் பிறகு ஆருக்கும் சுகயீனம் என்றால் கூட அங்காலை இங்காலை போகேலாது. இதனாலேயே எமது ஊர் எத்தனையோ உயிர்களை இழந்துள்ளது.

செல்லப்பா மாஸ்டரின்டை பொடியனும், தாடிக்காரச் சிவா அண்ணையும் றோட்டுக்குக் குறுக்காலை நடந்து வயல் நீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ அவசரம் போலை. கிடக்குப் பின்றலை போன அண்ணைமாரெல்லாம் ஓட்டமும் நடையுமாய் சென்றார்கள் சுடலைக்குள் இருந்து நாய்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஊனையிட்டது. நிசப்தம் என் தனிமையை மிகவும் பயமுறுத்திக் கொண்டது. வேகமாகச் சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினேன். மூச்சு எனக்கு வயிற்றுக்குள் இருந்து

வருகிறமாதிரி உணர்வு. வாயால் மூச்சு விட்டபடி வாசலை அடைய, அம்மாவும் தங்கைச்சியும் என் வரவை எதிர்பார்த்து வாடிய முகங்களுடன் வாசலிலேயே நின்றார்கள்.

என்மனம் இன்று ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போவதாய் உணர்ந்து கொண்டது.

“அம்மா விறகுக் கட்டொன்றும் அவிழ்க்க வேண்டாம். அப்படியே சைக்கிளோடை கிடக்கட்டும். கெதியாய் விளக்கை நூத்துப் போட்டுப் படுங்கோ. அவங்கள் அதாலையும் இதாலையும் திரியுறாங்கள்.” அம்மாவை அவசரப்படுத்தினேன்.

அம்மா, பிள்ளையார் கோவில் பக்கம் திரும்பி நின்று வாய்க்குள் ஏதோ கூறியபடி குசினியை நோக்கிச் சென்றாள்.

“தம்பி கெதியாய்க் கால்முகத்தைக் கழுவிப் போட்டு வாவன், வாசுகி நீயும் கெதியாய் வாபிள்ளை. கடவுளே பிள்ளையாரே என்றை பிள்ளைகளை நீதானப்பா காப்பாற்ற வேண்டும்.”

இருவரும் சாப்பிட உட்கார்ந்தோம் அம்மாவும் எங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டாள். “என்ன தம்பி கனபேர் போடுங்களே?” இருளின் நிசப்தத்தில் அம்மா மிகவும் குழம்பிப் போயிருந்தாள். அடடிக்கடி பிள்ளையாரையும் துணைக்குக் கூப்பிட்டுக் கொண்டாள். சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டதும், விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொண்டோம். இரவின் அமைதியை வாகனச் சத்தங்கள் வழியனுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

நாய் ஒன்று வீட்டுக்கு அருகில் சத்தமாக ஊளையிட்டது. வேப்பமரத்தில் இருந்த ஆந்தையும் தனது பங்கிற்குச் சத்தம் போட்டுக் கொண்டது.

தூரத்தில் எங்கோ வெடிச்சத்தம். அது பின்பு கிட்ட வந்து, வந்து சந்திவரை வந்ததும் ஆண் பெண்களின் கூக்குரல்கள். நிலைமையை உணர்ந்த நான், அம்மாவுடனும் வாசகியுடனும் பின் பக்கத்தால் போவதாக முடிவு செய்து வயலைக்கடந்து பற்றைக் காட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டோம். அதற்குள் எம்மைப் போல் பல குடும்பங்கள் புகலிடம் தேடியிருந்தன. நாம் பயப்பீதியில் மறு கரையில் உள்ள பாடசாலை நோக்கிச் சென்றோம்.

பாடசாலையில் பெருந்தொகையில் பெண்களே இருந்தார்கள். அம்மாவையும் வாசகியையும் அதற்குள் இருக்கச் சொன்னேன். எனக்கு வயிற்றுக்குள் ஏதோ செய்தது. சிறிது தூரம் சென்று ஒதுக்குப் புறமாகக் குந்திக் கொண்டேன். அதற்குள் எங்கிருந்தோ முனகல் சத்தத்துடன் அழுகையும் சேர்ந்து வந்தது. அதுவும் பெண்குரல்! எனக்குள் மனிதாபிமானம் துள்ளி எழுந்து கொண்டது. சத்தம் வந்த திசையை நோக்கிப் பயந்து பயந்து சென்றேன். ஏதோ அவஸ்தையில் ஒரு உருவம் அங்கும் இங்கும் அசைந்தவாறு இருந்தது. நடப்பது நடக்கட்டும் என்று ஓடிச் சென்று என் சிறிய “ரோச்சலைட்” டால் முகத்திற்கு ஒளியைப் பாய்ச்சினேன். தெளிவில்லை. ஒரு தடவை என் உள்ளங்கையில் அடித்துக் கொண்டேன். கொஞ்சம் வெளிச்சம் வந்தது.

ஆ...! வனஜா! என் சின்ன வயதுப் பள்ளித் தோழி. அந்த வேளைகளில் கூட அவளுக்குத் துணை ஆண்டவன்தான். தாயார் அவளைப் பெத்துப் போட்ட உடனேயே தன்னுயிரை விட்டுக் கொண்டாள். மனைவியை இழந்த அவளது தந்தை அவளைத் “தாயைத்தின்னி” என ஓரம் கட்டிவிட்டு குடியிலேயே மூழ்கிக் குட்டிச் சுவரான குடும்பம். ஆனால் ஆண்டவன் அவளுக்கு அழகையும் நல்ல குணத்தையும் மட்டும் கொஞ்சம் அதிகமாகவே கொடுத்திருந்தான்.

அவள் சேலை முழங்காலுக்கு மேல் போயிருந்தது. வயிறு, நிறைமாதக் கர்ப்பிணி எனக்காட்டிக் கொண்டது. சேலையைச் சரிசெய்யக் குனிந்த போது அம்மா தங்கையை விட்டு வந்த திசையிலும் அவலச் சத்தங்கள் மனிதாபிமானத்தைப் பாசம் வென்று கொள்ள நான் எழுந்த போது, அவள் கை என் சாரத்தைப் பிடித்திருந்தது. ஏக்கமாக அவள் என்னைப் பார்ப்பது அந்த மங்கல் வெளிச்சத்திலும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவர்கள் அங்கு ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருப்பார்கள் தானே! இங்கு இவள் தனிமையில் அல்லவா? அதுவும் இந்த நிலையில்? என் மனதைத் தேற்றி அவளுடனேயே இருப்பதாக அவளுக்குச் சொன்ன போது அந்த வலியிலும் அவள் முகத்தில் சந்தோச ரேகைகள்.

சிறிது நேரம் தான் போயிருக்கும். அவள் முகம் வியர்வையில் குளித்திருந்தது. அடிவயிற்றில் கையை வைத்தவாறு கால்களை அங்கும் இங்கும் அசைத்தபடி அவள் மரண வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பிரசவ வலி அதிகமாகியிருக்க வேண்டும்.

எனக்கு என்னவோ பயந்து போனதாய் உணர்வு. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். மரமொன்றில் ஏதோ வெள்ளையாக அங்குமிங்கும் ஆடியவாறு இருந்தது. ஓடிச்சென்று தொட்டுப் பார்த்தேன். நல்லதொரு “பூரியா” பாக்.

இனி எதையும் பற்றி யோசிப்பதில்லை. அவளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியவன் நானே. வேகமாகச் செயலில் இறங்கினேன். சிறிது நேரத்தில் குழந்தையின் அழுகைச் சத்தம், என்னையே நான் இரட்டிப்பாக உணர்ந்து கொண்டேன். தாயையும் பிள்ளையையும் பிரிப்பதானால் தொப்புள் கொடி வெட்ட வேண்டும். என்னிடம்

எந்தக்கூரிய ஆயுதமும் இல்லாத நிலை. என் தகடு போன்ற மோதிரம் அந்த வேளையில் கை கொடுத்தது.

அவள் மிகவும் களைத்துப் போய் மயக்கமடைந்திருந்தாள். பிரசவம் என்பது கூட ஒரு வகையில் மறுபிறப்புத்தானே. அவள் கால்களுக்கிடையில் கிடந்த பிள்ளையைத் தூக்கி அவள் முந்தானையில் சுற்றி அருகில் கிடத்திவிட்டேன். ஆண்பிள்ளை அமைதியாகத் தூங்கியிருந்தது.

பொழுது விடியத் தொடங்கிவிட்டது என்பதை விடிவெள்ளியை வைத்துத் தெரிந்து கொண்டேன். சிறிது நேரத்தில் அவள் மயக்கம் தெளிந்து கொண்டாள். “ஐயோ நான் இன்னும் சாகவில்லையா? அம்மாவைப் போல் செத்துப் போயிருக்கலாமே கடவுளே! நான் சாகவில்லையா?” என்று அழுது புலம்பினாள்.

அவள் சத்தமிட்டு அழுவது கூட விபரீதங்களைத் தேடிவிடலாம். இரத்தத்தில் பிக்பிகத்துப் போயிருந்த என் கைகளால் அவளின் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு அழவேண்டாம் எனச் சைகை செய்தேன். சிறிது நேரத்தில் அவளின் அழகை அடங்கிப் போனது.

பிள்ளையின் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினேன். அவளைப்போலவே பிள்ளையும் மொழுமொழுவென அழகாகத் தானிருந்தது. அவள் என்னிடம் “சங்கரன் இந்தக் குழந்தை அனாதையாய்ப் போகப் போகுது என்றுதான் எனக்குக் கவலையாய் கிடக்கு. நான் செத்துப் போனா இவனை நீங்கள் தான் பாக்கவேணும். என்னை உங்கடை தங்கைச்சியா...”

எனக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது. “ஏன் உங்கடை புருசன் எங்கை?” இயற்கையாக வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்தது.

மறு தடவையும் அவள் கண்கள் கண்ணீரை வெளியேற்றியது. அவள் பார்வை மட்டும் 'எனக்கு நடந்தது உங்களுக்குத் தெரியாதா சங்கரன்?' என்ற பாவனையில் பார்த்தது.

“இப்ப சரியா ஒன்பது மாதமும் இன்னடையோடை பதின்மூன்று நாளும்தான். அப்பா நல்ல வெறியிலை வந்து படுத்திட்டார். ஆட்டுக் கொட்டிலுக்குள்ளை ஏதோ சத்தம் கேட்டது. என்னென்று பாக்க நான் அரிக்கன் லாம்போடை பின்னுக்கிருந்த மரத்தடிக்குப் போயிருப்பன். முரட்டுக் கை ஒன்று என்னைப் பிடிச்சு, விளக்கையும் தட்டிவிட்டது. இன்னொரு கை என் வாயைப் பொத்திக் கொண்டது. நான்கு உருவங்கள் என்னருகில் இருந்து கொண்டன. எட்டுக்கரங்களும் என்னுடலின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும்! ஒன்றுமே என்னால் முடியவில்லை. இரண்டாவது தடவையில் எனக்குத் தலை சுற்றியது. அப்படியே மயக்கமாகிவிட்டேன். கண் விழித்த போது ஊரே கூடித் தலைவாசலுக்குள் நின்றது. எனக்கு உடம்பெல்லாம் அசைக்க முடியாத வலி. ஊர்ப்பரியாரி வந்ததும் எல்லோரும் வழிவிடச் சேலையால் எனக்கு மறைப்புக்கட்டி... நான் உடனேயே அப்பாவின் மடியில் போய் விழுந்து அழுதேன், நான் சாகப் போவதாகப் பயமுறுத்தினேன். எல்லோரும் என்னைப் பேசியபடியே போய் விட்டனர்.

எனக்கு நம்பிக்கை எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாம் அம்மா மாதிரிக் குழந்தை பிறக்கச் செத்துப் போவன். என்றை குழந்தை அவங்கள் எல்லாரையும் பழிவாங்கவேணும் என்பது தான், சீ...அந்தப் பாழாய்போன கடவுள் என்னையும் தப்ப வைச்சிட்டிடுதே” அவள் அலுத்துக் கொண்டாள்.

எனக்குள் ஏதோ ஒரு சக்தி ஊடுருவுவது போன்ற உணர்வு. வனஜாவின் இரு கரங்களையும் பற்றிக் கொண்டேன்.

“வனஜா! இனி ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே. உன் பிள்ளைக்கு நான்தான் அப்பா. எனக்கு நீதான் இனி வாழ்க்கைத் துணை. சமுதாயத்தின் சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் அந்தந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டு மரபுவழி வந்தவை தான். கற்பு என்பது உடல் சம்பந்தப்பட்டது அல்ல. முழுவதும் மனம் சம்பந்தப்பட்டது தான். நீ மனத்தால் கற்பிழந்தவள் அல்ல. இரு மனங்களின் சங்கமம் தானே வாழ்க்கை. இந்தக் குழந்தைகூட எமது வாழ்க்கைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சவால்.”

என்கைகளை அவள் தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். நான் சடுதியாகக் கைகளை விடுவித்துக் கொண்டேன். அவள் கண்ணில் இருந்து கண்ணீர் காதோரம் வழிந்து கொண்டது. இப்பொழுது கொஞ்சம் நிலம் தெளியத் தொடங்கி விட்டதால், அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தையையும் தூக்கியவாறு அவளையும் ஆதரவாக அணைத்தபடி அம்மா, வாசுகி ஆட்களை விட்டு வந்த இடம் நோக்கி மெதுவாகச் சென்றோம்.

என்ன கொடுமை ஆட்களையே காணவில்லை! சிலர் படுத்திருப்பது போல்... கொஞ்சம் வேகமாகச் சென்றோம். எங்கள் கிராமத்தில் பிறந்து எங்களுடனேயே பள்ளிக்குத் துள்ளி வந்த பல பெண் பிள்ளைகள் அலங்கோலமாக மார்பிலும் வயிற்றுப் பகுதியிலும் முகங்களிலும் காயங்களுடன் தங்களையே மறைக்கச் சக்தியற்று...

ஒரு உருவம் என்னைக் கண்டதும் சிறிது நிமிர்ந்து கொண்டது.

ஆ! என் தங்கை வாசுகி!

அவன் மார்பில் இருந்து இரத்தம் வயிற்றுப் பகுதிவரை வழிந்து காய்ந்திருந்தது. அங்கங்கே பல்லடையாளங்கள்.

ஓ! அந்த மிருகங்கள் இரவு இங்கே பசி தீர்த்திருக்கின்றன. அவசரமாய் அங்கங்கு கிழிந்து கிடந்த ஆடைகளை ஒவ்வொருவரிடமும் கொடுத்தேன்.

அவர்கள் அழுகையோடு எல்லோரும் ஒருமித்து “எங்களுக்குச் சாவதைத் தவிர வழியில்லை. எங்களைக் கொன்றுவிடுங்கள்.” என்றனர்.

“இல்லை! இல்லை! நீங்கள் சாகக் கூடாது. எங்கள் தேசத்து இளைஞர்களுக்கு இன்னும் இரத்தம் வத்திவிடவில்லை. மனிதாபிமானம் இன்னும் இறந்து விடவில்லை. இந்த மிருகங்களை அடிப்பதற்கு உங்களாலும் உயிர்களைத் தோற்றுவிக்க முடியும்.” என்னுள் இருந்து அரக்கத்தனமான குரல். ஆனால் உறுதியாகவே.

இந்தக் கூலி மிருகங்களால் அழிக்கப்பட்ட கிருசாந்திகள் எங்கள் தேசத்தில் ஆயிரமாயிரம்! எத்தனை இளைஞர்கள் இவர்கள் விமோசனத்திற்காய்? என் மனச்சாட்சி என்னையே ஒரு தடைவை கேட்டுக் கொண்டது.

(யாவும் உணர்வில் இருந்து)

கனகரத்தினம் சுதர்மன்

மாறுதல்

பிரியாவுக்கு அழகை வந்தது. 401 நெடுஞ்சாலையில் வீதியின் ஒரு ஓரமாக தனது காருடன் நின்ற அவளுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. அதிக வெப்பங்காரணமாகவோ என்னவோ கார் திடீரென ஓட மறுத்துவிட்டது. பிளிங்கரைப் போட்டுக் கரைக்குக் காரைக் கொண்டு வருவதற்கிடையிலேயே பின்னால் இருந்து எத்தனையோ ஓசைகள். ஏதோ அவர்களது வாகனங்களுக்கு என்றுமே, எந்தப் பிரச்சனையுமே வராதது போல. வெய்யில் ஒரு புறம் கசிவுத் தன்மையைக் கொடுக்க, பிள்ளைகளை Babysitter இடம் இருந்து ஆறு மணிக்கு முன்னர் கூப்பிட வேண்டுமே என்ற கவலை மறுபுறம் எழும்ப, எவ்வாறு வீடு போகப் போகிறேன், காரை என்ன செய்யப் போகிறேன் என்ற கவலையும் கூடிக் கொண்டே போனது. நின்று கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒவ்வொரு மணித்தியாலங்களாகக் கழிவதாகப் பிரியாவுக்குத் தோன்றியது.

பிரியா வீதியில் போவோரைப் பார்த்தாள். யாராவது ஒருவர் தனக்குத் துணையாக வீதியில் வந்து நின்றால் கூடப் போதும் என்ற மாதிரியாக அவளுக்குத் தோன்றியது. அவரவருக்கு அவரவர் பிரச்சினை. சிலர், தெரியாத ஒருவருக்கு உதவப் போய்த் தாம் ஏதும் வம்பில் மாட்டிவிடுவோமோ என்ற பயத்திலும் நமக்கேன் வம்பெனப் போய்க் கொண்டு இருந்தனர். மின்னல்

வேகத்தில் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கும் இந்த நாகரீக நாட்டில், எத்தனை பேருக்கு அடுத்தவர் பிரச்சனைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்க, உதவ நேரம் இருக்கிறது. இதுவரையில் பார்வைக்குப் புதிதாக இருந்த கார்களில் சென்றவர்களையே உதவிக்காக எதிர்பார்த்து நின்ற அவன், முதல் முறையாகத் தமிழ் மணம் ஏதும் தென்படுகிறதா எனத் தேடத் தொடங்கினான்.

பிரியா ஒன்றும் பெரிய அழகியோ அல்லது அதிகமாகப் படித்தவளோ கிடையாது. ஆனால் பளிச்சென்று நாகரீகமாக உடையணிந்து தெரிந்த ஆங்கிலத்தைத் துணிவுடன் அழகாகப் பிரயோகித்துப் பகட்டாக நடக்கத் தெரிந்தவன். தாய் நாட்டிலேயே நாகரீக வாழ்க்கை வாழ்ந்தவளுக்கு, ஆடம்பரம் நிறைந்த, நாகரீகம் வளர்ந்த கனடிய மண்ணில் பகட்டாக வாழச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமா என்ன? ஆனால் அவளது கணவன் சந்துரு அப்படியல்ல. கஷ்டங்களுடன் அடிப்பட்டு வளர்ந்தவன். கஷ்டத்தை உணர்ந்து படித்ததில் தற்போது கனடாவில் நல்ல பதவியில் இருக்கிறான். வேலையின் நிமித்தம் அடிக்கடி வட, தென் அமெரிக்க நாடுகளுக்குச் சென்று வருவான். அதுவும் பிரியாவுக்குத் தலைக்கனத்தைக் கொடுத்தது. கணவனின் சிபாரிசின் மூலந்தான் அவளுக்கே வேலை கிடைத்தது. பணக்கஷ்டமோ, வேறு கஷ்டங்களோ பெரியதாக இல்லாததனால்தான் அவளுக்கு மற்றவர்களின் கஷ்டங்கள் பெரிதாகப் புரிவதில்லை. சந்துரு எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும், தான் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணாக இருந்தும், தமிழ்ச்சனம் என்றால் அவளுக்குப் பெரிய பற்றுதலோ, மதிப்போ கிடையாது. தான் தலைமயிரை வெட்டிவிட்டு, முழங்கால் மேலே உடுப்புப் போட்டுத் திரிவதால், நீளப்பாவாடை உடுத்தி, நீண்ட கூந்தலைப் பின்னி நெற்றியில் குங்குமம் வைத்துச் செல்லும் தமிழ்ப் பெண்களைக் கண்டால் பட்டிக்காடுகள் என்ற நினைப்பு.

எங்கோ ஒரு இடத்தில் தமிழ் இளைஞர்கள் பிரச்சினைப்பட்டுவிட்டார்கள் என்பதால், எந்தத் தமிழ் இளைஞர்களைக் கண்டாலும் அவளுக்கு, அவர்கள் கெட்டவர்களாகவே தெரிவர். எந்த இனத்தவர் பிரச்சினைப்படவில்லை? சட்டத்தினால் தண்டிக்கப் படவில்லை! நாம் அன்னிய மண்ணிடம் அடைக்கலம் தேடிவந்து, தவறாக இங்கு நடந்து கொண்டு அதனால் நம் இனத்தையே மரியாதையினமாக்குவது தவறு. வெட்கம், வேதனை. ஆனால், தனிப்பட்ட ஒரு நபர் செய்த தவறுக்காக அந்த இனத்தையே, சமூகத்தையே சாடலாமோ? அதுவும் அதே சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரஜை தன் சமூகத்தையே தவறாகக் கணக்கிடுவது எந்த விதத்தில் நியாயம்? பிரியாவுக்கு இதனையெல்லாம் சிந்திக்கத் தெரியாது. தமிழ் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் செல்வதில்லை. தமிழ்ப்படங்கள் பார்ப்பதில்லை. ஆங்கிலப் படங்களைத் தியேட்டரில் சென்று பார்க்க விருப்பம். சந்துரு எந்தத் தமிழ்ப்படங்களையோ, பத்திரிகைகளையோ தவறவிடுவதில்லை.

எத்தனையோ தடவைகள் சந்துரு இவளது இந்தப் போக்குக்காகக் கண்டித்துள்ளான். எல்லா விதங்களிலும் ஒத்து அன்பாக நடக்கும் இந்தத் தம்பதிகள் இந்த விடயத்தில் மட்டும் அடிக்கடி கருத்து வேறுபாட்டால் மோதினர். சந்துருவுக்கு பிரியா தமிழரை ஏளனமாக நினைப்பது சந்துருவுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். “இப்படி நடந்து கொள்வதற்காக ஒரு நாளைக்கு நீ மிகவும் வெட்கப்படுவாய். வேதனைப்படுவாய்” எனப் பல தடவைகள் அவன் அவளைச் சபித்துள்ளான்.

அதிகமாக மிஞ்சிப் போனால் மூன்று நான்கு நிமிடங்கள் தான் சென்றிருக்கும். பிரியாவின் முகம் வாடியது. இனிமேலும் என்றால் உள்ளே இருக்க முடியாது

என அடம்பிடித்துக் கொண்டு கண்ணீர் கன்னத்தில் வழியத் தொடங்கியது. ‘ச்சே என்ன மனுசர்? என்ன உலகம்? ஒரு பெண் தனியாக அதுவும் நெடுஞ்சாலை ஒன்றில் நிற்கிறாள். ஏனென்று கேட்க ஒருவருக்கும் மனமில்லை. என்ன பிறவிகளோ, எனப் பிரியா கோவப்பட்டாள். அவள் நிற்பது தமிழ் மண்ணில் இல்லையே. அப்படித் தமிழ் மண்ணில் நின்றிருந்தாள் என்றால் இப்படிக் கோபப்படச் சந்தர்ப்பம் வந்திருக்காது. இன்று தான் உலகத்தை உணர இவளுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததோ?

சாலையில் இவளைக் கடந்து சென்ற சிவப்பு நிற Sports car ஒன்று கரையில் ஒதுங்கி, மெதுவாகப் பின்னோக்கி வந்து, இவளது காரின் முன்னால் நின்றது. கதவினைத் திறந்து கொண்டு ஒவ்வொருவராக மூன்று இளைஞர்கள் இறங்கினார்கள். காரில் இருந்து rap பாட்டுக் கேட்டது. அவர்களது முகங்கள் தமிழர்களாக இருக்கலாம் எனக் காட்டினாலும், உடை, சிகை அலங்காரங்கள் ஒரு முடிவை எடுக்கவிடவில்லை. ஒரு வேளை கயானா நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்குமோ எனப் பிரியா யோசித்துக் கொண்ட அதே வேளை, அவர்களது மனதிலும் அவளைப்பற்றி அப்படியான எண்ணம்தான் தோன்றியிருக்க வேண்டும். எதற்கும் பொது மொழியாகிய ஆங்கிலத்திலேயே கேட்டுவிடுவோம் என எண்ணிய ஒருவன், “உங்களுக்கு என்ன பிரச்சினை? எம்மால் ஏதும் உதவி உங்களுக்குச் செய்ய முடியுமாயின் சொல்லுங்கள்” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

பிரியாவினால் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. குரல் தழுதழுத்தது.

“காரில் பிரச்சினை, நேரம் போகிறது. பிள்ளைகள் Babysitter இடம் இருந்து கூப்பிட வேண்டும். கணவன் ஊரில் இல்லை. உதவிக்குக் கூப்பிடத் தற்சமயம் ஒருவரும்

இல்லை, நாளை நிச்சயமாக வேலைக்குப் போக வேண்டும். Carற்கு என்ன செய்வது” என்றெல்லாம் இவ்வளவு நேரமும், தான் தனியாக சிந்தித்துக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த விடயங்களைப் பட்டென ஒரே மூச்சில் சொல்லி முடித்தாள். அவள் சொல்லி முடிக்கவும் ஒரு Tow truck வந்து நிற்கவும் சரியாக இருந்தது.

இவளது கதையில் இருந்து இவள் தமிழ்ப் பெண்தான் என ஊகித்த ஒருவன், “நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தா வந்தீர்கள்?” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டான். இவள் ஆம் எனக் கூறியதும் மூவருமாகச் சேர்ந்து ஏதோ கதைத்தனர். பின்னர் இவளிடம் வந்து ஒருவன், “அக்கா, நீங்கள் இவன் கண்ணனுடன் போய் உங்கள் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போங்கோ. நாங்கள் இந்த Tow truck இன் உதவியுடன் தமிழ் நண்பன் ஒருவனின் Garageற்குக் காரினைக் கொண்டு சென்று திருத்திக் கொண்டு உங்களிடம் கொண்டு வந்து தாறம்” என்றான்.

இவர்களை நம்பலாமோ என ஒரு கணம் இவள் தயக்கங் கொண்டு நின்ற அதே வேளை, மூன்றாமவன் tow truck ஊழியனுடன் ஏதோ கதைக்க அவன் பிரியாவின் காரினைத் தனது Truck உடன் இணைத்து கொண்டு இருந்தான்.

கண்ணன் தனது காரின் பின் கதவைத் திறந்துவிட, அடுத்தவன் பிரியாவின் வீட்டுவிலாசம், தொலைபேசி இலக்கம், கார் திறப்புப் போன்றவற்றை வாங்கிக் கொண்டு இருந்தான். பிரியாவுக்கு எதனையும் சிந்திக்க முடியவில்லை. எதற்கோ கட்டுப்பட்டவள் போலக் காரினுள் ஏறினாள். ஏறும் போது “கார் திருத்த எவ்வளவு வரும்?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே கைப்பையைத் திறந்தாள்.

“அது பரவாயில்லை திருத்திய பின் ரசீதைக் கொண்டு வந்து தந்தபின் வாங்குகிறோம்” என இளைஞர்கள் கூறினர்.

வழியில், கண்ணன் மூலமாக அந்த மூன்று இளைஞர்களைப் பற்றியும் தெரிந்து கொண்டான். இருவர் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் முதலாம் வருடத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்க மூன்றாவது இளைஞன் ஒரு வங்கியில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறான் எனவும் அறிந்து கொண்டான். கண்ணன் கதைத்ததில் இருந்து அவர்கள் மரியாதையுடன், நேர்மையுடன் கடின உழைப்புடன் வாழும் துடிப்புள்ள இளைஞர்கள் எனப் புரிந்து கொண்டான். அவளது மனதின் ஒரு மூலையில் சிறிதாக மாற்றங்கள் நேரத் தொடங்கின.

Baby sitter இன் வீட்டின் முன்னால் இறங்கிய பிரியா தான் Busஇல் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போவதாகக் கூறியும் கண்ணன் விடவில்லை. ஒரு மாதிரியாக இரண்டு குழந்தைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து Carஇல் ஏற்றக் குறைந்தது பத்து நிமிடங்களாவது சென்றிருக்கும். கண்ணன் பொறுமையுடன் காத்திருந்தான். காரில் ஏறியதுமே “அம்மா, எனக்கு Ice cream வேண்டும்” என்று குழந்தை தனது மழலை ஆங்கிலத்தில் கேட்டது. “இன்று அம்மாவிடம் கார் இல்லை நாளைக்கு வாங்கித் தாறேன்” என அவள் பதில் சொல்ல, மற்றக் குழந்தை, “நீங்க இண்டைக்கு வாங்கித்தாறேன் எண்டு Promise பண்ணினிங்கள்” என்றது.

பிரியாவுக்கு ஒரு கணம் வெட்கமாகவும், மறுகணம் குழந்தைகள் மீது கோபமாகவும் வந்தது. இவர்கள் கதைத்துக் கொண்டு இருப்பதற்கிடையில் கண்ணனே ஒரு milkbarஇன் முன்னால் காரை நிறுத்தி அவர்களுக்கு என்ன வேண்டும் என கேட்டு வாங்கிக் கொடுத்தான். கடைசி,

காசையாவது பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் எனக் கண்ணனிடம் காசைத் திணித்தும் அவன் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. “என்னுடைய அக்காவின் பிள்ளைகள் கேட்டால் வாங்கிக் கொடுக்க மாட்டேனோ?” எனத் திருப்பிக் கேட்டான். பிரியாவின் மனம் கசியத் தொடங்கியது.

எந்த இனத்தவர் இப்படியாக, உடனடியாகப் பாசத்தைக் காட்டுகிறார்கள்? அக்கா, அக்காவின் பிள்ளைகள் எனத் தன்னைக் கூடப்பிறந்த ஒரு சகோதரியாகவே நினைத்துவிட்டானே என அவளுக்கு பெரிய சந்தோஷமாக இருந்தது. தான் தவறாகவே தன் இன மக்களை எடைபோட்டதை எண்ணி வெட்கப்பட்டாள். அவள் மீதே அவளுக்குப் வெறுப்பாக இருந்தது. ‘சீ! எவ்வளவு கீழ்த்தரமாக நடந்து கொண்டேன்’ என கவலைப்பட்டாள்.

மற்றைய இனத்தவர்களிலும் நல்லவர்கள் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் எம்மைப் போல் சகோதரபாசம், பெற்றபாசம், பிள்ளைப்பாசம் என்பவற்றை அடுத்த குடும்பத்தவரிடையேயும், நண்பர்களிடையேயும், தெரிந்தவர்களிடமும் காட்டும் பண்பு, மனப்பாங்கு யாரிடம் உள்ளது. தாய்மார்கள் தினத்தில் மலர்க்கொத்தையும், தந்தையர் தினத்தில் வாழ்த்து மடலையும் அனுப்பித்தானே பலர் இங்கு வருடத்தில் ஒரு முறை பெற்றோரையே நினைவு கூருகின்றனர். நேரில் கண்டால் இனிமையாகக் குசலம் விசாரித்து, அழகாக ஆங்கிலத்தில் வாழ்த்துக்களோ வருத்தமோ தெரிவிக்கிறார்கள். ஆனால் எத்தனைபேர் உள்ளத்தில் இருந்து வார்த்தைகளை வருவிக்கிறார்கள்? என்னதான் நாம் எம்மைப் பெரிய நாகரீக உலகத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களாக புழுகிக் கொண்டு இருந்தாலும், அலங்காரங்கள் ஆடம்பரங்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டாலும், உண்மையான நாகரீகமான

பாசவெளிப்பாடு, உதவும் மனப்பாங்கு, சகோதர நோக்குப் போன்றவை எமது இரத்தத்தில் இன்றும் ஊறித்தான் இருக்கிறது. ஆடையையும், அலங்காரத்தையும் மாற்றினால் போல நாம் நாகரீகமானவர்களாக மாறிவிட முடியாது. பண்பாடும் கலாச்சாரமுமே நாகரீகம். யோசிக்க யோசிக்க பிரியாவின் மனம் வெட்கத்தால் குறுகிக் கொண்டே போனது.

“இந்த ரோட்டில் எத்தினையாம் நம்பர் வீடு அக்கா?” என்ற கண்ணனின் கேள்வி பிரியாவின் சிந்தனையைக் கலைத்தது. வீட்டில் இவர்களை இறக்கிவிட்டுக் கண்ணன் செல்ல ஆயத்தமான போது அவனது செல் போன் அடித்தது. அவனுடைய மற்றைய நண்பர்கள்தான். Garageஇல் கார் நிற்பதாகவும், பிரச்சனை பெரிதாக இல்லை. இன்னும் அரைமணித் தியாலத்தில் திருத்தி விடலாம் என்றும் கூறினர். செய்தியைப் பிரியாவிடம் கூறிவிட்டு நண்பர்களைக் காருடன் அழைத்து வருவதாகக் கூறிவிட்டுக் கண்ணன் சென்றுவிட்டான். பிரியா, உள்ளே வந்து தேநீர் ஏதும் அருந்தும்படி கேட்டும் அவன் மறுத்துவிட்டான்.

சொல்லியது போலக் கொஞ்ச நேரத்திலேயே அவர்கள் காரைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு ரசிதினையும் கொடுத்தார்கள். அதற்குரிய பணத்தைச் சிறிது தயக்கத்துடன் பெற்றுக் கொண்டு செல்ல ஆயத்தமான போது மீண்டும் பிரியா அவர்களை உள்ளே வந்து ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகும்படி வற்புறுத்தினான்.

“விருந்தோம்பல், எங்கிருந்து வந்தது? தாய்நாட்டில் இருந்து தானே. பரவாயில்லை அக்கா. அண்ணனும் இல்லை. அண்ணன் வந்தபின் கூப்பிட்டுப் பெரிய விருந்தாகத் தாங்கோ. சாப்பிட வருகிறோம்.” எனச் பகிடியாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர்.

அண்ணன் என்று யாரைச் சொன்னார்கள்? ஓ சந்துருவைத்தான். தான் தனியாக இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டதால்தான் அவர்கள் வீட்டின் உள்ளேயே வரவில்லை. என்ன பண்பு?

பிரியாவுக்கு இன்று கார் நடுரோட்டில் நின்று, தான் அதனால் அவலப்பட வேண்டி வந்துவிட்டதே என்பதைவிட, இவ்வளவு காலமும் தான் வெளிப்பார்வைக்கு மட்டும் பளிச்செனத் தெரிபவற்றை நாகரீகம் என எண்ணிக்கொண்டாளே, உண்மையான உள்ளத்தை, உட்கருத்தை எண்ணிப் பார்க்க மறுத்துவிட்டாளே என நினைக்கக் கூடுதலாக வேதனையாக இருந்தது.

அன்றிரவு சந்துரு தொலைபேசியில் அழைத்த போது, “நீங்கள் வந்தவுடன் மூன்று தமிழ் இளைஞர்களைக் கூப்பிட்டு விருந்து வைக்க வேண்டும்” எனச் சொன்னாள். சந்துருவுக்குத் தன் மனைவியுடன் தான் தான் கதைக்கிறேனோ? எனச் சந்தேகமாக இருந்தது. “என்ன நடந்தது” என அவன் கேட்க, “எல்லாம் வாருங்கள். நேரில் சொல்கிறேன்” என இவள் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டாள். மனுசிக்குத் திடீரென என்ன நடந்தது எனத் தெரியாமல் சந்துரு குழம்பிப் போனான். இது என்ன திடீர் மாறுதல்?

எந்த நாட்டில் எந்த அகதியாக வந்து வாழ்ந்தால் என்ன? எம் பண்பாடு, எம் கலாச்சாரம் என்பவற்றை மறக்காமல் அதோடு வாழ்ந்தால் எங்கு சென்றாலும், எம் மக்கள் மேன் மக்களே.

தேவகி முனீஸ்வரராஜா

துவேசம்

பல வருடங்கள் உருண்டோடிய பின், விட்டுப்போன உறவைத் தட்டிக் கேட்டுத் தாய், தந்தைக்குக் கடிதம் எழுத அமர்ந்தான் சுகுமாரன். துவேசங்கொண்டு தண்டிப்பதற்காய்த் துண்டித்த உறவை எழுதுவதா? அவர்கள் இதயங்களில் மானம், கௌரவம் என்ற பெயரில் மண்டிக்கிடக்கும் இருளை எழுதுவதா? மனிதநேயம், அன்பு என்பதை மதிக்காது மமதை கொண்ட மனிதர்களை எழுதுவதா? எதை எழுதுவது எனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அன்புள்ள அம்மா, அப்பா என எழுத எண்ணுகிறான். அன்பு இருந்திருந்தால் என்னையும், என் உணர்வுகளையும் இப்படித் தண்டித்திருப்பார்களா? அறிவின் குறைவு எனத் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டு எழுதத் தொடங்குகிறான்.

அன்புள்ள அம்மா, அப்பா அறிவது

களத்தில் இருந்து கண்ணீர் தோய்ந்த கடிதத்தினூடு போர் அகத்தேயும், புறத்தேயும் தரும் வேதனைகளைக் கண்டேன். அண்ணன் சவீடன் வெள்ளைக்காரியையும், தம்பி சிங்களத்தியையும் கல்யாணம் கட்டியதை அனுமதித்த நீங்கள் ஒரு கறுப்பு இளம்பெண்ணான தென்னாபிரிக்க நீக்கிரோப் பெண்ணுடன் நான் காதல் என்றதும் எதற்காகப் போர்க்கோலம் பூண்டீர்கள். ஆண்டவனாலும் அழிக்க முடியாத உதிரத்தின் உறவுக்கே முற்றுப்புள்ளி வைத்தீர்கள்.

இனத்துவேசத்துக்கு எதிராகப் போராடியவர்களும், குரல் கொடுத்தோரும் மற்ற இனத்தைத் துவேசித்தே குரல் கொடுத்தார்கள். போராடினார்கள். மனிதன் மனிதனாகும் வரை சட்டம் இட்டும், தண்டனை போட்டும் கட்டுப்படுத்த முடியாது இப்பேதமைப் பேய்களை. நாட்டைத் துண்டாடி, வென்றாடினாலும், துவேசத்திலே தோய்ந்த இனம், மதம், சாதி, ஊர் எனப் பேதமை பேசி, பேய்கள் நின்றாடவே செய்யும். உங்கே நடக்கும் போர் கூட இருசாராரினதும் துவேசத்தின் எதிரொலியே. மனிதநேயம் மறந்ததால் பெற்ற மறுமொழியே.

எனது காதலியைக் கறுப்பி என்றும், கருங்காலிக்கட்டை என்றும் ஒழுங்கான கலாச்சாரம் இல்லாதவள் என்றும் கண்ணால் காணாது வர்ணித்தீர்களே. அவள் உங்களை விட நிறமானவள், மனிதத்தையும், மனித உணர்வுகளையும் மதிக்கும் பண்பு கொண்டவள். கறுப்பு என்பது தோலுக்கு உரியதே தவிர உள்ளத்துக்கும், உணர்வுகளுக்கும் உரியது அல்ல. துவேசம் காட்டி, மறு இனங்களைக் குறைத்துப் பேசி, குண்டு போட்டுக் கொன்று தீர்த்த கிட்லரையும் அவன் வாரிசுகளையும் உலகமே வெறுக்கிறது. நாலு நாசியரால் சட்டத்தைச் சரியாகக் கடைப்பிடிக்கும் வெள்ளையரை அவர்களின் நாட்டுக்குள் இருந்தும், சுரண்டியும் வாழும் எமது இனம் நாசி, துவேசி எனப்பேசுவதற்கு எமக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? கிட்லரை விடக் கெட்ட துவேசம் கொண்டவர்கள் நாமல்லவா? இனத்துள்ளேயே இனத்தைத் துவேசிக்கும் சமூக அமைப்பைக் கொண்ட நாம் இனத்துவேசத்தைப் பற்றி எப்படிக் கதைக்கலாம்?

கற்புக் கெட்டிருப்பான் என்றீர்கள். கற்பென்பது கால்களுக்கிடையே கசங்கிக்கிடக்கும் ஒன்றல்ல. கற்பெனப்படுவது சொந்திறம்பாமை - இது வள்ளுவன்

வாக்கு. எமது சமூகவமைப்பின் கட்டாயக் கல்யாணங்களில் கற்பு எங்குள்ளது. கட்டிலில் கணவனும் கற்பனையில் இன்னொருவனுமாயின் கற்பு எங்கே? கட்டாயத்தால் கற்பனைக்குக் கட்டுப்போட முடியுமா? மனம் கெட்டவனே கற்புக் கெட்டவன். இது ஆண்களுக்கும் சேர்த்துத்தான். நீங்கள் பார்த்த பெண்ணைக் கட்டவில்லை என கோபப்பட்டீர்கள். நான் என் கறுப்புக் காதலிக்குக் கொடுத்த வாக்கும், மறக்க முடியாத காதலும் என்னைக் கற்பிழந்தவனாக்காதா? சொல்லுங்கள்.

இயக்கம் ஒன்று உங்களைக் கடத்திச் சென்றபோது தயக்கமின்றித் தனது பணத்தைத் தந்தவன் கறுப்பிதான். மாமாவின் பணம் வெளிநாட்டில் இருந்து வருகிறது எனப் பட்டுப் பீதாம்பரத்தில் நடக்கிறீர்களே அதுவும் கறுப்பி அனுப்பிய பணம்தான். மாமாவைக் கேட்டுப் பாருங்கள் புரியும். பட்டினிச்சாவு உங்களை எட்டவே கூடாது என்பதற்காகப் பணத்தை நிறைந்த மனத்துடன் மாதாமாதம் எனக்குத் தெரியாது மாமாவூடு அனுப்பியவன் நீங்கள் வெறுக்கும் கறுப்புதான்.

கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருந்தவன் மேசையில் சிரித்தபடி சிங்காரமாய் இருந்த தன் கறுப்பினக் காதலி கீமாவின் படத்தைப் பார்க்கிறான். “உன்னையா இவர்கள் கறுப்பு என்றார்கள். வெள்ளையுள்ளம் கொண்டவள் நீயல்லவோ, போர்க்களத்து நெல்மணிகளாய் உலகெங்கும் உருண்டு, துவண்டுபோய்க் கிடக்கும் எம்மினம் எத்தனை கறுப்பர்களைக் காதலித்திருக்கிறார்கள்! ஆண்டாண்டு காலமாக, எத்தனை இந்திய, இலங்கைத் தலைமுறைகள் ஆயிரிக்காவிலும், ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளிலும் சேர்ந்து வாழ்கிறார்கள். இவர்களில் எத்தனை பேர் கறுப்பினத்தவர்களைக் கல்யாணம் கட்டியிருக்கிறார்கள். நாம் தான் துவேசிகள்!” என் மனதினுள் எண்ணியபடி

படத்தை உற்றுப்பார்க்கிறான். காதல், தூய அன்பு, வாழ்க்கையில் பிடிப்புடன் மலர்ந்த முகத்துடன் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும் கறுப்பினக் காதலி கீமாவின படம் வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்கிறது. அந்த நாள் நினைவுகள் அவனை அழைத்தது.

மாலைவேளை, வேலை முடித்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த சுகுமாரனின் கண்கள் இருண்டன. தலைசுற்றுவது போல் இருந்தது. வழியில் தொப்பென விழுந்து விட்டான். எத்தனை கால்கள் அவனைத் தாண்டிச் சென்றன. பணத்தையே எண்ணிப் பிணமாய் எத்தனை பிரேதங்கள் கண்டும் காணாது சென்றன. வீதியில் விழுந்தவனுக்கு எத்தனை விமர்சனங்கள்.

“குடிச்சுப்போட்டு நாக்கொட்டிகா அடிச்சுப்போட்டுக் கிடக்கிறான் போலை கிடக்கிறது. வெளிநாட்டான்களுக்குக் காசு மெத்திப்போச்சு.”

“ரோட்டிலை கிடக்கிறதுகளை எல்லாம் நாம் பாத்தால்? எங்கடை வேலைகளை யார் பார்க்கிறது?”

“கறுப்புத்தானே குப்பைகள் எங்கு கிடந்தால் தான் என்ன?”

“என்ன மச்சான் எங்கடை போலை கிடக்குது. ஊரென்று நினைச்சுக் கொண்டு கொட்டும் பனிக்கிள்ளை கிடக்கிறான் போலை கிடக்குது. விடுமச்சான் ஆர் எண்டு பாப்பம்...”

கிட்லர் விட்டுவிட்டுப் போன மொட்டையடித்த வாரிசுகள் இரண்டு சுகுமாரன் அருகில் வந்து காலால் உதைத்து அவனைப் புரட்டினார்கள். பொக்கற்றில் இருந்த சுகுமாரனின் பணப்பையை எடுத்துக் கொண்டு குற்றயிரில் கிடந்தவனை உதைத்தார்கள், மிதித்தார்கள். “கறுப்பு இருந்தென்ன செத்தென்ன! இந்தக் கீழ்சாதி நாய்களை யார்

வரச்சொன்னது? எம் தலைவனின் தத்துவப்படி நாயை விடக்குறைந்தவன்தான் யூதன். இவனும் அவர்களில் ஒன்று தான் கெய்கிட்லர்” எனக்கையை உயர்த்தி நாசி சலூட்டை அடித்து விட்டுச் சுகுமாரனை உதைக்கத் தொடங்கினார்கள். எம்கீழத்தேய இந்துக்களின் காவல் சின்னமான, புத்தமத்தவர்களின் சமாதானச் சின்னமான சுவேஸ்திக்காவைக் கொச்சைப்படுத்தி, துவேசச்சின்னமாக்கி சமாதானத்தையும் பாதுகாப்பையும் அழித்து எம்மையே கொன்று கொண்டு திரிகிறார்கள். எமது சின்னங்கள் மட்டுமா மாகபட்டது. எமது வாழ்க்கையும் தான். விடுப்புப் பார்த்தவர்கள் தம் தலை தப்பினால் போதும் என ஓடித்தப்பினார்கள். முன்வரிசையில் ஓடியவர்கள் தமிழர்கள்தான். இந்த ஓட்டம் எப்போது நிற்கும்? நாட்டின் போருக்குப் பயந்து ஓடியவர்கள் எத்தனை நாடுகளைத் தாண்டி ஓடினார்கள்.

“விழுந்துகிடப்பவனை விடாது உதைக்கும் பேடிகளே” என கத்திக் கொண்டு கீமா பாய்ந்து வந்தாள். மொட்டைகளின் பார்வை கறுப்புப்பெட்டைமேல் விழுந்தது. பொலிகக்கும் அம்புலன்கக்கும் தகவல் கொடுத்துவிட்டு வந்ததால் துணிந்து அவர்களை நெருங்கினாள்.

“விழுந்து கிடப்பவனிடமா வீரத்தைக் காட்டுவது. நீங்கள் மொட்டையடித்தது வெளியே மட்டுமில்லை உள்ளேயுமா?” என்றபடி சுகுமாரனைத் தூக்க முயலும்போது.

“என்னடி கறுப்பு நாயே, கருங்குரங்கே சொன்னாய்! ஊத்தைகளுக்கு இங்கே என்னடி வேலை” என்றபடி ஒருவன் எட்டி அவளது சுருண்ட கேசத்தைப் பிடிக்க, மற்றவன் உடை களைந்து சினைப்படுத்தலுக்குத் தயாரானான். உலகெங்கும் மிருகங்கள் மனித உருவில்...

ஓசி என்றால் நஞ்சு கூடக் குடிக்கத்தயாராக இருப்பவர்களில் ஓசியில் கண்காட்சி என்றால் கம்மாவா இருப்பார்கள். சுற்றியிருந்த வீடுகளின் கண்ணாடிச் சாளரங்களில் எத்தனை தலைகள் புதிது புதிதாக முளைத்தன. எத்தனை கண்கள் இக்காட்சியை வேட்டையாடின. ஒருவருக்காவது உதவவேண்டும் என்ற உணர்வு...சீ... இது என்ன உலகம். கறுப்பு என வெறுக்கும் கிட்லரிடம் குட்டிகளுக்குக் கறுப்பு உடல்மேல் காமம் ஏன் வெள்ளையாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் தலைக்குள் கறுப்புச் சாயம் அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திமிறி எழுந்தவன் காற்சட்டைக்குள் தற்காப்புக்காக வைத்திருந்த கைக் கத்தியை எடுத்துத் தொட்டவனின் கைகளைக் கிழித்துவிட்டு மற்றவனின் மார்பில் நெடுங்கோடு ஒன்றை கத்தியால் வரைந்தான். பொலிசின் சைரன் ஒலி கேட்டது. நாசிகள் இரத்தம் ஓட, ஓட ஓட்டம் பிடித்தனர். கூவியபடி வந்து காலுக்குள் நின்ற பொலீஸ் அவளுக்குக் கைவிலங்கு போட்டு காருக்குள் ஏற்ற முயற்சித்தனர். மறுத்தான், திமிறினான்.

“எதற்காக என்னைக் கைது செய்கிறீர்கள். இந்த அப்பாவிக்கு உதவ முயன்றதாலா? என்னைக் கெடுக்க முயன்றவனை காயப்படுத்தியதாலா? என்னைக் காயப்படுத்தியவர்களைக் கொலை கூடச் செய்திருக்கலாம். எனது நோக்கம் அதுவல்ல. நீங்கள் வந்த வழியால் தான் ஓடினார்கள். அவர்களைப் பிடிப்பதை விட்டுவிட்டு என்னைப் பிடித்திருக்கிறீர்களே என்ன காரணம்” எனப் பொலீசாரிடம் கேட்டான்.

“இது ஒரு சுதந்திரமான நாடு. இங்கே கத்தி கொண்டு திரிவதற்குச் சட்டம் கிடையாது. ஆனால் நீயோ கத்தியால் யாரையோ காயப்படுத்திவிட்டுக் கத்தியுடன் நிற்கும் போது தான் உன்னைக் கைது செய்திருக்கிறோம்.” இது பொலிஸ்.

“சுதந்திரமான நாடு என்கிறீர்கள். கறுப்பர்களுக்கு என்ன சுதந்திரம் இருக்கிறது. எமது பாதுகாப்பை நாமே

தேட வேண்டிய நிலைக்கு நாம் தள்ளப்படுகிறோம். என்னிடம் கத்தியில்லை என்றிருந்தால் என்னை அவர்கள் கெடுத்திருப்பார்கள்!”

“பாதுகாப்புக்குப் பொலிஸ் இருக்கிறது. சுகவீனமானவனைத் தூக்க அம்புலன்ஸ் இருக்கிறது. இவற்றுக்கு அடித்துச் சொன்னால் போதும் நாம் எமது வேலைகளைப் பார்ப்போம். நீங்கள் சட்டத்தைக் கையில் எடுப்பது சட்டவிரோதமானது.”

“நீங்கள் எல்லாம் முடிந்த பின்பு தானே வருகிறீர்கள். தெருவினை விழுந்தவனை தெருப் பொறுக்கிகள் உளக்கிச் சாகக்கிடக்கிறான் என்று நான் ரெலிபேன் பண்ணியும் இன்னும் அம்புலன்ஸ் வரவில்லை. இக்கத்தி இல்லாது இருந்திருந்தால் என்னையும் சேர்த்து அம்புலன்சில் கொண்டு போயிருப்பீர்கள்.”

“பிரச்சினையில் இருந்து நழுவி வாழ்வது தான் வாழ்க்கை. ஒவ்வொருவரும் கக்தி, ஆயுதங்களுடன் திரிந்தால் பின்பு நாம் எதற்கு?”

“அதைத்தான் நானும் கேட்கிறேன். என்னைப் பிடிப்பதில் இருந்த ஆர்வம் அந்த நாசியரைப் பிடிப்பதிலேயோ அன்றிக் குற்றயிரில் கிடந்தவனைக் காப்பாற்றுவதிலேயோ இருக்கவில்லையே” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் அம்புலன்ஸ் வந்து சுகுமாரனைத் தூக்கியது. கீமாவை அவள் விருப்புக்கு எதிராக ஏற்றிச் சென்றார்கள்.

கத்தி வைத்திருந்தது. கொலைசெய்ய முயன்றது என்பது அவள்மேல் போடப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கள். ஆனால் யாரைக்கொலை செய்ய முயன்றாள் என்பது தெரியாத காரணத்தால் அடுத்த நாளே விடுதலை செய்யப்பட்டாள்.

அவலங்களுக்குள் அந்த ஆஸ்பத்திரி அழகாகவும் அமைதியாகவும் இருக்கிறது. அங்கு மிங்குமாக அன்னங்களாய்த் தாதியர், குயில்களும், அன்ன இறகுடுத்துத் கடமையில் கலந்தனர். மூன்று நாட்கள் மூர்ச்சையாய் கிடந்தவனின் காதுகளில் கருங்குயிலின் கூவல் மதியத்தைக் காலையாக்கியது. முதல் தடவை கண்விழித்தவன் கண்டது அன்ன உடைக்குள் அந்த அழகிய குயில் கீமாவை. எதுவுமே அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அந்த வைத்திய சாலையில் தான் கீமா தாதியாக பணியாற்றுகிறாள். இரத்த அழுத்தமும் ஓய்வின்மையாலும் அவன் மயங்கி விழுந்ததைக் கீமா விபரமாக விபரித்தாள். அவளின் பராமரிப்பு, அன்பு, இரக்கம், பரிவு, மனிதநேயம் ஒருகிழமை ஆஸ்பத்திரி வாழ்க்கை ஓராயிரம் ஆண்டுக் காதலாக மலர்ந்தது. சாதி, மதம், இனம், மொழி, மானம், அவமானம் எல்லாவற்றையும் கடந்து அவர்கள் காதல் ஆத்மாவில் கலந்தது.

ஒரு நத்தார் நாள். இரவு 12 மணி. கீமா வருவாள் என இருக்கையிலே இருந்தபடி இறப்புக்கு ஒத்திகை பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டான் சுகுமாரன்.

“கிறிங்...கிறிங்...” தொலைபேசி மணி தொணதொணத்தது. எதிர்முனையில் டாக்டர் “உங்களுடைய காதலி எமேயன்சி வாட்டில் கத்திக்குத்துக் காயங்களுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறாள் உடன் வரவும்” என்ற செய்தி அவனை அதிர்ச்செய்தது. அவனுடைய பதிவை எதிர்பார்க்காமலேயே அவசரத்தில் தொலைபேசி துண்டிக்கப்பட்டது. என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் புரியவில்லை யாரோ பகிடி விடுகிறார்களோ? எமது காதலுக்கு என்பக்கத்தில் தான் எதிர்ப்பு தொலைபேசி மிரட்டலில் தமிழர்கள் வீரர்கள்... அப்படியார்... காக பறிப்பதற்காக தூள் காய்கள் குத்தியிருப்பார்களோ” இப்படிப் பலவாறு எண்ணிக்கொண்டு ஓடினான்.

அவன் கண்ட காட்சி அவனை ஒரு கணம் ஆடவைத்தது. கறுப்பானாலும் கவர்ச்சியான அவன் உடல் கட்டுகளுக்குள் கருகிப்போய் இருந்தது. “என்னைக் காதலித்த குற்றத்திற்கா கட்டுக்கள் எனும் கல்லறைக்குள் என் காதலி” என எண்ணியபடி சத்திர சிகிச்சையின் பின் ஒய்வெடுக்கும் கீமாவின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு குழந்தை போல் அவன் அழத்தொடங்கிவிட்டான். கல்யாணம் கட்டாத 5 வருடக் கூட்டு வாழ்க்கை அவனைக் குழந்தையாக்கி விட்டது.

நடந்த விடயங்களைத் தாதியர் சொன்னார்கள். இதையும் சொன்னார்கள். இனி அவளால் நடக்க இயலாது. முதுகின் முக்கிய நரம்பொன்றில் கத்தி பாய்ந்திருப்பதால் காலம் பூராவும் ஒரு கால் முடமாகவே வாழவேண்டும் என்று. ஒவென்று வாய்விட்டமுதான். உயிருக்கு ஒன்றுமில்லை என்பதில் ஒரு நிம்மதி.

“எனக்கு மறுவாழ்வு தந்து என்னை 5 வருடமாகக் குழந்தைபோல் காத்தவளை 5 வருடமென்ன 500 வருடங்களானாலும் காப்பேன்” எனத் திட சங்கர்ப்பம் எடுத்துக்கொண்டான்.

அவள் கைகளை மெதுவாகத் தடவியபடி “அன்பே! யார் உன்னை இந்த நிலைக்கு உருவாக்கியது சொல்... கீமா... சொல். எந்த வெறியன் உன்னை இப்படிக் குதறினான். எனைக்காத்த தெய்வமே! என் இதய இராணியே! சொல் யார் என்று சொல். என் காதலின் கர்ப்பகக் கிருகமே உனைக் காலமெல்லாம் காப்பேன்.”

கண்ணீர் கரைபுரண்டோடி ஒரு துளி அவள் கன்னத்தில் பட்டுச் சிதறியது. அந்த வெந்நீரின் தொடுகையால் அவளது ஆத்மா அருண்டு விழிகள் மினிர்ந்தன. அந்தக் கருவிழிகளால், காந்தக் கண்களால் தான் சுகுமாரன் இந்த உலகைப் பார்க்க விரும்புகிறான்.

கண்ணைத் திறந்தவளின் கருணை மொழி. “ஒன்றுக்கும் பயப்படாதையுங்கோ. எனக்கொன்றும் நடக்காது. கெதியாக எழுந்து நடப்பேன்.” அந்த நம்பிக்கையான வார்த்தைகளுள் எத்தனை உறுதி. எதிர்காலத்தின் ஏக்கம்.

“இதை யார் செய்தது... எந்த அயோக்கியர்கள் செய்தார்கள். ஏன் செய்தார்கள் சொல் கீமா சொல்” என்றபடி அவளது கன்னத்தில் முத்தமிட்டு நிமிரும்போது அவனது தோளைப் பொலிஸ் ஒருவன் தட்டி, “குற்றவாளியைப் பிடித்துவிட்டோம். தற்போது கீமாவிடம் வாக்கு மூலம் எடுக்கப்போகிறோம். தயவு செய்து வெளியே போவீர்களா?” எனக்கேட்டான்.

“இவர் என்காதலர். இங்கேயே இருக்கட்டும். நான் வாக்கு மூலம் தருகிறேன். என்னால் காயப்பட்ட நாசியர் இருவரையும் துர்அதிஸ்டவசமாக நான் இரவுவேலை முடித்து விட்டு வீடு திரும்பும் போது சந்திக்க நேர்ந்தது. இவர்கள் இருவரும் பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் போதையூசி போட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள். என்னைக் கண்டதும் “அதோ அந்த கறுப்புப் பேய்” எனக் கூறிக் கொண்டே கதைக்கத் தொடங்கினார்கள். மீண்டும் நான் ஆஸ்பத்திரிக்குள் வருவதற்குள் என் முதுகில் குத்திவிட்டார்கள். சுகுமாரா எனக் கத்திக்கொண்டு விழுந்தேன். இவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும்” என்றபடி சுகுமாரனைப் பார்த்தான். ஆபத்தான வேளையில் ஆண்டவனைத்தேடும் உலகில் அன்பே தெய்வம் என்று தன் அன்புக்குரியவனையல்லவா அழைத்திருக்கிறாள். கால் பக்கமாக நின்ற சுகுமாரனின் கண்கள் கலங்கி கண்ணீர்த் துளிகள் அவள் கால்களில் குதித்தது.

“வாக்கு மூலத்துக்கு நன்றி. இவர்கள் இனித் தப்ப இயலாது. இன்னும் ஒரு கிழமைக்குள் கோர்ட்டில் ஆயர்செய்யப்படுவார்கள். குறைந்தது 5 வருடமாவது

கிடைக்கும்” எனக் கூறியபடி பொலிஸ் எழுந்து போக முயற்சித்தார்.

கையைக்காட்டி இருக்கும் படி கூறிய கீமா சொன்னான். “5 வருடச் சிறை அவர்களுக்கு ஒரு இராசவாழ்க்கை. இக்காலம் இவர்களை மாற்றாது. 5 வருடத்தின் பின் மீண்டும் இன்னுமொரு கொலையா? இவர்களிடம் இருந்து உலகத்தை 5 வருடம் மட்டும் தான் உங்களால் காப்பாற்ற முடியுமா? மூன்றாவது உலக நாடுகளுக்கு உதவுகிறோம் என்று ஒரு நாளைக்கு உணவளித்து ஒன்பது வருடங்கள் பட்டினிபோடுவது போன்ற கண்துடைப்புக்கள் வேண்டாம். அவர்களின் மண்டைக்குள் ஊற்றப்பட்ட கருங்களியை அகற்றுவதற்கு நல்லறிவேற்றி, சலவை செய்ய முடியுமா என்று பாருங்கள். இன்று இருக்கும் அமைதி போதும் என்பது போதாது. என்றும் அமைதி வேண்டும். அதற்கு மனிதம் என்பது ஒன்றே என்ற அறிவுவேண்டும். தண்டனைகளால் எவரும் திருந்திவிட முடியாது. ஆக்கப்பூர்வமாக அவர்களின் அறிவுக்கு ஏதாவது ஊற்றுங்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் நிறத்துவேசத்துக்கு மனிதநேயம் எனும் அறிவூற்றுங்கள். போர்ப்பேயின் பிடியில் இருந்து பயந்து ஓடிவந்தவர்கள் நாங்கள். இங்கேயும் நாம் நிறத்துவேசம் எனும் பனிப்போரை தனித்தனியாய் மறைமுகமாய் எதிர்கொள்கிறோம். இதைச் சட்டம் போட்டுத் திருத்த முடியாது. பாலர் பாடசாலைகளில் இருந்தே திட்டமிட்டு மதத்தைப் போதிப்பதற்குப் பதிலாக மனிதநேயத்தைப் போதியுங்கள், அன்பைப் போதியுங்கள். நாசிகளின் நாதஸ்வரத்துக்கு ஊதுகுழலாய் இருக்கும் அரசியல் வாதிகளையும், செய்தியூடகங்களையும் திருத்துங்கள்; தண்டியங்கள். செத்த கிட்லரை சாக விடுங்கள். மீண்டும் உயிர்ப்பிக்காதீர்கள். மனிதத்தை மதித்துத் துவேசம் என்ற தொல்லையை அகற்றி எல்லையற்ற உலகத்தை ஆக்க

முயற்சியுங்கள். நச்சு மரத்தின் ஆணிவேர் எங்கோ இருக்க விழுதுகளை அறுத்து என்ன பயன்?" அவளின் விரிவுரையைக் கேட்ட பொலிஸ் தலையிலும் இருந்த துவேசம் எனும் கறுப்புத்தார் கழுவுப்பட்டது போன்ற உணர்வுடன் எழுந்து நடந்தார்.

பெற்றோருக்குக் கடிதம் எழுத அமர்ந்தவன் ஓடுநாற்காலியில் கோலில் இருந்த கீமாவின் குரல் கேட்டு நினைவுகள் கலைந்தன. “கடிதம் எழுதி முடிந்ததா?” நினைவுகளிடையே தடுமாறியவன் இல்லை என்றபடி மீண்டும் எழுதத் தொடங்குகின்றான்.

“பெற்றோரே! பிணம் தின்னி, மனித மாமிசம் புசிக்கும் ஆபிரிக்கக்கறுப்பி என்றெல்லாம் எழுதி என்காதலியைத் துவேசித்தீர்கள். இது உங்களின் அறிவின் குறைவைக் காட்டுகிறது. இன்று எமது தேசம் துவேசம் என்ற தீப்பிழம்பாகப் பற்றி எரிகிறதே யாரால்? தூரநோக்கும், மனிதநேயமற்ற துவேச அரசியல் வியாபாரமும், உண்மையை விளங்க விரும்பாத தன்மையினாலுமே. நீ யார் எனக்கேட்கும் போது நாடு, நகரம், கிராமம், குறிச்சி, எனக்குறுகிக் குறுகி மதம், சாதி, பெயர் எனச் சிறிய வட்டத்துக்குள் மனிதன் குறுகிவிடுகிறான். அடையாளம் என்ற பெயருக்குள் அடங்கி அணைந்து விடுகிறான்.

கல்யாணம் என்ற போர்வைக்குள் பொருள் பண்டங்களுக்காகவோ, பேர் புகழுக்குமாகவோ ஆடம்பரத்தை எடுத்துக்காட்டும் பௌசகங்களுக்காகவோ பொய்வாழ்க்கை ஒன்றை நான் வாழவில்லை. அன்பு கொண்டவர்களாய் இன்பதுன்பங்களில் இரண்டறக் கலந்து கடைசி மட்டும் காதலர்களாகவே வாழ்வோம். இப்படி நான் எழுதுவது கூட உங்களுக்கு வேடிக்கையாவும்

பைத்தியக்காரத்தனமாகவும் இருக்கலாம், ஏனெனில் காதல் என்பது எமது கலாச்சாரத்தில் எந்த வடிவத்திலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லையே.

பணத்துடன் போய்ப் படுக்கையைப் பகிர்வது விபச்சாரம் என்றால் இதைத்தானே சீதனம் பேசிப் பலதமிழ்ப் பெண்கள் குடும்பம் என்று கூட்டுமொத்தமாகச் செய்கிறார்கள். இது உத்தரவு கொடுக்கப்பட்ட ஆண்கள் செய்யும் விபச்சாரமா? விபச்சாரி எனப்பெயரிட்டோரே! ஆண்களின் கல்யாண விபச்சாரத்தை எப்படி அழைப்பது. அரேபியர்கள் பெண்களை விலைக்கு வாங்குகிறார்கள் கடைச்சரக்குகளாக. பொருள், பண்டம், காசு, வீடு, வளவு என மாப்பிளைக்கு விலை பேசி பெண்ணல்லவோ விற்கப்படுகிறாள்! கடைச்சரக்கைவிட இழிவான பொருட்களாகத் தமிழ்ப் பெண்கள் ஆக்கப்படுகிறார்கள். காசைக் கொடுத்துப் பொருளைப் பெறுவது கடைச்சரக்கு, காசு பொருளுடன் பெண்ணையும் கொடுத்தனுப்பும் உலகின் மலிவான சரக்குகள் தமிழ்ப் பெண்களா? அப்படியான பதுமை ஒன்றை எனக்கு அடிமையாக்குவற்கு நீங்கள் இட்டதிட்டம் பிழைத்ததால் என்னையும் கீமாவையும் திட்டித்தீர்த்தீர்கள். கறுப்பினப் பெண்களும் உங்களைப் போல் பெண்கள் தான். அவர்களிடமும் அன்பு, பாசம், காதல், நேசம், மனிதாபிமானம் எல்லாம் உண்டு. வெள்ளையன் நிறம், இனத்தை வைத்து வெறுக்கிறான். நீங்களும் அதைத்தானே செய்கிறீர்கள். இக்கடிதம் உங்கள் மனத்தில் ஏதாவது நல்லமாற்றத்தை ஏற்படுத்துமாயின் அதுவே போதும்.

இவ்வண்ணம்
உண்மையுள்ள
சுகுமாரன்

ஆரம்பத்தில் கால்கள் இல்லை என்பதை ஏற்கமுடியாது கதறியழுத கீமா, காலப்போக்கில் குறைமறைந்து அன்பில் நிறைந்து வரையறையற்ற காதலர்களாய் சிரஞ்சீவிகளாய், துவேசத்துக் கெதிராகக் கொடிதூக்கும் குடும்பமாய் வாழ்கிறார்கள். அன்பெனும் ஆழியில் காதல், மனிதநேயம் எனும் அலைகள் பொங்கி எழும்போது துவேசம் எனும் துரும்பு துவண்டு கரைக்குத் தூக்கி எறியப்பட்டு விடுகிறது.

அன்புக்கு உண்டோ வரையறை, வரையறை இருப்பின் அது அரைகுறை அரைகுறை!

Thileepan T

Ammerudhelinga, 72, Lei 1653

0959 Oslo - 9

தொலைபேசி : 98650653

மின் அஞ்சல் : thilee.thiru@c2i.net

ஊமை உறவு

நெல்சன் அன்ட் செப்பேட்டில் பஸ் தரித்து நின்றது. சுதா அவரச அவசரமாகப் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி மல்வேன்மோலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். பனிக்காலத்தின் அடையாளச் சின்னங்கள்... எங்கும் வெண்மை. சினோ வழிக்கப்படாத நடைபாதை... வழக்கி விழுந்து விடுவேனோ என்ற அங்கலாய்ப்பில் அவள் சென்று கொண்டிருந்தாள். ம்... என்ற பெருமூச்சு இடையிடையே அவளின் உள்ளச் சுமையைக் குறைப்பது போல் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. மூன்று வருடங்களுக்கு முன் கனடாவில் தனது வாழ்க்கை எப்படியெல்லாம் இருக்குமெனக் கனவு கண்டவள் இன்று தனது நிஜவாழ்க்கையை எண்ணி நிலை குலைந்து போனவளாய் விரக்தி - வேதனை... நம்பிக்கை வரட்சியின் விளிம்பில் நின்று ஒவ்வொரு நாளையும் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். சுதாவின் மூன்று தமையன்மாரின் கூட்டு முயற்சியால் பன்னிரண்டாயிரம் கனேடியடொலர்கள் செலவில் அவள் கனடாவிற்கு வரவழைக்கப்பட்டாள். பார்ப்பவர்களைத் திடீரெனக் கவரக்கூடிய தன்மை அவளிடம் குறைவாகக் காணப்பட்டாலும் படிப்பு.. ஏனைய குடும்பப் பண்புகள் தகுதியான அளவிற்கு இருந்தது.

இந்நிலையில் சிவா அவளைத் திருமணம் செய்ய விரும்புவதாக அவளின் தமையன் மூலம் தெரிவித்தான். அவள் கனடாவிற்கு வந்த இரண்டாவது மாதமே திருமணம் ஏற்பாடாகிவிட்டது. அன்றைய கனடாத் தமிழர்களின்

வழக்கப்படி பதினையாயிரம் கனேடிய டொலர்கள் சீதனமாகக் கொடுத்துச் சிறப்பான முறையில் திருமண விழாவும் செய்யப்பட்டது. சுதாவின் பெற்றோர் அவளின் திருமண வீடியோப் படத்தைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோசப்பட்டதுடன் நிம்மதிப் பெருமூச்சும் விட்டுக் கொண்டனர்.

“சுந்தரத்தாற்ற பொடியள் ஒரு மாதிரிப் பெட்டைக்கு நல்ல மாப்பிளை எடுத்துப் போட்டாங்கள்.” இது ஊராரின் வெம்பல். சிவாவின் சகோதரர்களுக்கு அவளின் சீதனக் காசில் உள்ள பற்று அவள் மேல் இல்லை என்பது சுதாவிற்கு என்றோ தெரிந்து விட்டது. இருந்தாலும் சிவாவின் அன்பு ஒன்றே போதும் என்றிருந்தவளுக்கு அவனும் தன் சுயரூபத்தைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டான்.

அவனைப் பொறுத்தவரை மீளமுடியாத கடன் சுமை தமக்கையின் சீதனத்திற்குப் பெற்ற கடன் முதல் தங்கைமாரின் திருமணக் கடன்கள் என்று இருந்தவனுக்குச் சுதாவை விட அவளைத் திருமணம் செய்தால் எவ்வளவு பணத்தைத் தான் பெறமுடியும் என்பதுதான் முக்கியவிடயமாக இருந்தது. இப்போது அவளின் கடன் சுமை ஓரளவு குறைந்து விட்டது. ஆனால் குடும்பச் செலவைச் சமாளிப்பதற்கு அவனது வருமானம் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. இப்போதெல்லாம் சுதா வேலைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதுதான் அவளின் எதிர்பார்ப்பு. எதற்கெடுத்தாலும் அவள்மேற் கோபப்பட்டுப் பேசுவான்.

“எல்லாப் பொம்பிளையளும் இங்க வேலைக்குப் போய்வந்து தான் வீட்டு வேலைகளையும் செய்யுதுகள். இங்கை என்னென்னடால் வீட்டு வேலைகளைக் கூட ஒழுங்காகச் செய்யத் தெரியாது. நாள் முழுக்க வீட்டில்

இருந்து கொண்டு என்ன செய்கிறீர்.... நான் நாள் முழுக்கத் கிடந்து வேலை செய்திட்டு வாறன் நீர் கம்மா வீட்டில இருக்கிறீர்.. பெரிய அழகி... வெளியில போய் வேலை செய்தால் அழகு குறைஞ்சு போகும்...” தனக்குத்தானே சொல்வது போல சத்தமாகச் சொல்லிக் கொள்வான். “எல்லாம் என்ற தலைவிதி...”

எல்லாப் பொடியளும் நல்ல வடிவான பெட்டையளைக் கூட்டி கொண்டு போகேக்கிள்ள நான்.. கனடாவில் இருந்தும் இப்படியொரு பொம்பளையைக் கூட்டிக் கொண்டு திரியவேணுமெண்டது என்ற விதியில்லாமல் வேற என்ன...

“சுதா.. சுதா.. இஞ்ச வாரும்! எத்தின தரம் சொன்னான். மற்றப் பொம்பிளையளைப் போல கிறீமை அதை இதைப் பூசிக் கொஞ்சமாவது பார்க்கக் கூடியதாக இரும் எண்டு..” தினமும் அவன் கூறும் இவ்வார்த்தைகள் அவளுக்குப் பழக்கப்பட்டவையே. திருமணமாகி மூன்று வருடங்களாகிவிட்டன. சினிமா, கடை, விழாக்கள் என்று அவனுடன் சேர்ந்து அவள் போனது விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய நாட்கள் தான்! நெருங்கிய உறவினர்களின் திருமணம், பூப்புனித நீராட்டு, பிறந்த நாள் என்றால் விழாமுடியும் நேரம் போய் வருவார்கள். அவளைப் பொறுத்தவரை வாழ்க்கை என்பது ஒரு வேஷம் போலவே. கடன் சுமையைச் சொல்லிச் சொல்லிக் குழந்தை பெறுவதையும் தற்காலிகமாக நிறுத்திக் கொண்டார்கள்! தனது கவலைகளை மறப்பதற்குக் குழந்தை ஒன்று இல்லையே என்பது அவள் மனத்தில் உள்ள ஆற்ற முடியாத வேதனை. தொடர்ந்து வெல்லிவெயர் எடுப்பதற்காக இப்படியொரு சோதனை அவளுக்கு. வெல்லிவெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு இலவச ஆங்கில வகுப்பிற்கும் சென்று வருகிறாள்.

இப்படியிருக்கும் போதுதான் இலங்கையில் இருந்து அவனின் பெற்றோரின் கடிதம் வந்தது.

இலங்கையில் இருந்து பெற்றோரின் கடிதங்கள் வந்தால் சந்தோசப்படுவதை விட்டு மாறாக் கவலை கொள்வோரே இங்கு அதிகம் பேர். அதில் இவர்களும் அடங்குவர்.

சுமதி கனடாவிற்கு வரப் போறன் எண்டு ஒற்றைக்காலில் நிற்கிறாள். தான் அங்க வந்துதான் கலியாணம் செய்யிறதாம். இங்க பேசிவாற மாப்பிள்ளையெல்லாரையும் வேண்டாமென்று சொல்லிறாள். அவள் கடைசிப்பிள்ளை. அவனின்ர ஆசையை நிறைவேற்றிப் போட்டால் நாங்களும் நிம்மதியாய் இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறன்” இது மாமாவின் புலம்பல்.

“அண்ணா, அப்பா, அம்மாவும் கனடாவிற்கு வந்து நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக எப்ப இருக்கப் போறம் என்று அம்மா அடிக்கடி சொல்லுகிறா. இப்பவெல்லாம் அம்மாவிற்கு வருத்தம் வந்தால் உங்களையும் அக்காவையும் பார்க்காமல் செத்துவிடுவேன் போல இருக்குது என்று சொல்லிச் சொல்லி அழுவா. போன கிழமை அக்கா கடிதம் போட்டிருந்தா. நீங்கள் எங்களை ஸ்பொன்சர் செய்யலாம் என்று எழுதியிருந்தா. சிவலிங்கத்தின் மூத்தமகன் போன மாதம் கொழும்புக்கு வந்து கலியாணம் செய்திருக்கிறார். மாமா கொழும்புக்குப் போன போது அவரைச் சந்தித்தவராம். நீங்கள் புதுக்கார் வாங்கி நல்ல வசதியாக இருப்பதாகவும் நீங்கள் நினைத்தால் எங்களை அங்கு கூப்பிடலாம் என்றும் சொன்னவராம். இங்கும் ஒரே பிரச்சனை. எப்போது என்ன நடக்குமோ தெரியாது. நீங்கள் எப்போது கனடாவிற்குப் போகிறீர்கள் என்று எல்லாரும் எங்களைக் கேட்கும் போது மனதிற்குள்

வேதனையாக இருக்கிறது. இதுவரை எங்களை அங்கு கூப்பிடுவது பற்றி நீங்கள் ஒன்றும் எழுதவில்லையே.”

இது தங்கையின் உள்ளக் குமுறல்.

“நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள்? உங்கள் சுகம் எப்படி? என்று அறியும் ஆவலே இல்லை. இவ்வளவு நாளும் இவளவு காக வேணும் என்று தான் கடிதம் வரும். இண்டைக்கு வேலையால வந்து கடிதத்தைப் பார்த்தால் சரி. என்னில் எரிந்து விழவேண்டியது தான்.” அவள் மனத்திரையில் நிழலாடிய நிகழ்வுகளால் எதிரே தெரிந்த சிக்னலையும் கவனிக்காது நடந்தவளை எதிரில் வந்த கார்க் ஹோர்ன் நிலை குலையச் செய்தது. கணநேர அதிர்ச்சியுடன் ஒருவாறு தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள். ‘என்ன வாழ்க்கை தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம்’ என அடிக்கடி அவள் மனம் எண்ணிக் கொள்ளும். அப்படி நடந்தாலும் அவமானப்படுவது நானும் எனது பெற்றோர் சகோதரர்களுந் தானே என நினைத்துச் சமாளித்துக் கொள்வாள். எல்லாவற்றையும் இயலுமானவரை சமாளித்து வாழ வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டாலும் சில சமயம் மனம் சமாளிக்க முடியாத ஒரு பலவீனத்தை அடைந்துவிடும். அவளின் பெற்றோரிடம் இருந்து வரும் கடிதங்களில் எல்லாம் அவர்கள் சுட்டிக் காட்டுவது இதைத்தான். “உனது வாழ்க்கைக்காக உனது சகோதரர்கள் தமது சக்திக்கு மீறிச் செலவு செய்து விட்டார்கள். இப்போது அவர்களிற்கும் திருமணம் செய்து கொள்ளும் வயது வந்துவிட்டது. அதைவிட உனது இரண்டு தங்கைமாரும் இன்னும் வீட்டுடன் இருக்கிறார்கள். பேசிவாற மாப்பிளை வீட்டார் எல்லோரும் அதிக சீதனம் எதிர்பார்க்கினம். நாலு பேர் கனடாவில் இருக்கினம் என்று கணக்குப் போட்டு இங்கு சீதனம் கேட்கினம். அவங்களும் ஒரே கடனும் வட்டியும் எண்டுதான் கடிதம் எழுதிறாங்கள்.

அப்பாவின்ர பென்சன் காசில நாங்கள் ஒரு மாதிரிச் சீவிக்கிறம். அவங்களின்ர உழைப்பால நாங்கள் மற்றச் சனங்கள் மாதிரி ஒண்டும் செய்யேல்ல. இங்க சனங்கள் மகன் கனடாவில்... மகள் கனடாவில் எண்டு சொல்லிக் கொண்டு கொழும்புக்கு வந்து பிள்ளையோட கதைச்சுப் போட்டு வருகுதுகள். அப்பாவுக்கு இதுகள் விருப்பம் இல்லை. நான் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை என்ர பிள்ளைகள் செய்திருக்குதுகள் என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்.”

இப்படித்தான் அவளின் பெற்றோர் எழுதுவார்கள். மொத்தத்தில் இருசாரரும் தமது வியாக்கியானங்களுக்கு முதன்மை கொடுத்துத்தான் கடிதங்கள் எழுதுவார்கள்.

கடல் கடந்து நாட்டை விட்டு வந்ததும் பாசம், பற்று, அன்பு, இரக்கம் எல்லாம் செயல் இழந்துவிட்டன போலும். வீட்டில் இருந்த போது அப்பாவும் அம்மாவும் என்மேல் எவ்வளவு பாசமாக இருந்தார்கள். எல்லாம் பாரதி சொன்னது போல் கனவாய்ப் பழங்கதையாய்ப் போய்விட்டதே என நினைத்த போது அவன் உள்ளம் அப்படியே உருகிவிட்ட நிலை. குரல் கேட்ட திசையை நோக்கி அவசரமாகத் திரும்பினாள் சுதா. “என்ன என்னைத் தெரியுதோ..?”

“ம்அ... கௌரி.. எப்ப வந்தனீர்..?” நான் வந்து ஒரு வருசமாகுது. ‘மரி’பண்ண வந்தனான். அவர் தான் ஸ்பொன்சர் பண்ணினவர். இங்க எங்க இருக்கிறீர்..? மக்கோவான் அன்ட் செப்பேட் பைவேயில சேல் போட்டிருக்குதாம். அதுதான் பாப்பம் எண்டு வந்தனான்.”

“என்ன.. ஏதோ.. விஷேசம் போல”

“ஓ... இப்ப ஆறுமாதம்.... உங்கட பிள்ளையள் ஸ்கூலிற்குப் போகினமோ..?”

சுதா சற்றுத் தடுமாறிப் போனாள்.

“எனக்கு இன்னும் அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை” என்று குறும்பாகக் கூறினாலும் சுதாவின் மனச்சுமையை கௌரியால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஏன்.. இவளவு நாளைக்கு இல்லை எண்டு போட்டு இருக்கிறீங்கள். இங்க தானே நல்ல வைத்தியம் இருக்குதாம். ஆரும் நல்ல டொக்டராய்க் கதைச்சுப் பாருங்களன்.”

கௌரி சொல்லி முடித்தாள். ம... என்ற பெருமூச்சுடன் “எங்க அவரும் ஒரே வேலை வேலை எண்டு நேரமும் இல்லை”. சுதா ஒருவாறு வார்த்தைகளை முறித்துக் கொண்டு தற்காலிகமாக நிம்மதியடைந்தாள்.

“சரி அப்ப நான் வாறன்..” என்றபடி கௌரி விலகிச் சென்றாள்.

பாங்கில் இருந்து அம்மாத வெல்வெயர்ப் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினாள் சுதா. தொலைபேசியில் செய்தி காத்துக் கொண்டிருந்தது. சிவாவின் அக்கா அவசரமாகத் தன்னுடன் தொடர்பு கொள்ளும்படி செய்திவிட்டிருந்தா.

சுதா அவசர அவசரமாக அவர்களின் தொலைபேசி எண்களை அழுத்தினாள்.

“கடையளில் சுத்தித் திரிஞ்சு போட்டு இப்பதான் வந்ததோ..?” என்ற சசியின் பேச்சைக் கேட்ட சுதா! “என்னை என்னெண்டு நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறீங்கள்! மரியாதை, கொடுத்து வாங்க வேண்டிய ஒரு பொருள். அதைப் பறிச்சு எடுக்க நினைக்க வேண்டாம்” என்று ஆவேசமாகக் கூறினாள். “ஓ... அவன் வரட்டும். நான் கதைக்கிறான் வை போனை என்றான் சசி.

நேரம் ஆறு மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அழைப்பு மணி ஒலித்தது. சிவா களைத்துச் சோர்ந்து போய் கையில் 'லஞ்'பையுடன் வந்தான். அவனும் வரத் தொலைபேசியும் ஒலித்தது. "ஹலோ..." என்றவன் பதிலுக்கு ஒன்றும் பேசாமல் தொலைபேசியை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். சுமார் அரை மணித்தியாலம் இருக்கும். அவன் பேசத் தொடங்கினான்.

"இவளவு கதை கதைக்கிற எங்கட குடும்பத்துக்காக நான் எவளவு கஷ்டப்படுகிறான். உன்ர சீதனத்துக்கு அப்பா பட்ட கடனை வட்டியும் முதலுமாக நான் திருப்பிக் குடுக்கப் பட்டபாடு எனக்குத் தான் தெரியும். நான் சுதாவைக் கலியாணம் செய்தது அள்ளின்ர சீதனத்திற்காகத் தான். அண்டைக்கு நான் அந்தக் காசை வாங்கியபடியால்த் தான் இண்டைக்கு உயிரோட இருக்கிறன். எல்லாப் பொடியளையும் மாதிரி வடிவான ஒரு பெட்டையைக் கூட்டிக் கொண்டு திரிய எனக்கும் விருப்பம் இல்லாமல் இல்லை. தகப்பன், தாய், சகோதரம் எண்டு நினைச்சதால் தான் இப்படி இருக்கிறன். கடைசியில நீங்களும் நன்மை சொல்ல மாட்டீங்கள்.." சிவாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு சசி மௌனமாகிப் போனான்.

சடாரெனப் போனை வைத்துவிட்டு வந்தவன். "சுதா.. வா இஞ்சை.." என ஆவேசத்துடன் அழைத்தான். திடீரென அவள் கன்னத்தில் அறை விழுந்தது. அவள் அழவில்லை. மாறாக அவன் முகத்தை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தான். "ஏன் என்னை இப்ப அடிச்சனீங்கள்..?" என்று நிதானமாகக் கேட்டாள்.

"அக்காவோட என்ன கதைச்சனீ.. மூடு வாயை" என்றான்.

"காசுக்குத் தான் என்னைக் கலியாணம் செய்தது எண்டு அடிக்கடி சொல்ல உங்களுக்கு வெட்கம் இல்லையா...?"

காசுக்காக விளையாட என்னுடைய வாழ்க்கைதான் உங்களுக்குக் கிடைச்சதா...? மூண்டு வருசமாகப் பிள்ளையும் வேண்டாமெண்டு தனிமரமாக வாழறன். என்ற தனிமை, ஏக்கம் உங்களுக்கெப்படி விளங்கும்.” வார்த்தைகள் தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்டன. சுதா கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுதாள்.

“ஏன் இப்ப அழுது அக்கம் பக்கத்துச் சனங்களுக்குக் காட்டுறாய். நான் ஒருத்தன் உயிரோட இருக்கிறதால தான் எல்லாருக்கும் இடைஞ்சல்.”

“இப்ப எங்க போறீங்கள்...” என இடை மறித்தாள் சுதா. “இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமையும் அதுகுமாக என்ன வேலை செய்யிறீங்கள்...?”

அவன் அவசர அவசரமாக வீட்டை விட்டு வெளியேறினான். கதவைப் பூட்டி விட்டு வந்து கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டாள் சுதா. அவளுக்கு நித்திரை வரவில்லை. இனம்புரியாத பயப்பீதி மனதை ஆட்கொண்டிருந்தது. ‘எங்க போனார்...?’ ஏன் போகிறார்...? என்ற வினாக்களுக்கு விடை தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

நேரம் அதிகாலை மூன்று மணி இருக்கும். தொலைபேசி ஒலித்தது. “ஹலோ.. நான் இங்க சிவான்ர பிறன்ட் ரஞ்சன் கதைக்கிறன். சிவா எங்கட ரூமிலை நிக்கிறான். விடிய வருவான். ஆள் எக்கச்சக்கமாய்த் தண்ணி அடிச்சிட்டுது. அதுதான் எழும்ப ஏலாமல்ப் படுத்திட்டான்.”

சுதாவால் நம்பமுடியவில்லை. அவளுக்குத் தலையைக் கொண்டு போய் எங்காவது மோதி அழ வேண்டும் போல் இருந்தது. அவள் தனது நிலையை எண்ணிக் கண்ணீர் வழிய அழுகிறாள். அவளது கண்ணீரால் தலையணையும் நனைந்துவிட்டது.

பனிப்படலத்தினூடே சூரியக்கதிர்களின் பிரகாசம் அவள்படுத்திருந்த அறையின் யன்னல்களில் பட்டுத் தெறித்தது. படுக்கை அறியிலிருந்து வெளியே வந்தவன் ஹோலில் உள்ள சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டான்! “ம்”... என்னுடைய ஊமை வாழ்க்கைக்கு எப்போது ஒரு விடிவு வரும்?” என்ற கேள்விக் குறியுடன் அவன் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறான்.

திருமதி கலாமலர் கதிர்காமநாதன்

82, Howell square
Scarborough - ont
Mib 1C4

கௌரவம்

ஹோலில் புரோக்கர் சுந்தரத்தின் குரல் கணீரென்று பலமாகக் கேட்டது. “குறிப்பெல்லாம் நான் சாத்திரியாரைக் கொண்டு வடிவாப் பாத்திட்டன். தொண்ணூறு வீதம் நல்ல பொருத்தம். சிவராசா அரசாங்க உத்தியோகத்திலை என்ன தராதரத்தோடை இருந்தவனெண்டு எனக்குத் தெரியுந்தானே? மாப்பிளையை அதுக்குத் தக்க மாதிரித்தான் பாத்திருக்கிறன்.” புரோக்கர் முக்கியமான பொயின்ரில் சஸ்பென்ஸ் வைத்துச் சுற்றி வளைத்துக் கதைத்தது சரஸ்வதிக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“சுந்தரண்ணை நேரை விசயத்துக்கு வாங்கோ. பொடியன் என்ன வேலை? குலங்கோத்திரம் எல்லாம் எங்களுக்குப் பொருத்தம் தானே? முதல் எத்தினையோ நல்ல பொடியனின்ரை சாதகம் வீடு தேடி வந்தது. கடைசியாப் பேசின மாப்பிள்ளை ரவி பி.ஏ. படிச்சவன். குணத்திலை தங்கக் கம்பி. ஆனால் பொடியன் தகப்பன்ரை தோட்டத்தைத் தான் தொடர்ந்து செய்வன். அரசாங்கவேலையிலை யாற்றையும் காலைப் பிடிக்க மாட்டன் எண்டு பிடிவாதமாக நிற்கிறான். தோட்டக்காறனுக்கு என்னென்டண்ணை என்றை பிள்ளையைக் கட்டிக் குடுக்கிறது. இவரும் ஊருக்கை நாலுபேர் சால்வையைத் தோளாலை எடுக்கிறமாதிரி ஒரு கௌரவமாய் வாழுறவர். அதுதான் அந்தப் பொடியன் ரவியைச் செய்ய நாங்கள் மறுத்திட்டம்.”

“அதென்னண்டு பிள்ளை தோட்டக்காரனை உன்ரை மோளுக்குச் செய்யிறது? ஒரு தராதரம் வேண்டாம். நான் பேசின இந்த மாப்பிளை திலீபன் கம்மா அப்பிடி இப்பிடி இல்லை. கனடா, கனடா?” என்று கனடாவுக்கு ஒரு அழுத்தம் கொடுத்துப் புரோக்கர் சொன்னபோது அவரது பையனே கனடாவில் இருப்பது போல் அவருக்குக் குரலில் பெருமை வழிந்தது. பி.ஏ., பி.எஸ்.சி, எம்.ஏ., எம்.எஸ்.சி., எம்.பி.பி.எஸ் என்று எல்லாப் பட்டங்களுமே ஓரங்கட்டிக் கொண்டு அழுங்கிப் போகக் கனடா மாப்பிளை என்றொரு தகைமை பெயரின் பின்புறம் அடைமொழியாக ஒட்டிக் கொண்ட போது சிவராசாவுக்கும் சரஸ்வதிக்கும் மட்டுமல்ல எல்லாவற்றையும் கதவிடுக்கு வழியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த லதாவுக்கும் வாயெல்லாம் பல்லாகிவிட்டது.

லதாவின் இந்த இருபத்தெட்டுவயது வரை சிவராசாவும் சரஸ்வதியும் காணாத புரோக்கரும் இல்லை, பார்க்காத குறிப்பும் இல்லை. இந்தத் தராதரப் பிரச்சினையாலும் குறிப்புப் பொருந்தாததாலும் அவர்கள் தேடிய வரன் கிடைக்கவில்லை.

மூக்கும் முழியுமாகக் கண்ணுக்கு லட்சணமான பெண் லதா. ஏ.எல் படித்து விட்டு இரண்டு மூன்று புள்ளிகளால் பல்கலைக்கழகத்தைக் கோட்டை விட்டாலும் படிப்பில் படு சுட்டி. ஒரே பெண் சுமாரான வசதியும் உண்டு. அப்படி இருக்க, கண்ட கண்ட தொழில் செய்பவர்களுக்கெல்லாம் கழுத்தை நீட்ட அவளுக்கென்ன தலையெழுத்தா?

டாக்டர், என்ஜினியர் என்று எடுக்கக் கூடியளவு சிவராசாவுக்குச் செல்வ வளம் இல்லாவிட்டாலும் பட்டதாரிகளைச் சுண்டி வாங்கக் கூடியளவுக்கு அவரிடம் பணபலம் இருந்தது. பிறகென்ன?

லதா இன்ப வானில் பறந்தாள். எப்போது அவள் தோழி மாலாவைக் கண்டு சந்தோஷத்தைப் பகிரலாம் என்று மனம் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்தது.

அவள் நினைவை அறிந்தவள் போல மாலா வந்து கொண்டிருந்தாள். தோட்டக்காரன் என்பதால் லதா குடும்பத்தவரால் நிராகரிக்கப்பட்ட ரவி பி.ஏ.ஐ மணந்து கொண்டவள் மாலா. ரவி பல ஏக்கர் தோட்டத்துக்குச் சொந்தக்காரன். கூலிக்கு ஆட்களை வைத்து வேலை செய்வதுடன் தானும் அவர்களுடன் சரிநிகராக நின்று தொழில் செய்பவன். பணத்துக்கோ நிம்மதிக்கோ குறைவில்லாமல் மாலா வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் தோட்டக்காரன் என்ற அடைமொழியைச் சுமந்து கொண்டிருந்தவனின் மனைவியான மாலாவைச் சரஸ்வதி இளக்காரமாகவே பார்ப்பதுண்டு.

“என்ன மாலா? நல்லாக் கறுத்துப் போனாய்? தோட்டத்திலை வேலை செய்யிறவைக்குச் சாப்பாடு சமைக்கிறதென்ன சும்மாவே? ஒவ்வொரு நாளும் எத்தனை சீவனுக்கு அவிச்சுக் கொட்ட வேணும்; வெய்யிலுக்கை சாப்பாட்டையும் தூக்கிக் கொண்டு நீ நடக்கிறதைப் பாக்க எனக்கு வயித்தைப் பத்தி எரியிறதடி. மேனை... உதுதான் காலம் போனாலும் நல்ல தொழில் செய்யிற மாப்பிளையா வேணுமெண்டு நாங்கள் காத்திருந்தனாங்கள்” என்று சரஸ்வதி நீட்டி முழக்கிக் கொண்டு போனபோது மாலாவின் குரல் இடையில் புகுந்து வெட்டியது.

“அனா! வேலை செய்யிற ஆட்களுக்குப் பசிதீர்ச் சாப்பாடு சமைக்கிறதும் அதைக் கொண்டு போய்க் குடுக்கிறதும் அவையோடை நானும் இவரும் ஒண்டா இருந்து தோட்டத்துக்கை கதை பேசியபடி சாப்பிடுறதும் எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுமே? வெறும் புட்டும் சம்பலுமே சேர்ந்துச் சாப்பிடும் போது அமிர்தமாகிப்

போகிற விந்தை இருக்கே... அது அனுபவிச்ச எங்களுக்குத்தான் தெரியும். தோட்டத்துக்கு ஒரு நாளைக்குப் போகாட்டிலும் பிள்ளையளை விட்டிட்டு இருந்த மாதிரி என்றை மனம் தவிக்கிற தவிப்பைச் சொன்னால் நீங்கள் சிரிப்பியள். ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒவ்வொரு வினாடியும் பயிர்கள் பச்சைப் பசேல் எண்டு வளர்ந்து கொண்டு போகிற அழகை ரசிக்க இந்த ரெண்டு கண்ணும் போதாது அன்றீ.” அப்போதும் அந்த அழகைக் கற்பனையில் ரசிப்பவள் போல் அவள் கண்கள் கனவுலகுக்குச் செல்ல முனைந்தபோது லதா அவளை அவசரமாகக் கூப்பிட்டாள்.

சிவராசாவும் சரஸ்வதியும் அவளை விசித்திரமான ஒரு ஜந்தைப் பார்ப்பது போல் விநோதமாகப் பார்த்தனர். மாலா லதாவைத் தேடிக் கொண்டு உள்ளே போனாள்.

“அடியே மாலா! அவர் கனடாவாமடி. காரெல்லாம் வைச்சிருக்கிறாராம். கனடாவிலை சொந்த வீடு வாங்கிப் போட்டாராம். அதாலை சீதனக்காக ஆறு லட்சத்தோடை இந்த வீட்டையும் வித்துக் காசைத் தரச் சொன்னவையாம். அம்மா அப்பாவுக்குப் பழைய ஓட்டுவீடு இருக்குத்தானே! வேறை காணி பூமி ஒண்டும் கேக்கேல்லை. அது சரியடி. அங்கை ஒவ்வொரு அறைக்கையும் ரெலிபோன் இருக்காம். நெடுகக் கதைக்கலாமாம். வீடு முழுக்கக் காப்பெற்றும் போட்டு அலங்காரச் சாமானோடை இந்திரலோகம் மாதிரி இருக்குமாம். எல்லாம் இப்ப புரோக்கர் சொன்னவர். நான் உண்மையிலை லக்கி தானடி.” முகமெல்லாம் பெருமையில் பளிச்சிட லதா சொன்னதைக் கேட்டு மாலா புன்னகையுடன் அவள் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

இருவரும் சிறிதுநேரம் கலகலத்தபின் “லதாம்மா! நீ பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்க!” என்று

கையை ஆசிர்வதிக்கும் பாணியில் தூக்கி மாலா சீரியசாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு சொன்ன போது லதாவுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“ஐயோடியம்மா, கனடாவில் இரண்டுக்கு மேல் இல்லவே இல்லை, உனக்குத் தெரியாதா?” என்று முகம் சிவக்க மாலாவின் காதில் கிசு கிசுத்தாள்.

“அடியே அசடு? நான் அந்த அர்த்தத்தில் ஆசிர்வதிக்கவில்லையே? பதினாறு என்று குழந்தைகளையா சொன்னேன்? அறிவு கெட்டவளே?” என்று அட்டகாசமாகச் சிரித்தபடி தோழிகள் விடை பெற்றனர்.

மிகவிரைவில் எல்லாமே இனிதாக நிறைவாகி லதா திருமதி. ரவியாகிக் கனடாவிலுள்ள ரவியின் சொந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்த போது அவள் இது நாள் வரை கண்ட கனவெல்லாம் நனவானது போல் பிரமித்துப் போனாள். ஒரு கிழமை கண்மூடி முழிக்கும் வினாடியில் ஓடி மறையக் கனடாவின் அதிசயங்களை லதா வியப்புடனும் இன்பத்துடனும் அனுபவித்துக் கொண்டாள்.

“லதா இங்கை ஒரு கிழமைக்கு மேலை புதுமாப்பிளையும் லீவெடுக்கேலாது. நான் ரெண்டு நேர வேலைக்குப் போறனான்.”

“அதென்ன ரெண்டு நேர வேலை?” என்று முணுமுணுப்பாகக் கேட்டாள் லதா.

“பகல்லை ஒருஃபக்டரியிலை கிளீனிங். இரவிலை ரெஸ்ரோறன்ரிலை டிஸ்வோஷிங். பகல் வேலையாலை நேரைரெஸ்ரோறன்ற்றிரிலை பேர்ய் வேலை செய்திட்டு விடிய மூண்டு மணிக்குத் தான் வந்து படுப்பன். காலைமை

எட்டு மணிக்கு வேலையிலை நிக்கோணும். நான் ரெஸ்ரோறண்டிலை சாப்பிட்டிட்டுத் தான் வருவன். அதாலை நீ சாப்பிட்டிட்டு நேரத்துக்குப் படு. நான் ஒரு நாளைக்கு நாலு மணி நேரம் தான் படுக்கிறது. அதாலை ஏழுமணிக்கு முதல் என்னை எழுப்பிப் போடாதை. இல்லாட்டில் வெள்ளன எழும்பிச் சமைச்ச வைச்சிட்டுத் தான் போறனான். இப்ப தான் நீ வந்திட்டியே?” என்று திலீபன் செல்லமாகக் கன்னத்தில் தட்டியபோது லதா உறைந்து போயிருந்தாள்.

“கிளீனிங், டிஷ் வாஷிங், அதென்னது?” என்று ஈனஸ்வரத்தில் கேட்டாள். அவன் போட்டுக் கொண்டு திரியும் கோட்கூட்டுக்கும் இந்த வேலைக்கும் சம்பந்தம் இருப்பதாக அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

“கிளீனிங் எண்டால் தெரியாதே? இடத்தைக் கூட்டிக் கிளின் பண்ணுறது தான் ஓ... அதைக் கௌரவக் குறைச்சல் எண்டு நினைக்கிறியோ? இதென்ன களவு, சூதோ? இதுவும் ஒரு தொழில் தானே? இஞ்சை வெள்ளைக்காறங்கள் முதலாளி மாரெண்டாலும் ரொயிலெற் கூடக் கழுவுவாங்கன். ரெஸ்ரோறண்டிலை கோப்பையளைத் துப்பரவாக்கிக் கழுவுற மெஷினிலை போட்டு கழுவ வேணும்.”

ஏறக்குறைய மயக்கம் போடும் நிலையிலிருந்த லதா சிறகொடிந்த பறவை போல் திலீபனைத் தீனமாகப் பார்த்தாள். அவளது மனநிலையை உணர முடியாதவனாகத் திலீபன் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

“உனக்கு ஒரு விசயம் சொல்லோணும் எண்டு இருந்தனான். இஞ்சை பாங்கிலை கடன்பட்டுத்தான் பொதுவாய் எல்லோரும் வீடு வாங்குறது. மாதாமாதம் அதைக் கட்ட வேணும். தனிய என்ரை உழைப்பு வீட்டுச்

செலவுக்கும் கடன் கட்டவும் காணாது. உன்ரை சீதனக் காகம் தாலி, கூறை, கலியாண மண்டபம் செலவு, அது இதென்று முடிஞ்சு போச்சு. இஞ்சை எதுக்கெடுத்தாலும் செலவு தானே?” திலீபன் தொடர்ந்தான்.

“இப்ப நான் என்ன செய்யிறது?” என்று லதா கேட்ட போது அவள் இதயம் அடித்துக் கொண்டது அவளுக்கே பயங்கரமாக இருந்தது.

“உனக்கும் ஒரு வேலைக்குச் சொல்லி வைச்சிருக்கிறன்.”

“என்ன வேலை, கிளீனிங்கோ?” என்று லதாவின் குரல் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து கேட்பது போல் சன்னமாக ஒலித்தது.

“உனக்கு அந்த வேலை இல்லை. இஞ்சை வேலையிலை தராதரம் பார்க்கக் கூடாது. செய்யும் தொழிலே தெய்வம் எண்டு செய்யோணும். ஒவ்வொரு வேலை எடுக்க அவனவன் நாய்ப்பாடுபடுவான். உனக்கப் பிறெசிங் எண்டு துணியை அயன் பண்ணுற வேலை. நிண்ட நிலையிலை தான் எட்டு மணித்தியாலமும் நிக்க வேணும். இரண்டொரு நாளைக்குக் கஷ்டமாயிருக்கும். போகப்போகப் பழகியிடும். கொஞ்சம் ஹீர்தான் மற்றும்படி பிரச்சனை இல்லை. உனக்கும் லிப்ஸ்ரிக், கிரீம், சென்ட், ஹெர் ஸ்ரைல் எண்டு அடிக்கடி செலவு வரும். கனடாவிலை நல்ல லுக் முக்கியம். முன் மயிரைக் கொஞ்சம் வெட்டிச் சுருட்டி விட்டால் எடுப்பாய் இருக்கும். உடுப்பும் டீசன்ராய் இருக்கோணும். குளிர்மையாய், ஸ்மாட்டாய் இருந்தால் உடனை வேலைக்கு எடுப்பங்கள்”

லதாவின் வானளாவ உயர்ந்து நின்ற தராதரம், அந்தஸ்து, கௌரவம் என்ற கற்பனைக் கோட்டைகள் கக்கு நூறாகி இடிந்து தரையோடு தரையாகிப் போக, அதனால்

நெஞ்சில் ஏற்பட்ட வலியைச் சீராக்க முனைபவன் போல் அவன் தனது வலது கையை எடுத்து மார்போடு அழுத்திக் கொண்டான். இதயம் எகிறி விழுந்து விடுவது போல் படபடத்துக் கொண்டிருந்தது அவளது காதில் டமாரமடித்தது போல் ஒலித்தது.

அல்லையூர் காந்தி அருணாசலம்

Mrs. G. Arunasalam
12, st. Dennis Dr # 726
Donmills, Ont
M3C 1G2
T.P- (416) 425-2594

நெருப்பு மலர்

பல்கலைக் கழக வகுப்பு முடிந்து வெளியே வந்து பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தாள் ஷோபிகா.

அப்போது அவளை நோக்கி நடந்து வந்த அலெக்ஸாண்டர் அவளருகில் கொஞ்சம் நெருக்கமாக நின்றவன், “ஷோபி” என்று தாழ்ந்த குரலில் அழைத்தான்.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“ஷோபி, என்ன முடிவு பண்ணியிருக்கே...” என்று அமைதியாகக் கேட்டவன் அவளுடைய அழகிய விழிகளைக் கூர்ந்து பார்த்துக், கொண்டிருந்தான்.

அந்தப் பார்வையில் ஓர் ஏக்கம் தென்பெற்றது.

அவளுடைய அந்தக் கேள்வி அவள் சட்டெனப் பதில் சொல்லாமல் தனக்கு முன்னால் உயர்ந்து வளர்ந்து நின்று காட்சி தரும் சில்வர் பேர் மரத்தின் உச்சியைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மாலை மணி ஏழு.

மேல் திசையிலிருந்து மஞ்சள் ஒளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்த சூரியனின் கதிர்கள் அந்த பேர் மரத்தின்

உச்சியில் உள்ள காய்களில் பட்டு அவை பல வண்ணங்களில் மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

அந்த ரம்யமான காட்சியைக் கண்டு களித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஷோபிகா.

திடீரெனக் கார்மேகக் கூட்டம் சூரிய ஒளியை மறைத்தது.

இதமாக வீசிக் கொண்டிருந்த காற்று இப்போது குளிர்ந்து வீசியது.

உடலை லேசாகச் சிலிர்த்துக் கொண்ட ஷோபிகா ரெண்டு உள்ளங்கைகளையும் மெல்லத் தேய்த்துக் கன்னங்களில் ஒத்திக் கொண்டாள்.

“குளிருதா” என்று கேட்டபடி தன் கையில் உள்ள ஜாக்கட்டை அவளிடம் நீட்டினான்.

“வேண்டாம்” என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டினாள் அவள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் சூரியனை மறைத்திருந்த மேகக் கூட்டங்கள் விலகியதும் குளிர் மறைந்து காற்று இதமாக வீசியது.

அவள் மௌனமாக நின்றிருந்தாள்.

“ஷோபி, நான் கேட்டதுக்கு மறுமொழி சொல்லேன்” என்று மறுபடியும் கேட்டான் அவன்.

அவனுடைய அந்தக் கேள்வி அவளுக்கு மன எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது.

ஒரு முறையல்ல பலமுறை அதே கேள்வியை அவன் கேட்டுள்ளான். இன்று அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டான்.

“அலெக்ஸ், நீயும் நானும் ஒரே பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரே வகுப்பில் படிக்கிறோம். உம்மேல எனக்கு நல்ல எண்ணம், நல்ல அபிப்பிராயம் இருக்குது. அதனால் நாம நல்ல நண்பர்களாவே பழகுவோம்” என்றவன் அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தான்.

அவன் ஏதோ சொல்வதற்கு முயன்றான். ஆனால், அதற்குள் அவன் முந்திக் கொண்டவன்,

“அலெக்ஸ், உன்னோட மன நிலையை என்னால புரிஞ்சிக்க முடியுது. அதனால் என்னெவிட அழகான பொண்ணுங்க எத்தனையோ பேர் இருக்காங்க. அவுங்கல ஒருத்தியை நீ காதலிக்கிறது...” ஷோபிகா வார்த்தையை முடிக்கு முன்,

“அந்த ஒருத்தி நீதாங்கிறத நான் எப்போதோ முடிவு பண்ணிட்டேன். அதனாலத்தான் உன்னையே சுத்திச் சுத்தி வர்றேன்” என்றவனின் குரலில் ஓர் அழுத்தமும் ஏக்கமும் தென்பெற்றது.

அவன் அவளுடைய கரிய விழிகளைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அவளுடைய அழகான விழிகளில் காதல் உணர்வின் ஏக்கப் பார்வையை அவன் எதிர்பார்த்தான்.

ஆனால், அவளோ,

“அலெக்ஸ், நீ உன்னோட எண்ணத்த மாத்திக்கிறது நல்லது. ஏன்னா எனக்கு இந்தக் காதல் கலியாணம் என்கிறதுல கொஞ்சங்கூட மன ஈடுபாடோ பற்றுதலோ இல்லே” என்று விரக்தியாகச் சொன்னாள்.

ஷோபிகாவின் அந்த விரக்தியான சொல்லால் ஒருகணம் பிரமித்துப் போனவனின் முகத்தில் சோகம் கப்பியிருந்தது.

அவள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் மனத்தளவில் பாதிக்கப் பெற்றுள்ளாள் என்றெண்ணிய அலெக்ஸாண்டர் வாஞ்சையோடு அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய உள்ளத்தில் அவளுக்கு மட்டுந்தான் இடம் என்று முடிவு பண்ணியிருப்பவன் தன் காதலைப்பற்றி தன்னுடைய பெற்றோரிடம் தெரிவித்திருந்தான்.

அலெக்ஸாண்டரின் தந்தை சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கனடாவுக்கு வேலை தேடி வந்த ஒரு எம்.பி.பி.எஸ் டாக்டர்.

ஐந்து ஆண்டுகால பெரும் முயற்சியால் மருத்துவத் துறையில் நிறைய வருமானம் பெற்றவர். கார், பெரிய பங்களா என்று வாழ்க்கையை வசதியாக அமைத்துக் கொண்டதோடு கனடிய வெள்ளைக்காரப் பெண்ணொருத்தியைக் காதலித்துக் கலியாணம் செய்து கொண்டார்.

அந்தக் காதல் திருமணத்தின் வாரிசுதான் அலெக்ஸாண்டர்.

காதலுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுத்து வருகின்ற அலெக்ஸாண்டரின் தாயும் தந்தையும் அவனுடைய காதலுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

அதனால்தான் அவன் ஷோபிகாவை ஆழமாகக் காதலித்தான்.

ஆனால், ஷோபிகா...

இன்று...!

சொந்த மண்ணுக்காக... உரிமைக்காகப் போராளிகளாகத் தங்களை மாற்றிக் கொண்டு உயிர்த்தியாகம் செய்து வரும் தமிழீழத்தில், நாவற்குழி எனும் கிராமத்தில் பிறந்தவன்...!

அந்தக் கிராமத்தில் உள்ள தமிழ் தொடக்கப் பள்ளியில்தான் அவன் தன் படிப்பைத் தொடங்கினான்.

1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் 29 ஆம் நாள்...!

ஏழு வயதுச் சிறுமியான ஷோபிகா, தனது வீட்டின் முன்னே பக்கத்து வீட்டுச் சிறுமிகளோடு அம்மானை விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென அந்தக் கிராமத்துப் பகுதியிலே துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம். என்ன... ஏது... என்று சிந்திப்பதற்கு அந்த அப்பாவித் தமிழ் மக்களுக்கு நேரமில்லை.

சிங்கள ராணுவத்தின் கொடூரமான, வெறித்தனமான தாக்குதலிலிருந்து உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று உடைமைகளை மறந்து கட்டியிருந்த துணியோடு தம் பிள்ளைகளை இழுத்துக் கொண்டு வேகமாக ஓடினார்கள்.

உயிரைக் காத்துக்கொள்ள ஓடிய அந்தத் தமிழ் மக்களுக்குக் கல்லும் முள்ளும் தெரியவில்லை. மேடு பள்ளம் தோன்றவில்லை.

ஓடி... ஓடி ஒளிந்தனர். ஒளிந்து ஒளிந்து ஓடினர். அந்த ஓட்டத்திலே புலியின் வேகம் இருந்தது.

விட்டார்களா பாவிகள்.

சிங்கள ராணுவத்தினர் கொடூரமான முறையில் கொலை பாதகம் புரிந்தனர். உயிரைக் காத்துக் கொள்ள

ஓடுகின்ற தமிழ் மக்களைச் சுட்டுத் தள்ளினர். வீடுகளுக்குத் தீ வைத்தனர்.

சூடுபட்டு இறந்தவர்களின் மீது ஏறி மிதித்துச் சென்ற வெறிபிடித்த அந்த ராணுவத்தினர்,

குண்டடிபட்டு உயிர்ப்போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருப்பவர்களை அடித்தும் மிதித்தும் குத்தியும் கொலை செய்தனர்.

சிங்கள ராணுவத்தினரான அந்தக் கூலிப்பட்டாளத்துக்குக் குழந்தைகள் என்றும் சிறுவர்கள் என்றும் பெண்கள் என்றும் முதியோர் என்றும் பேதம் தெரியவில்லை.

வேட்டை நாய்களைப் போல வெறித்தனமாகச் செயல்பெற்றனர்.

உயிரைக் காத்துக்கொள்ள ஓடிய அந்தக் கிராமத்து மக்களோடு மக்களாக ஏழு வயதுச் சிறுமியான ஷோபிகாவின் ரெண்டு கைகளையும் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தனர் அவளுடைய பெற்றோர்.

ஓடி...ஓடிக் களைத்துப்போன அந்தச் சிறுமி, “ப்பா..” என்று மெல்ல குரல் எழுப்பினாள்.

ஓடிக் கொண்டிருந்த அந்தத் தந்தைக்குத் தன் மகளின் வேதனையைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

சட்டெனக் குனிந்து மகளை வாரி அணைத்துத் தூக்கிக் தன் மார்பில் கிடத்தி, வலக்கையால் அணைத்துக் கொண்டவர், இடக்கையால் மனைவியின் வலக்கையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடினார்.

ஓடிக் கொண்டிருந்த அந்தத் தாயும் தந்தையும் சடாரெனக் குப்புற கீழே வீழ்ந்தனர்.

அவர்களுடைய முதுகில் சரமாரியாகத் துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் பாய்ந்து குபுகுபுவென ரத்தம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

தந்தையின் பிடியிலிருந்து கீழே விழுந்த போது தலையில் அடிபட்ட ஷோபிகா மயக்க நிலையில் கிடந்தாள்.

பிணங்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டு அவர்கள் மீது ஏறி மிதித்துச் சென்றனர் ராணுவத்தினர்.

நீண்ட நேரத்துக்குப் பின்னர், மயக்கம் தெளிந்த ஷோபிகா, தாய் தந்தையைத் தட்டி எழுப்பினாள். அவர்கள் எழுவதாக இல்லை.

உற்றுப் பார்த்தாள். அவள் மனம் “பகீர்” என்றது.

சிங்கள ராணுவத்தால் தன்னுடைய பெற்றோர் பலியாகியுள்ளதை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. பெற்றோரை இழந்தவளை ஆதரிப்பார் யார்...!

இனக் கலவரத்தால் உயிர் பிழைத்தவர்கள் அந்தக் கிராமத்தை விட்டு வேற்றிடம் சென்றபோது நல்லமனம் படைத்த ஒரு பெரியவர் ஷோபிகாவைத் தன்னோடு அழைத்துச் செல்ல விரும்பினார்.

ஆனால் அவளோ,

யாழ்ப்பாண, சங்கானைக் கிராமத்தில் தன்னுடைய தாய்மாமன் உயிரோடு இருந்தால் அவரிடம் தன்னைச் சேர்ப்பித்துவிடும்படி சொன்னாள்.

இனக் கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த ஷோபிகாவின் தாய்மாமன் சொத்துப்பத்துக்களையும் உடைமைகளையும் இழந்திருந்தாலும் தன் மனைவியையும் ஐந்து வயது மகளையும் இழக்கவில்லை.

இனிமேலும் ஈழத்தில் இருந்தால் வாழ முடியாது. உயிர் பிழைக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தவர் எங்காவது வெளிநாட்டுக்கு ஓடிப்போக முயன்றார்.

அப்போது, ஒரு நல்ல நண்பரின் ஆலோசனையின் பேரில் தன் மனைவி மக்களோடு ஷோபிகாவையும் அழைத்துக் கொண்டு தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்று அங்கிருந்து கனடாவுக்கு ஓர் அகதியாக வந்து சேர்ந்தவர் கனடா, ஒண்டாரியோ மாநிலத்தின் தலைநகரான டொராண்டோ நகருக்கு அருகிலுள்ள ஸ்கார்ப்ரோப் பகுதியில் அடுக்குமாடி வீடு ஒன்றில் குறைந்த வாடகையில் குடி புகுந்தார்.

தொடக்கத்தில் ஓர் உணவகத்தில் சமையற்காரராக வேலை செய்தவர் அடுத்த மூன்று ஆண்டுகளில் சொந்தமாக ஓர் உணவகத்திற்கு உரிமையாளர் ஆனார்.

தன்னுடைய மகளையும் ஷோபிகாவையும் படிக்க வைத்தார். பள்ளிக்குச் சென்ற ஷோபிகா படித்தாள்...! படிப்பிலே அவள் படுகட்டியாக இருந்தாள். கெட்டிக்காரியாக இருந்தாள்.

அவள் உடல் வளர்ச்சி அடைய அடைய அறிவும் வளர்ச்சி அடைந்தது. அதே வேளையில் அவள் உள்ளம் நீறுபூத்த நெருப்பாகக் கனன்று கொண்டிருந்தது.

அவள் எவ்வளவுதான் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் அவளால் அந்த 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் 29 ஆம் நாளை மறக்க முடியவில்லை.

மறக்கக்கூடிய நாளா அது...!

சிங்கள ராணுவத்தால் அவளும் அவளுடைய தாய் தந்தையும் பட்ட வேதனை மிகுந்த நிகழ்ச்சியை அவளால் எப்படி மறக்க முடியும்?

அல்லது... அவளுடைய தாயும் தந்தையும் சிங்கள ராணுவத்தின் துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் பாய்ந்து அவள் கண் முன்னாலேயே உயிர்விட்ட அந்தக் காட்சியைத்தான் அவளால் மறக்க முடியுமா..!

அவள் வளர்ச்சி அடைய அடைய அவளுடைய உள் மனத்திலே ஒரு பயங்கர வன்மம் உருப்பெற்று ஊற்றெடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

பலிக்குப் பலி..! ரத்தத்துக்கு ரத்தம்..! அவள் தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் தன் உள்ளத்தை ஒருநிலைப்படுத்திக் கொண்டது போல் உடலையும் பலவிதமான பயிற்சிகளால் வலிமைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

அலெக்ஸாண்டர் அவளைக் காதலிப்பதாகச் சொல்லும் போதெல்லாம் அவள் தன் ஈழ மண்ணைக் காதலிப்பதாகச் சொல்வாள்.

அவன் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவதாகச் சொல்வான். ஆனால் அவளோ “நான் சாவை நோக்கிப் போகிறேன்” என்பாள்.

ஷோபிகா சொன்ன அந்தச் “சாவு” என்ற சொல்லால் அதிர்ந்து போன அலெக்ஸ் “ஷோபி, நீ என்ன சொல்றே! உனக்கு ஒண்ணும் ஆகலீயே” என்றான்.

“அலெக்ஸ், நான் நல்லதான் இருக்கேன். நீ ஒண்ணு தெரிஞ்சிக்கணும். எனக்குள்ளே ஒரு லட்சியம் இருக்குது.

அது ஒரு வெறித்தனமான லட்சியம். அந்த மாபெரும் லட்சியத்தை நிறவேத்தப் போறேன்” என்று ஷோபிகா சொன்னதும்,

“அப்படி... நீ” என்று அவன் வார்த்தையை முடிக்கவில்லை.

“அலெக்ஸ், நீ கனடாவில் பொறந்து வளர்ந்தவன். செல்லப் பிள்ளையா, செல்வப் பிள்ளையா வளர்ந்தவன். இந்த மண்ணுக்குச் சொந்தக்காரன் நீ.

ஆனா, நான்..! சிங்கள ஆதிக்க வெறியர்களால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டுத் தாய் தந்தையை இழந்த நிலையில் உயிரக் காத்துக் கனடாவுக்கு ஓடிவந்த ஒரு அகதி.

பிறந்தோம்... வளர்ந்தோம்... படித்தோம்.. பதவியில் அமர்ந்து வாழ்க்கைய வளமாக்கிட்டோம்னு வாழ்ந்திட்டா மட்டும் போதாது.

உரிமை உணர்வு வேணும். அந்த உணர்வால் உந்தப்பட்டிருக்கேன்.

இப்ப எனக்கு இருப்பத்து நாலு வயதாகுது. என்னைப் போல ஆயிரமாயிரம் பொண்ணுங்க தாய்த்திருநாட்டை, ஈழ மண்ணைக் காக்கப் போராளியாக மாறி மண்ணுக்காகப் போராடுறாங்க.

அவங்கள்ல நானும் ஒருத்தியாகணும்.

எந்த ஆதிக்க வெறியர்களின் ராணுவத்தால் என்னோட தாய் தந்தையைப் போன்று கொல்லப்பட்ட என் அருமைத் தமிழர்களின் ஆத்மா சாந்தியடைய என் தாய் மண் சுதந்திரம் அடைய நானும் ஒரு போராளியாச் சேர்ந்து அந்தச் சிங்கள ஆதிக்க வெறியர்களுக்கு எதிராகப் போராடப் போறேன்.

ஆமா அலெக்ஸ். நான் ஈழத்துக்குப் புறப்படுவதற்கான ஏற்பாட்டைச் செஞ்சிட்டேன்.

விரைவிலே புறப்படுறேன். என்னை மறந்திடு” என்ற ஷோபிகா அவனுடைய பதிலுக்காகக் கூட காத்திராமல் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள்.

அவனோ,

தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டவன், அவன் தன் பார்வையிலிருந்து மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

சரஸ்வதி அரிகிருஷ்ணன்

கரை தேடும் ஓடங்கள்

சூர்யமனைக் கதிரையில் படுத்திருந்தபடி முகட்டையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சிவலிங்கம் வாத்தியார். வீட்டைக் கட்டிப்பார் கலியாணத்தைப் பண்ணிப்பார் என்பார்கள். ஒரு மாதிரியாக வீட்டைத் தன்வருமானத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சேர்த்துக் குருவிபோலக் கட்டி முடிப்பதற்கும் ஓய்வு பெறுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. இப்போது ஓய்வூதியப் பணத்தில் அவர் குடும்பச் சக்கரம் கழல்கிறது. ஆசைக்கும் ஆஸ்திக்கும் எண்டில்லாமல் அழகாக ஒரே ஒரு பெண். பெயர் வான்மதி. பட்டம் முடித்து வேலைக்காக விண்ணப்பித்துவிட்டு, வீட்டோடு இருக்கப்பிடிக்காமல் தையல் பழகிக் கொண்டிருக்கிறாள். இந்தக் காலத்தில் படித்தவர்களுக்கெல்லாம் வேலை சுலபமாகக் கிடைத்துவிடுமா என்ன! வான்மதி அழகானவர் என்று தெரியும். ஆனால் இப்போது அவள் தையல் பழகுவதால் அறிவானவள் என்றும் புரியும்.

வான்மதி செருப்பை வாசலில் கழற்றிவிட்டுப் படிக்கற்களின் மேல் ஏறினாள். சிவலிங்கம் வாத்தியார் மகளை ஏக்கத்தோடு பார்த்தார். அதற்குக் காரணம் இல்லாமலும் இல்லை. அவர் அவளுக்கு ஆறேழு வரன்களைப் பார்த்துவிட்டார். எதுவுமே சரிவரவில்லை. வயது வருசத்துக்கொன்றாக ஏறிக்கொண்டேயிருக்கிறது. அவளுக்கு ஏதோ ஏழில் செவ்வாய்க் குற்றமாம், படித்த பெண்வேறு. அவளின் தகுதிக்குத் தகுந்த மாப்பிள்ளை

பார்க்க வாத்தியாரிடம் வசதியும் இல்லை. சிவலிங்கம் வாத்தியார் எண்டால் ஊரில் அவருக்கு ஒரு தனிமரியாதை. எதற்கும் முன்னுக்கு நிற்பார். பாவம் என்னமாதிரி ஓடியாடிச் சுறுசுறுப்பாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மனிதர் இப்போது இப்படி ஓடிந்து போய் உட்கார்ந்திருக்கிறார். வானதி தேநீர் போட்டுவந்து கொடுத்தாள். “சாதகம் பொருந்தியிருக்கு” தேநீரை வாங்கியபடி சொன்னார். அவர் வார்த்தையில் என்றுமில்லாத தெளிவு இருப்பதை வானமதி உணர்ந்து கொண்டாள்.

தயாளன் வாத்தியாரின் தங்கச்சி மகன் வங்கியில் கணக்காளர் வேலை, கைநிறையச் சம்பளம் வான்மதிக்கும் தயாளனுக்கும் கலியாணத்தைச் செய்து வைத்துவிட்டால் நிம்மதி என்று வாத்தியார் எண்ணிக் கொண்டார். தங்கச்சியின் ஆசையும் அதுவே. அவர்களிருவரின் விருப்பம் வான்மதிக்கும் தயாளனுக்கும் அரசல் புரசலாக தெரியவந்தது. தயாளன் அதைப்பற்றி என்ன நினைத்தானோ தெரியாது. ஆனால் வான்மதி வானத்தில் நிலாவாக வலம் வந்தாள். தயாளன் ஆறடி ஆஜானுபாகு உயரத்துக்கேற்ப உடலமைப்பு. சுறுப்பாக இருந்தாலும் களையான முகம். தீய பழக்கங்கள் எதுவும் அவனைத் தீண்டுவதில்லை. பெரியோர் முன் எதையும் தைரியமாகச் சொல்லத் தயங்குவான். அப்படி ஒரு மதிப்பும் மரியாதையும் அவர்களிடத்தில் அவனுக்கு. வான்மதி கற்பனைக்குதிரையில் கடிவாளமின்றிக் காதல் தேசத்தை நோக்கிப் பயணித்தாள். கண்களை இமை மூடும் போதெல்லாம் கனவுகளில் தயாளன் தாராளமாக வந்து போனான். ஒரு பெண்ணின் மனதில் ஒருவன் குடிகொண்டுவிட்டான். அவள் தன்னையே மறந்து விடுகிறாள். அதுவும் அவள் எதிர்பார்த்தவனே அவளுக்காக அமைந்துவிட்டால் வார்த்தைகளில் வடிக்கவா முடியும், அவள் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை!

வான்மதி தயாளனைக்கானும் போதெல்லாம் தலைகவிழ்த்தாள். பெண்ணின் இயல்பான நாணம். அவனோடு இப்போது ஏதேதோ எல்லாம் பேசவேண்டும் என்று தோன்றும் ஆனால் அவளால் முடிவதில்லை. அவன் வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் தனக்கு மறைவு தேடிக்கொள்வாள். அதனால் இருவர் உள்ளக்கிடக்கைகளையும் பகிர்ந்து கொள்ள சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதில்லை.

ஒரு நாள் தயாளன் ஒரு அழகான இளம் பெண்ணோடு ஊருக்கு வந்தான். அவள் தன்னுடன் வேலை பார்ப்பவள் என்றும் தான் அவளை விரும்பித் திருமணம் செய்ததாகவும் சர்வசாதரணமாகச் சொன்னான். அவனுக்கு அது சாதரணம். ஆனால் வான்மதிக்கு... அணுகுண்டு ஒன்று அவளுக்குள்ளே வெடித்துச் சிதறியது. அதில் அவள் கமந்து கொண்டிருந்த ஆசைகள் எல்லாம் சுக்குநூறாகியது. குமுறியது அவள் மனம். அலையோடு கரைக்கு வந்து தரையில் கிடந்து துடிக்கும் மீனாகத் தவித்தாள். அதே நிலைதான் வாத்தியாருக்கும் தன் மனக்குமுறலை வெளியில் சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் மௌனமானார். தயாளன் இப்படி செய்வான் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“நான் சொந்தத் தங்கைச்சி மாதிரித்தான் வானதியோடை பழகினனான். வீணா, நீங்கள் உங்களுக்குள்ளை ஆசையனை வளத்ததுக்கு நானென்ன செய்வன்.”

“விருப்பமில்லையெண்டால் முந்தியே சொல்லியிருக்கலாம்தானே!” தயாளனின் அம்மா கொதித்தாள்.

“எனக்கு சொல்லப் பயமா இருந்துதம்மா. எங்கை இனியும் பேசாமல் இருந்தால் பிரச்சனையாயிடுமோ எண்டுதான் இப்படிச் செய்தனான். எனக்கு வேறே வழிதெரியேல்லை.”

தயாளனின் தாய் மார்பில் தன் கைகளால் அடித்து அழுதாள். தெருமணலை வாரி இறைத்து மகனை வசைபாடினாள். அவனைத் தன்மகன் இல்லையென்றும் தலைமுழுகிவிட்டேன் என்றும் தலையிலடித்துச் சொன்னாள். ஊரவர்கள்தான் அவனைச் சமாதானப்படுத்தினர். வீண் விவாதங்களாலும் தர்க்கங்களாலும் நடக்கப்போவது எதுவும் இல்லை. நாம் எதிர்பார்ப்பது எல்லாமுமா எதிர்பார்த்தபடி நடக்கிறது. எது விதியோ அது நடந்து தான் தீரும். அதை ஆரால் மாற்ற முடியும். தனக்குள்தானே அனைவரும் ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டனர்.

“என்னம்மா முடிவெடுத்திருக்கிறாய்” வாத்தியாரின் கேள்வி அவளுக்குப் புரிந்தும் புரியாதது போல “எதைப்பற்றி” என்றாள். “நான் நாலுபேரட்டை விசாரிச்சுப் பார்த்தனான். பெடியன்ரை குணம் நடை பறவாயில்லையாம். நல்ல மரியாதையான குடும்பம். ஆனால் குடும்பப் பொறுப்பு அதிகம் எண்டதாலை பெடியன் ஏழோ எட்டோடை படிப்பை நிறுத்திப் போட்டுதாம்.” வாத்தியார் அதற்குமேல் மாப்பிள்ளைபற்றிப் பேசவில்லை. மேற்கொண்டு மகளின் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தார்.

“என்றை முடிவிருக்கட்டும். உங்கடை முடிவென்ன?” அவளுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும் அப்பா இப்போது ஒரு இக்கட்டான நிலையில் இருக்கிறார் என்று. அவளைப் பொறுத்தமட்டில் வாழ்க்கை என்றால் ஒரு பற்றுதலும் வாழ்வதில் ஒரு அர்த்தமும் இருக்க வேண்டும்.

அன்று வாத்தியார் காட்டிய போட்டோவைப் பார்த்தான். ஒரு புத்தம்புது சிகப்புக் காருக்கு முன்னால் நின்று, தனது முக்குக் கண்ணாடியை இடக்கை விரல்களால் பிடித்தபடி அழகாக “போஸ்” கொடுத்திருந்தார். நெற்றியில் முடி உதிர்ந்திருந்தமையால், பக்கவாட்டிலிருந்து நீளமாக முடியை வளர்த்து முன்புற வெளியை மறைக்க முயன்றிருப்பதைப் படம் வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டியது. வயது எப்படியும் ஒரு முப்பத்தியைந்தைத் தாண்டியிருக்கும்.

“பொறுப்புகள் இருந்ததாலதானாம் மாப்பிளையின்ரை கலியாணம் கொஞ்சம் பிந்திப்போச்சு. இப்ப தாய்தகப்பன் அவசரப்படுகினம்.” நாம் தாமதித்தால் இதுவும் தடைப்பட்டுப் போகலாம் என்பதைப் பட்டும்படாமலும் வான்மதிக்குச் சொன்னார் வாத்தியார். கனகம் இருந்திருந்தால் ஆவது மகளுக்கு அனைத்தையும் பக்குவமாய் எடுத்துச் சொல்லியிருப்பாள். ஆனால் அவளோ சுவரில் சித்திரமாக மாலையுடன் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். எனவேதான் வாத்தியார் ஒரு தகப்பனின் ஸ்தானத்தில் இருந்து மட்டுமல்ல ஒரு தாயின் பொறுப்புடனும் மகளின் நல்லது கெட்டதில் அபிப்பிராயம் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. எத்தனையோ திறமையான மாணவர்களை உருவாக்கியவர். சமூகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் மூடநம்பிக்கைகளையும் சாத்திர சம்பிரதாயங்களையும் சாக்கடை என்று போதித்தவர். ஊர் மேம்பாட்டுக்காக முன்னின்று உழைப்பவர். ஆனால் இன்று அவரின் மகளின் வாழ்க்கை செவ்வாய்க் குற்றத்துக்குள் சீதனச் சிக்கலோடு இருக்கிறது. ஆதலாலத்தான் தன்முடிவைத் தீர்க்கமாக மகளிடம் கூறமுடியாமல் தவித்தார்.

“அப்பா இப்ப நாங்கள் இருக்கிற நிலமையில் ஐஞ்சாயிரமே பெரிய காசு. அப்படியிருக்கேக்கை உவளவு

பணத்துக்கு நீங்கள் என்ன செய்வியன்” அவளின் பேச்சிலிருந்து அவர்கள் கேட்டதொகை புரிந்தது. வெளிநாட்டிலை மாப்பிள்ளை எண்டதாலை நகையைத்தவிர, மற்றப்படி வீடு காணிக்கெல்லாம் பெறுமதியான காசைத் தந்தால் சரி எண்டு அவையன் சொல்லிப் போட்டினம்.” தனக்கு இந்தக் கலியாணத்தில் விருப்பமில்லை என்று நேரிடையாகச் சொல்ல அவளால் முடியவில்லை. மனமும் வரவில்லை. இருந்தும் அவள் விரும்பினாலும் இந்தச் சம்பந்தம் சரிவருமா என்பது கேள்விக்குறியே. வாத்தியார் இருக்கும் நிலையில் அவர்கள் கேட்ட தொகையைப் புரட்டுவதும் அவ்வளவு சாத்தியமில்லை.

“பிள்ளை நான் வீட்டை விக்கலாமோ எண்டு யோசிக்கிறன்.”

“பொம்புளைப் பிள்ளையளுக்கு எதெது எப்பெப்ப நடக்கவேணுமோ அதது அந்தந்த நேரத்திலை நடக்கவேணும். உன்னை விக்குறதுக்காக வீட்டை விக்கிறதில்லை ஒண்டும் பிழையில்லைப் பிள்ளை.”

“என்னப்பா சொல்லுறியன்? எனக்காக வீட்டை வித்தபிறகு உங்களட வாழ்க்கை என்னாகும் எண்டு ஒரு நிமிசம் யோசிச்சியளோ.”

“நான் வாழ்ந்து கெட்டவன். இது நாலையும் அநுபவிச்ச வயசு. ஆனா நீ வாழவேண்டியவன்.” அதற்குமேல் வாத்தியாரால் பேசமுடியவில்லை. வாத்தியார் வான்மதி மேல் அளவுகடந்த அன்பு வைத்திருந்தார். கனகம் இறந்தபின் அவளின் நினைவுகளோடு தன் கடைசிக் காலம்வரை எந்த வீட்டில் வாழவேண்டும் என்று எண்ணினாரோ அதையே இன்று வான்மதிக்காக விற்கவும் துணிந்துவிட்டார்.

“நான் வெளிநாடு போனாப்போலை அப்பா தனிய இருந்து என்ன செய்வார். இந்த வீட்டை அப்பா வெறும் குடியிருப்பு எண்டுமட்டும் நினைக்காமல் அம்மாவோடை தான் சந்தோசமாய் வாழ்ந்த காலங்களை நினைவுகளும் ஒரு தாஜமகால் எண்டெல்லோ சொல்லுவார். இப்ப எனக்காக இருக்கிற இந்த ஒரு வீட்டையும் வித்து, என்னையும் பிரிஞ்சு எப்படி அவராவை சந்தோசமாய் இந்த வயதான காலத்தைக் கழிக்க முடியும். என்னை ஒரு நல்ல இடத்திலை கரை சேர்த்தால் தான் கவலையில்லாமல் கண்ணை மூடுவன் எண்டு எவளவு கவலையோடை கண்ணுலை தண்ணிவடியச் சொன்னவர்.” அப்பாவின் நினைவுகளுடன் தையல் மெஷினில் கால்களைப் பதித்தாள். சக்கரம் சுழல நூலுடன் சேர்ந்த ஊசி துணியில் குத்திக்கொண்டே இருந்தது. அந்தத் துணி அவளுக்கு மிகவும் பிடித்த வெண்மை நிறமானது அவளின் மனசைப் போல.

பெண்ணையும் கொடுத்து பொன்னையும் கொடுத்து விற்றுவிட்டோம் மகளை எனப் பெருமூச்சுவிட்டுப் பெருமைப்படும் பெற்றோர்கள் இருக்கும்வரை சீதனம் ஒழியப் போவதில்லை. கன்னியரின் கண்ணீரும் குறையப் போவதில்லை.”

“அப்பா எனக்கொரு தையல்மெஷின் வாங்கவேணும்”

“கையிலை கொஞ்சமும் காசில்லை. கொஞ்சமாதம் போகட்டும் பாப்பம்.”

“இப்ப கட்டாயம் வேணும்ப்பா. லஷ்மியை வித்துட்டு ஒரு பழம் மெஷின் எடுத்தால் நான் தைச்சுப் பழகிப்போடுவன்.”

“என் லஷ்மியையா?” பதறிப்போனார். அன்பாக வளர்த்த பசுமாடு காலையும் மாலையும் பால்தந்த பசு அவர் எங்காவது வெளியில் போய் வந்தால் அவர் வருவதைக் கத்தியே குறி சொல்லிவிடும். வைக்கலோ புல்லோ போடும்போது முகத்தால் வாஞ்சையுடன் அவரை முட்டும்.

“லஷ்மிக்கு நல்லா வயது வந்திடுத்து” வான்மதியின் நச்சரிப்பால் வேறுவழியின்றி மாட்டை விற்க முடிவு செய்தார். லஷ்மி வீட்டைவிட்டுப் போனபோது வீட்டையும் அவர்களையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கத்தியது. அப்பா முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டார். லஷ்மியின் பிரிவை வான்மதியால் கூடத் தாங்க முடியவில்லை. நாம் ஆசைப்பட்டதொன்று கிடைக்காதபோது அனுபவிக்கின்ற ஏமாற்றத்தையும் வேதனையையும்விட, கிடைத்ததொன்று எம்மைவிட்டுப் பிரியும் போதுதான் வேதனை இன்னும் அதிகமாகிறது. அப்போது தான் அப்பா ஏன் லஷ்மியை விற்க மறுத்தார் என்ற உண்மை அவளுக்குப் புரிந்தது. ஆனாலும் அன்று ஒரு சாதாரண பசுமாட்டையே விற்கத் தயங்கியவர் இன்று வீட்டையே விற்க முடிவு செய்து விட்டார் என்றால்...

“அப்பாவுக்கு என்னிலை எவளவு பாசமிருந்தால், என்றை வாழ்க்கையிலை அக்கறையிருந்தால் இப்படியொரு முடிவை எடுத்திருப்பார். ஆனா எனக்கிந்தக் கலியாணம் தேவைதானா? அல்லது பெண்ணுக்கு கலியாணம் மட்டும்தானா வாழ்க்கை. அதிலை அவள் ஒரு முழுமையான இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியுமா? ஒருவருக்கொருவர் உள்ளத்தாலை புரிஞ்சு வாழ வேணுமெண்டு ஆசைப்படவேணும். அதைவிட்டுட்டு வெறும் உடல்கள் இரண்டு உரசுவதாலைமட்டும் ஒரு

குடும்ப வாழ்க்கை குதூகலமாயிடாது. என்னைப் பெத்துவளத்தவரை இஞ்சை தனிய தவிக்க விட்டுட்டு, பணத்துக்காக என்னை ஏற்க நினைப்பவரை நாடிச் செல்வது எந்த வகையில் நியாயம்? அப்பா பாவம் அவரட்டை முடிவாய்ச் சொல்லிவிடவேணும் வீட்டை விற்கவேண்டாம் எண்டு.”

தையல் மெஷின் இயங்கிக் கொண்டிருக்க, அவளின் மனதைப் போன்ற மென்மையான துணியில் ஊசியும் நூலும் குத்திக்கொண்டிருந்தது. ஒரு அழகான ஆடை அங்கே அவளால் உருவாக்கப்பட்டது.

ந. கே. கௌதாம்

நனைவின் அலைகள்

அடுத்த வீட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த எட்டு வயதுச் சிறுமி லிசா மூச்சு வாங்க உள்ளே ஓடி வந்த போது அவளது தாயார் லாரிசா சமையலறையில் இரவு உணவு தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா டி.வி நியூஸ் கேட்டீங்களா?”

“இல்லையே, ஏன் என்ன சொல்லுறாங்க?”

“செய்தியிலை அப்பாவோட பெயர் சொன்னாங்களாம்!”

“அப்பாவோட பெயரா? ஏன்?”

லாரிசா அவசரமாக டி.வியைப் போட்டுச் செய்தியைக் கேட்டாள்.

டி.வியில் அதிர்ச்சி தரும் அந்தச் செய்தியைத் திரும்பத் திரும்ப அந்தப் பெண் சோகமாக வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது முகபாவத்தில் இருந்து ஏதோ தப்பு நடந்து விட்டது என்பதைச் சிறுமி லிசா புரிந்து கொண்டாள். அருகே திகைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்த தாயாரை நிமிர்ந்து பார்த்தவள் ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறது என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டாள்.

“அம்மா! ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க? என்ன நடந்தது?”

“அப்பா...!” சொல்ல முடியாமல் விம்மினாள்.

“அப்பாவிற்கு என்னம்மா? அழாமல் சொல்லுங்கம்மா?” நடந்ததைச் சொல்வதா விடுவதா என்று ஒரு கணம் தயங்கினாள் அந்தத் தாய். குழந்தை இதைத் தாங்குமா என்ற பயம் உள்ளாக்குள் இருந்தாலும் யாரிடமாவது வாய்விட்டு இதைச் சொன்னால் தான் மனசுக்கு ஆறுதல் கிடைக்கும் என்று நம்பினாள்.

“அதுவா.. வந்து அப்பா போன சப்மரீன் விபத்துக்குள்ளாகி விட்டதாம்.”

“எப்படியம்மா, கடலுக்கடியில் எப்படி விபத்து நடக்கும்?”

“தெரியல்ல...! குண்டு வெடிச்சது போலச் சத்தம் கேட்டதாம். பாம்வெடிச்சதா இல்லை ஏதாவது ஒரு பொருளோட மோதிச்சா என்பது இன்னமும் விபரமாய்த் தெரியல்லையாம்! 350 அடி ஆழத்திலை அகப்பட்டு இருக்கிறாங்களாம். ஆனா நல்லகாலம் உயிரோட இருக்கிறாங்களாம். மேற்கொண்டு ஒன்றுமே விபரமாய்ச் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறாங்க.”

“விபத்தின்னா? அப்பா செத்துப் போயிடுவாரா அம்மா?”

“சீ ஏன் இப்படி அபசகுனமாய்ச் சொல்லுறாய்? அவருக்கு ஒண்ணும் ஆகாது! கட்டாயம் அவரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வருவாங்க!”

“யார் காப்பாற்றுவாங்க?”

“யாரா? இந்த அரசு, அவரோட வேலை செய்பவங்க, அவரோட நண்பர்கள் எல்லாருமே ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து

அவங்களைக் காப்பாற்ற எல்லா விதமாயும் முயற்சி செய்வாங்க!”

அப்பா திரும்பி வருவார் என்ற நம்பிக்கையோடு அரைகுறையில் விட்ட விளையாட்டைத் தொடர லிசா அடுத்த வீட்டிற்கு ஓடிப்போனாள்.

யார் யாரிடமோ எல்லாம் இருந்து என்ன நடந்தது? என்பதை விசாரித்துப் போன் கால் வந்து கொண்டிருந்தன. அவளது கணவன் மைக்கேலின் பெயரும் விபத்துக்கு உள்ளானவர்களின் பட்டியலில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

கவலை தெரிவித்தார்கள், ஆறுதல் சொன்னார்கள். அனுதாபப்பட்டார்கள். ஆனால் இழந்து விடுவோமோ? என்ற ஏக்கமும் தவிப்பும் அவளைப் பிடித்துக் கொண்டன. இப்படியான தவிப்பின் வேதனையை அனுபவிப்பவர்களால் மட்டும் தான் உணர்ந்து கொள்ள முடியும் என்பது அவளுக்கு அந்தக் கணத்தில் புரிந்தது.

செய்திகேட்டு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் அதிர்ந்து போய் அழுது கொண்டிருந்த அவளுக்குத் தொலைபேசியில் அவர்களது குடும்ப நண்பன் ஜோர்ச்சின் வார்த்தைகள் தான் ஓரளவு மனதிற்கு ஆறுதல் கொடுத்தன.

“ஏய்... லாரிசா மனமுடைஞ்சு போகாதே! மீட்புக் குழுவிற்கு நான் தான் தலைமை தாங்கிப் போனேன். கடல் மட்டத்தில் இருந்து 350 அடிக்குக் கீழே அகப்பட்டிருக்கிறாங்க. அவங்க உயிர்வாழ இன்னும் இருபத்தினாலு மணி நேரத்திற்குப் போதுமான பிராணவாயு இருக்கு. அவங்க பாதுகாப்பாய் இருப்பதாகத் தொடர்புச் சாதனம் மூலம் நிச்சயப்படுத்தி இருக்கிறாங்க. கடல் கொந்தளிப்புக் காரணமாய் ஆழ்கடலில் நிற்க முடியவில்லை. அதனாலே திரும்பி வந்திட்டோம்.

எப்படியும் காலைல அவங்களை மீட்கத் திரும்பவும் போகப் போகிறோம்.

“ப்ளீஸ்..ப்ளீஸ் எப்படியாவது அவரை உயிரோடு காப்பாற்றிக் கொண்டு வாங்க. காலமெல்லாம் உங்களுக்கு நன்றி உள்ளவராய் இருப்போம். அவருக்கு ஏதாவது ஆச்சுன்னா நாங்க உயிரோட இருக்க மாட்டோம்.. ப்ளீஸ்!” அவள் வார்த்தைகளால் யாசித்தாள்.

“பயப்படாதே லாரிசா! ஐ வில்! மைக்கேல் உன்னோட கணவன் மட்டுமல்ல அவன் என்னோட ஆருயிர் நண்பனும் கூட! என்ன தான் கடல் கொந்தளிச்சாலும், யார் தடுத்தாலும் நான் எனது குழுவோடு காலையில் போகத்தான் போகிறேன். பயப்படாதே அவனைக் கொண்டு வந்து உன்கிட்ட ஒப்படைப்பது என்னோட பொறுப்பு.”

அவன் கொடுத்த உறுதி வார்த்தைகள் தான் ஆதரவற்ற அவளுக்கு நம்பிக்கை ஊற்றாய் இருந்தது.

ஜோர்ச் அவசரப்பட்டான். அவர்கள் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் சப்மரீனுக்குள் அகப்பட்டு இருப்பவர்களின் உயிருக்கு யமனாக மாறலாம்.

கடல் நேற்றையை விட இன்னும் மோசமாகக் கொந்தளித்தது. இதுதான் ஊழிக்கூத்தோ என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

அவர்கள் ஆழ்கடல் நோக்கிப் பிரயாணம் தொடங்குமுன் உயர் அதிகாரியின் ஆணைக்காகத் காத்திருந்தனர். சற்று முன்பாகத் தான் அவனது உயர் அதிகாரியிடம் இருந்து அந்த அழைப்பு வந்தது. குழுவின தலைவன் என்ற முறையில் ஜோர்ச் தான் அந்தத் தொலைபேசி அழைப்பிற்குப் பதில் அளித்தான்.

“ஜோர்ச் எப்படி இருக்கிறாய்? நிஸ்க்யூ ரீம் ரெடியா? எல்லாம் எங்களுக்குச் சாதகமாய் இருக்கா?”

“ஆமா ஸார்! கடல் கொந்தளிப்பாய் தான் இருக்கு. ஆனாலும் நாங்க ரெடியாய் இருக்கிறோம். எப்படியாவது அவங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற வெறியோடு இருக்கிறோம்.”

“நல்லது அப்படியான உணர்வுதான் இந்த நாட்டில் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கணும். நான் அதை மதிக்கிறேன். இந்த நாட்டைக் காக்கும் கடமையில் இருந்த போது தான் அவர்களுக்கு இந்த விபத்து நடந்தது என்பதை ஒவ்வொரு பிரஜையும் உணரணும். அவர்களின் தியாகத்தை எண்ணி ஒவ்வொரு குடிமகனும் பெருமைப்படணும்.”

“நிச்சயமாய்! மக்களின் மனநிலை எங்களுக்குப் புரியுது ஸார்! அதனாலே தான் அவங்களைக் காப்பாற்ற நாங்க அவசரப்படுகிறோம்!”

“உங்க கடமை உணர்வை நான் பாராட்டுகின்றேன். இன்னும் எட்டுமணி நேரத்திற்குப் போதுமான ஆக்ஸிஸன் தான் அவங்களுக்கு இருக்கு. உங்களுடைய திட்டம் என்ன? எப்படி நிஸ்க்யூ செய்யப் போறீங்க?”

“வெளியே இருந்து எமர்ஜன்ஸி டோரைத் திறப்பதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை. அதன் மூலம் தான் உள்ளே போகப் போகிறோம். அதற்குரிய எல்லா ஆயத்தங்களும் செய்து விட்டோம்.”

“உங்களில் யார் துணிந்து அந்தக் கதவைத் திறக்கப் போகிறார்கள்?”

“நான் தான் ஸார்! ஏற்கனவே அதற்குரிய பயிற்சி எடுத்திருக்கிறேன்!”

“நான் அதைச் சொல்லலை. ஏற்கனவே அணுக்கதிர் வீச்சு உள்ளே பரவியிருக்கலாம் என்று சந்தேகிக்கிறார்கள். இந்த நிலையிலே கதவைத் திறப்பது எவ்வளவு ஆபத்தானது என்பது தெரியுமா?”

“தெரியும் ஸார்! கதிர்வீச்சில் இருந்து என்னைப் பாதுகாப்பதற்கு உரிய எல்லா ஆயத்தங்களோடும் தான் போகிறேன்.”

“உன்னை மட்டும் பாதுகாத்தாப் போதுமா?”

“என்ன ஸார் சொல்லுறீங்க? எனக்குப் புரியலை!”

“உள்ளே அணுக்கதிர் பரவியிருந்தால் கதவைத் திறந்ததும் கதிர்வீச்சுக் கசிவு வெளியே பரவக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் உண்டு!”

“எப்படி...?”

உள்ளே இருப்பவங்களும் கதிர்வீச்சால் பாதிக்கப் பட்டிருக்கலாம் என்று மேலிடம் நம்புகிறது.

“அதற்காக...?”

“அவங்களை உயிரோடு வெளியே கொண்டு வந்தாலும் அவர்கள் அதிக நாட்கள் உயிரோடு இருப்பார்களா என்பது சந்தேகம். அணுக்கதிர்வீச்சால் பாதிக்கப்பட்ட யாருமே ரொம்ப நாட்கள் உயிரோடு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. தினமும் துடித்துத் துடித்து இவர்கள் இறக்கப் போவதைப் பார்க்கும் மக்களின் மனோநிலையை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். நாட்டின் சுபீட்சத்திற்கு, எதிர்காலத்திற்கு இது நல்லதல்ல!”

“அதனாலே...?”

“நாட்டின் நன்மையைக் கருத்திற் கொண்டு இந்த றிஸ்க்யூ முயற்சியைக் கொஞ்சம் தாமதியுங்க!”

“எப்படி ஸார் தாமதிப்பது? தாமதிக்கிற ஒவ்வொரு வினாடியும் அவங்க உயிருக்கு ஆபத்து!”

“அதற்காகத் தான் சொல்லுறேன் கொஞ்சம் தாமதிங்கன்னு..!”

“அப்போ..?”

“அவர்களுக்கு அனுதாபம் தெரிவித்து தேசிய துக்க தினமாய் ஒரு நாளைப் பிரகடனப் படுத்துவோம். அப்புறம் நினைவுத் தூபி ஒன்று கட்டுவோம்! இந்த அனுதாப அலையிலேயே எங்க ஆட்சி நிலைச்சிடும்.”

“இது அநியாயம் ஸார்! உங்க ஆட்சி நிலைக்கிறதிற்கு அவங்களைப் பலிகொடுக்கணுமா?”

“யாரப்பா பலிகொடுக்கிறாங்க? தினம் தினம் பஸ்விபத்து, ரெயின்விபத்து, விமானவிபத்து என்று நடக்கலையா? அது போல இதுவும் ஒன்று என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது தான்!”

“அவங்க குடும்பத்தை நினைச்சுப் பார்த்தீங்களா?”

“ஆமா! ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் நஷ்டஈடு கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தாப் போச்சு! தனிப்பட்ட குடும்பத்தை விட நாட்டு நலன் தான் முக்கியம்பா!”

“இது தான் உங்க முடிவா?”

“ஆமா! இது மேலிடத்து உத்தரவு. நாங்க மறைமுகமாய் எடுத்திருக்கும் இந்த முடிவு

எங்களுக்குள்ளேயே இருக்கட்டும். வெளியே யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்!”

“ஸார்.. வந்து...!

“வேண்டாம், ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்! அப்புறம் ஒன்று சொல்ல மறந்திட்டேன். நீங்க திரும்பி வந்ததும் உங்க உயிரைத் துச்சமாய் மதித்து வீரசாதனை புரிந்ததற்கான அதியுயர் வீரப்பதக்கம் ஒன்றும் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது என்பதையும் மறந்திடாதீங்க! குட்லக்!” நினைவலையில் லாரிசாவும் லிசாவும் மிதந்து வர ஆழ்கடலின் அலைகளுக்கே அஞ்சாதவன் மேலிடத்தின் முடிவைக் கேட்டு செயல் இழந்து நின்றான்.

குரு அரவீந்தன்

விழா
2001

கனடா உதயன் வார இதழ்
-ஓர் அறிமுகம்

சுழத் தமிழர்களின் பல வட்சக்கணக்கானோர் தம் தாயகத்தில் தொடர்ந்து இடம்பெற்று வரும் இராணுவத் தாக்குதல்கள் காரணமாக மேற்கத்திய நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்து அங்கு தமது இருப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முயன்று வருகின்றனர்.

விஜய், பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், அமெரிக்கா, கனடா போன்ற வட அமெரிக்க நாடுகளிலும் சுழத் தமிழர்கள் பெருந்தொகையினராக குடியேறி உள்ளனர். இந்த வகையில் கனடா நாட்டில் சுமார் இரண்டு இலட்சம் சுழத் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

அங்கு சுழத் தமிழர்கள் மத்தியில் நான்கு 24 மணி நேர வானொலிகள் பத்து வாரப் பத்திரிகைகள் எனத் தொடர்புச் சாதனைத் துறையில் அவர்கள் மிகவும் பலம் வாய்ந்தவர்களாக உள்ளனர். அங்கு வெளிவருகின்ற வாரப் பத்திரிகைகளில் அதிகளவு பிரதிகளைக் கொண்ட முன்னணிப் பத்திரிகைதான் உதயன்.

இப்பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியரான துர்.என்.லோகேந்திரலிங்கம் ஒரு படைப்பிலக்கியவாதியாக இருப்பதால் அந்தப் பத்திரிகை செய்திப் பத்திரிகையாக மட்டுமல்லாமல் இலக்கியப்பணி புரிகின்ற ஒரு சிறந்த பத்திரிகையாகவும் கணிக்கப்படுகின்றது.

வருடா வருடம் ஆண்டு வீழாக்களை நடத்தி வருகின்ற உதயன் சிதூகதை மற்றும் கவிதைப் போட்டிகளையும் நடத்தி எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து வருகின்றது. உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் பரந்து வாலும் எழுத்தாளர்களிடையே போட்டிகளை நடத்தி அவர்களை கௌரவித்து வந்த உதயன் இந்நாலின் மூலமாக எழுத்தாளர்களது படைப்புகளை நாலுருவில் கொண்டு வரும் நன்முயற்சியிலும் காலடி எடுத்து வைக்கின்றது. போட்டிகளின் பரிசுக் கதைகளாக தெரிவாகிய சிதூகதைகளும் இந்நாலில் இடம் பெறுவதால் இது வாசகர்களின் பாராட்டைப் பெறும் என்பதும் எதிர்பார்க்கக் கூடிய ஒன்றே.

திரு.எஸ்.திருச்செல்வம்,

பிரதம ஆசிரியர்,

தமிழர் தகவல் - கனடா.